Infanteria stelară

Robert A. Heinlein

Titlul original: Starship Troopers
1960

1

Înainte, haită de babuini! Ce, vă credeți
nemuritori?
Plutonier anonim din timpul
Primului Război Mondial, 1918

CA de fiecare dată, înainte de lansare, tremur ca varga. Cu toate că mi s-a făcut atît condiționarea hipnotică, cît și toate injecțiile necesare. Și deci... în mod normal, n-ar trebui să-mi fie frică. Psihiatrul navei, care mi-a analizat undele cerebrale și mi-a pus o mulțime de întrebări idioate după ce m-a adormit, mi-a zis că nu-i vorba de frică, ci mai degrabă de ceva asemănător trepidației unui cal de curse în secundele dinaintea startului.

Despre așa ceva, n-am cum să mă pronunț. N-am fost niciodată în pielea unui cal de curse. Dar asta nu schimbă nici datele problemei: mor de frică, de fiecare dată.

La fără 30, eram cu toții înghesuiți în sala de lansare de pe Rodger Young și tot acolo ne-a inspectat comandantul nostru de pluton. De obicei, asta o făcea Locotenentul Rasczak; dar cum acesta s-a prăpădit în timpul ultimei misiuni, fusese înlocuit de adjutantul Jelal. Jelly era un zîno-turc de pe Iskander, din sistemul Proxima. Un tip solid și negricios, cu o față de prelat. Îl văzusem dîndu-i gata pe doi soldați apucați de o criză. Tipii erau niște vlăjgani atît de înalți încît fusese nevoit să-și ridice mîinile ca să-i înșface. Le ciocnise capetele, ca pe două nuci de cocos, și abia dacă făcuse un pas înapoi, uite atît, numai cît să le facă loc să cadă.

În timpul liber, nu era băiat rău, dar acum, era în serviciu comandat. Toți ne verificasem echipamentul de luptă. La urma urmei, nu era în joc propria piele? Și sergentul major ne mai inspectase odată, după ce ne adunasem. Acum ne aflam însă în fața unui Jelly sever, cu privirea la pîndă. Nimic nu-i scăpa. Se opri în dreptul tipului de vizavi de mine și-i apăsă butonul constator al stării de sănătate, amplasat pe centiron.

— Stînga-mprejur!

— Dar, domnule adjutant, n-am decît un guturai! Doctorul a zis...

— Nici un domnule adjutant! zbieră Jelly. Doctorul nu sare și nici altcineva n-o să sară, măcar că n-ar avea decît 3 febră. Ce, crezi că am timp de gorbărie acum?

Infanteria stelară

Robert A. Heinlein

Titlul original: Starship Troopers
1960

1

Înainte, haită de babuini! Ce, vă credeţi nemuritori?
Plutonier anonim din timpul
Primului Război Mondial, 1918

CA de fiecare dată, înainte de lansare, tremur ca varga. Cu toate că mi s-a făcut atît condiţionarea hipnotică, cît şi toate injecţiile necesare. Şi deci... în mod normal, n-ar trebui să-mi fie frică. Psihiatrul navei, care mi-a analizat undele cerebrale şi mi-a pus o mulţime de întrebări idioate după ce m-a adormit, mi-a zis că nu-i vorba de frică, ci mai degrabă de ceva asemănător trepidaţiei unui cal de curse în secundele dinaintea startului.

Despre aşa ceva, n-am cum să mă pronunţ. N-am fost niciodată în pielea unui cal de curse. Dar asta nu schimbă nici datele problemei: mor de frică, de fiecare dată.

La fără 30, eram cu toţii înghesuiţi în sala de lansare de pe *Rodger Young* şi tot acolo ne-a inspectat comandantul nostru de pluton. De obicei, asta o făcea Locotenentul Rasczak; dar cum acesta s-a prăpădit în timpul ultimei misiuni, fusese înlocuit de adjutantul Jelal. Jelly era un zîno-turc de pe Iskander, din sistemul Proxima. Un tip solid

şi negricios, cu o faţă de prelat. Îl văzusem dîndu-i gata pe doi soldaţi apucaţi de o criză. Tipii erau nişte vlăjgani atît de înalţi încît fusese nevoit să-şi ridice mîinile ca să-i înşface. Le ciocnise capetele, ca pe două nuci de cocos, şi abia dacă făcuse un pas înapoi, uite atît, numai cît să le facă loc să cadă.

În timpul liber, nu era băiat rău, dar acum, era în serviciu comandat. Toţi ne verificasem echipamentul de luptă. La urma urmei, nu era în joc propria piele? Şi sergentul major ne mai inspectase odată, după ce ne adunasem. Acum ne aflam însă în faţa unui Jelly sever, cu privirea la pîndă. Nimic nu-i scăpa. Se opri în dreptul tipului de vizavi de mine şi-i apăsă butonul constator al stării de sănătate, amplasat pe centiron.

— Stînga-mprejur!

— Dar, domnule adjutant, n-am decît un guturai! Doctorul a zis...

— Nici un domnule adjutant! zbieră Jelly. Doctorul nu sare şi nici altcineva n-o să sară, măcar că n-ar avea decît 3 febră. Ce, crezi că am timp de vorbărie acum?... Hai, întinde-o!

Şi Jenkins ieşi din rînd. Părea furios şi trist. Şi nici eu nu mă prea simţeam în apele mele. Deoarece, ca urmare a dispoziţiei Locotenentului, prin jocul înlocuirilor pe care le provocase această situaţie, mă trezisem adjutantul comandantului de pluton, şi asta chiar cu ocazia prezentei misiuni. Şi n-aveam nici o posibilitate să completez gaura lăsată de Jenkins. Nasoală treabă. Dacă vreunul din băieţi s-ar pomeni vreodată la ananghie şi ar cere ajutor, efectiv n-aş avea pe cine să-i trimit.

Jelly nu-şi mai pierdu vremea cu ceilalţi. Se răsuci şi ne privi, întristat, clătinînd din cap.

— Ce adunătură de curci plouate! Poate că dacă scăpaţi şi de data asta, vom putea pune la punct o formaţie aşa cum îşi dorea Locotenentul. Da' slabe speranţe... cu recruţii pe care ni-i trimit în ultima vreme.

Brusc îşi corectă poziţia şi răcni la noi:

— Ţin să vă reamintesc, maimuţoilor, cît îl costă pe guvern fiecare din voi, punînd la socoteală armamentul, muniţia, echipamentul, totul, inclusiv antrenamentul şi haleala!... Una peste alta, în viu, fiecare valorează o juma' de milion! Dacă mai socotim şi cei trei'ş'cinci de *cenţi,* cît vă face pielea, avem o sumă frumuşică! (Ne fulgeră cu privirea:) Să-mi aduceţi totul înapoi! De fizicul vostru, nu-i vorbă, m-aş putea lipsi, da' de frumuseţea asta de uniforme în care vă fîţîiţi fundul, ba! Şi n-am nevoie de eroi. Nici Locotenentului nu-i plăceau! Aveţi o singură chestie de făcut, atît şi nimic mai mult. Deci, după lansare, vă faceţi treaba ciulind urechile şi, cînd vă chem eu, o zbughiţi la ambarcare, în cea mai mare viteză şi în ordine. 'Nţeles? (Ne măsură încă o dată cu privirea lui de zile rele:) Normal ar fi să ştiţi planul de atac, dar cum unii din voi n-au nici măcar atîta creier cît să-l poată reţine sub hipnoză, o să vi-l reamintesc pe scurt. Veţi fi lansaţi ca trăgători, pe două linii, la un interval de 2000 de metri. Cum aţi ajuns jos, vă luaţi reperele şi distanţa faţă de mine şi ceilalţi băieţi din pluton, în ambele părţi. Vă faceţi una cu pămîntul! Cum aţi pierdut deja 10 secunde, nu vă mai rămîne decît un singur lucru de făcut: să radeţi tot ce este în bătaia armei, pînă cînd băieţii din flanc se repliază.

(Despre mine era vorba. Ca adjutant al comandantului de pluton, urma să mă aflu în flancul stîng, fără să mai am pe cineva pe care să mă sprijin. Şi abia acum am început să dîrdîi de-a binelea).

— După desprinderea capetelor de flanc — refaceţi alinierea! — şi rectificaţi intervalele între voi! Atît aveţi de făcut! Pentru asta aveţi 12 secunde. După aia înaintaţi în salturi, alternativ par şi impar. Locţiitorii comandanţilor de grupă vor ordona cadenţa şi tot ei vor asigura acoperirea. (Apoi continuă, privindu-mă direct:) Dacă totul

decurge normal, lucru de care eu mă îndoiesc, capetele de flanc vor face joncţiunea în momentul adunării. Apoi, toată lumea la bord. Întrebări?

Nici o întrebare. Ca-ntotdeauna. Jelly ni se adresă din nou:

— Să fim înţeleşi: este vorba despre un raid, nu de o bătălie. Se doreşte numai să li se facă o demonstraţie a puterii noastre de foc, ca să băgăm groaza în ei. Misiunea noastră este de a-l face pe inamic să simtă că am fi putut să-i distrugem tot oraşul, dar că n-am vrut-o. Trebuie să-i facem să înţeleagă că nu mai sînt nicăieri în siguranţă, chiar dacă încetăm bombardamentele masive. Nu luaţi prizonieri. Nu omorîţi decît dacă este necesar. Dar întreaga zonă trebuie făcută praf. M-aţi înţeles, trîntorilor? Să nu-l văd pe vreunul că se-ntoarce cu bomba la el. (Privire rea, la momentul potrivit:) *Căpoşii lui Rasczak* au un renume de apărat. Înainte de a-şi da sufletul, Locotenentul mi-a cerut să vă spun că va fi, clipă de clipă, în spatele vostru... şi contează pe voi să-i daţi gata!

Spunînd acestea, Jelly se întoarse către plutonierul Migliaccio, comandantul grupei întîi:

— Padre, ai cinci minute.

Cîţiva băieţi ieşiră din front şi îngenunchează în faţa lui Migliaccio. Nu erau toţi de confesiunea acestuia. Erau şi musulmani, şi creştini, şi evrei, şi gnostici. Ce doreau însă cu toţii era să le spună cîteva cuvinte, să le uşureze sufletul, în momentul imediat premergător saltului. Iar el, pentru asta se afla acolo. Am auzit eu că ar exista unităţi în care preoţii nu participă la lupte alături de ceilalţi, dar nu prea înţeleg cum vine chestia asta. Cum poate da un preot binecuvîntarea pentru ceva care nu-i gata s-o facă el însuşi? În ori ce caz, după ştiinţa mea, în Infanteria Stelară toată lumea pleacă la atac. Şi preotul, şi popotarul şi aghiotantul Bătrînului. După lansare, la bord nu mai rămîne nici un Căpos — cu excepţia lui Jenkins, dar nu-i vina lui...

Nu m-am dus la Padre. Mi-a fost întotdeauna frică să nu se bage de seamă că dîrdîi şi, la urma urmei, Padre putea să mă binecuvînteze şi de acolo unde se afla. De data aceasta însă, Padre se apropie de mine, după ce ceilalţi se ridicaseră. Îşi lipi casca de a mea, ca să-mi vorbească în particular.

— Johnnie... (vocea lui era calmă:) e prima ta lansare în calitate de gradat...

— Da.

Bineînţeles, eram eu subofiţer, cum era şi Jelly ofiţer.

— Ascultă-mă, Johnny. Nu te apuca să exagerezi. Tu ştii ce-ai de făcut. Fă atît, şi nimic mai mult. Nu umbla după decoraţii.

— Mulţumesc, Padre. Nici n-am de gînd.

A mai bolborosit ceva într-o limbă pe care n-o cunosc, apoi m-a bătut pe umăr, înainte de a se întoarce la grupa lui. Jelly răcni:

— Drepţi!

— Plu-ton, DREPŢI! — răsună ca un ecou comenzile strigate de Migliaccio şi Johnson.

— Pe grupeeee... adunarea!

— Pe grupeeee... Babord şi Tribord! Gata de lansare!

— La capsule, MARŞ!

— Plu-TON!

Băieţii din plutoanele 4 şi 5 intraseră deja în capsulele care erau acum dirijate spre tuburile de lansare.

Venise rîndul meu, capsula mea era deja trasă la sabord. M-am strecurat în ea, întrebîndu-mă dacă cei din vechime, veteranii din Calul Troian, tremuraseră la fel ca mine. Ori eram eu un caz special?

Jelly verifica personal toate sistemele de închidere. În timp ce-mi bloca zăvorul, se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Nu fi prost, Johnnie. E ca la exerciţiu.

Odată capota închisă, m-am regăsit singur cuc. *Exerciţiu...* Ce vorbeşti! Dîrdîiam în aşa hal, încît

abia dacă puteam să-mi controlez gesturile.

Din difuzoarele căştii răsună glasul hotărît al lui Jelly, adresîndu-se pe circuitul liniei de lansare:

— Către puntea de comandă! Plutonul *Căpoşii lui Rasczak...* Sîntem gata de lansare!

Şi apoi o altă voce dragă, glăsciorul de contralto al comandantului navei:

— Încă 17 secunde, locotenente!

M-am simţit întors pe dos cînd l-am auzit numindu-l *locotenent* pe Jelly. Pentru noi toţi, Locotenentul nostru era mort şi, chiar dacă Jelly avea toate şansele să-şi cîştige tresele, pînă una alta, noi eram tot *Căpoşii lui Rasczak.*

Vocea adăugă:

— Baftă, băieţi!

— Mulţumim, comandant!

— Fiţi gata! 5 secunde!

Eram cu totul blocat. Burta, capul, umerii. Şi tremuram mereu.

După ejectare, e ceva mai bine. Pînă atunci însă, eşti într-o beznă completă, imobilizat ca o mumie din cauza acceleraţiei. Abia dacă poţi respira. Şi-ţi spui că, chiar de-ai reuşi să-ţi deschizi casca, în tubul de ejectare n-ai altceva de respirat decît azot pur. Şi dacă nava este atinsă înainte de a fi lansat, nu-ţi rămîne nici măcar timpul să te gîndeşti la o rugăciune. Mori uite-aşa, fără să poţi face vreo mişcare. Şi aşteptarea asta în întuneric, aşteptarea asta fără de sfîrşit, îţi bagă frica-n oase, făcîndu-te să crezi că toată lumea a uitat de tine, că vasul a fost avariat şi este condamnat să se rotească pentru eternitate pe orbita sa. Şi că, mai devreme sau mai tîrziu, vei crăpa sufocat, fără să poţi ridica un deget. Sau te gîndeşti, alteori, că nava se va zdrobi pe suprafaţa planetei, antrenîndu-te şi pe tine odată cu ea, şi, orice ai face, ajuns jos vei arde de viu.

Tocmai cînd mă frămîntau asemenea gînduri, vasul intră în decelerație şi asta a fost deajuns să-mi alunge dîrdîiala. Urmau să fie suportaţi vreo 8 sau 10 g. Nu te poţi aştepta la confort cînd la

comenzile navei este o femeie. Poate doar la ceva vînătăi. Bun, de acord, admit că ele pilotează mai bine decît bărbaţii, că au reacţii mai rapide şi că suportă mai bine acceleraţia, că, de asemenea, plonjează şi se degajează mai prompt, că, în sfîrşit, şansele tuturor sînt mai mari. Dar cele 10 tone care-ţi apasă coloana vertebrală nu-s deloc ceva de glumit.

Totuşi, cinstit vorbind, trebuie să recunosc că-şi cunoaşte meseria, comandantul Deladrier. Rodger Young a frînat ireproşabil. Vocea ei răsună în aceeaşi secundă:

— Tubul central... FOC!

Urmară două şocuri, reculul cauzat de ejectarea lui Jelly şi a locţiitorului său la comanda plutonului.

Imediat apoi:

— Tuburile babord şi tribord... FOC AUTOMAT!

Ăştia eram noi.

Bang! Asta era capsula mea care înaintase cu un locaş... *Bang!* Exact aşa avansau cartuşele în armele de foc de pe vremuri. Tot aşa, una cîte una, capsulele intrau în camera de tir. Singura diferenţă consta în faptul că încărcătoarele mitralierelor noastre conţineau tuburile cu care era ejectat efectivul unui întreg pluton şî că fiecare cartuş era destul de mare (mai bine zis, abia suficient de mare) ca să încapă în el un infanterist în ţinută de luptă.

Bang! Pînă acum, fusesem în poziţia a treia şi eram lansat printre primii. De data asta, eram CHARLIE — ZERO, ultimul din coada celor trei plutoane. Capsulele sînt trase în cadenţa de una pe secundă, dar chiar şi aşa, aşteptarea este destul de lungă. Încercai să număr. *Bang!* (doisprezece) *Bang!* (treisprezece). A paisprezecea capsulă făcu un *bang!* diferit la sunet de celelalte. Era capsula lui Jenkins, goală acum. Şi după aceea... *Cloc!* Capsula mea fusese introdusă în cameră. *Bummm!*

Tunetul exploziei. Faţă de ce-a urmat, frînarea comandantului era o dulce dezmierdare.

Şi după aia, nimic.

Nimic, absolut nimic. Nici un sunet, nici o apăsare, imponderabilitate. Tenebre. Cădere liberă de la vreo 50 — 60 de kilometri prin atmosferă, către suprafaţa unei lumi pe care n-am văzut-o în viaţa mea.

Nu mai tremuram. Aşteptarea se terminase. După ejectare, nu ţi se mai poate întîmpla nimic, pentru că, dacă eşti atins, ai terminat-o urgent, fulgerător, de nici n-ai timp să-ţi dai seama.

După cîteva clipe, am simţit capsula răsucindu-se în jurul propriei axe, clătinată de un uşor tangaj. Aproape imediat s-a stabilizat şi am simţit pe spate, pe umeri, efectele gravitaţiei. Era din ce în ce mai puternică. Probabil se situa în jur de 0,87 g cînd capsula mea a intrat în primul strat mai consistent al atmosferei. Un pilot, cînd este cu adevărat un as în materie (şi, după părerea mea, comandantul Deladrier făcea parte dintre aceştia), îşi calculează unghiul de apropiere şi frînarea, echilibrînd viteza de afectare cu rotaţia planetară, astfel încît să te lansezi într-un punct fix, ca să zic aşa, faţă de latitudinea stabilită pentru desantare. Capsulele sînt grele. Ele traversează straturile superioare şi curenţii atmosferici fără să devieze prea mult de la traiectoria calculată. Totuşi, efectivul unui pluton se dispersează într-o oarecare măsură în cursul coborîrii. Un pilot nepriceput poate spori dificultăţile desantînd oamenii pe un teritoriu prea întins. Regruparea pentru recuperarea la sol devine imposibilă şi misiunea este eşuată. Un infanterist nu poate lupta bine decît dacă este corect lansat în zona ce-i revine şi, tocmai de aceea, eu consider că, efectiv, piloţii navelor sînt la fel de neînlocuit ca şi noi.

După felul în care capsula mea intrase în atmosferă, puteam zice că Deladrier *ghicise* vectorul tangenţial zero, ceea ce era îmbucurător.

Nu numai pentru formaţia noastră, care astfel sosea grupat şi nu trebuia să mai piardă timp, dar şi pentru pilot. Un adevărat pilot trebuie să fie la fel de prompt şi precis şi în momentul recuperării.

Învelişul exterior al capsulei mele intră în combustie şi se detaşă. Totuşi, nu dintr-o dată, căci am simţit un oarecare balans. Echilibrul se restabili însă imediat, o dată cu desprinderea ultimelor fragmente. Apoi intrară în funcţiune frînele de turbulenţă ale celui de-al doilea înveliş şi coborîrea deveni dificilă... iar dificultatea spori cînd acestea luară foc, una cîte una, şi învelişul doi începu să se desprindă bucată cu bucată. Trebuie spus că asta-i una din găselniţele care-l ajută uneori pe infanterist să apuce să se bucure de pensie: învelişurile, *pieile* capsulei, nu numai că frînează căderea, dar pulverizează pe cer o puzderie de resturi fragmentare, care oferă radarelor de la sol zeci de ţinte posibile şi iluzorii: soldaţi, nave, proiectile, ce vrei şi ce nu vrei. Resturile astea sînt suficient de numeroase ca să dea depresiuni nervoase ordinatoarelor balistice ale apărării.

Nava bază contribuie şi ea la spectacol, lansînd în urma noastră capsule false. Acestea cad mai repede decît noi, pentru că nu trebuie să frîneze, şi explodează mai jos, formînd un ecran de balizare şi de diversiune, sau uneori servesc de releu, lansînd rachete ori alte drăcii care să sporească confuzia comitetului de întîmpinare.

Şi, în tot timpul ăsta, capsula ta urmează neabătut semnalul-baliză al comandantului de companie care-ţi determină punctul de impact, fără să te slăbească nici măcar o micro-secundă, surdă la bruiajul radar pe care l-a declanşat.

După dispoziţia învelişului numărul doi, cel de-al treilea a declanşat deschiderea primei panglici-paraşută. Care n-a rezistat prea mult, dar nici nu i se cere aşa ceva. O zmucitură puternică de cîţiva g şi fiecare îşi alege traiectoria proprie. A doua panglică durează ceva mai mult decît prima, iar

cea de-a treia se zbînţîie o eternitate parcă. În interiorul capsulei se făcuse acum destul de cald. Am început să număr secundele.

Al treilea înveliş a dispărut odată cu paraşuta şi am rămas încorsetat în scafandrul meu blindat, într-un fel de ou de plastic. Eram încă ataşat de centuri şi nu puteam face nici o mişcare. Era timpul să mă hotărăsc cînd şi unde voi lua contact cu solul. Fără să fac vreun gest (de altfel imposibil), am declanşat indicatorul de apropiere şi i-am citit rezultatul în oglinda reflectoare amplasată în interiorul căştii mele. O mie şase sute de metri. Cam prea aproape după gustul meu, mai ales fără nimeni împrejur. Oul meu îşi menţinea constantă viteza de croazieră şi nu mai avea nici un rost să-mi pierd timpul aşteptînd. Temperatura suprafeţei acestuia îmi spunea că încă nu-i pregătit să se deschidă în mod automat, astfel că am apăsat cu bărbia contactul. Prima încărcătură, explodînd, mi-a desfăcut harnaşamentul. A doua a spart oul meu în opt fragmente distincte. Eram acum în aer liber, plutind literalmente pe cer, şi, în slîrşit puteam *să rîd!* Cele opt bucăţi ale ultimei mele cochilii, erau încă acoperite cu metal (cu excepţia celei pe care o utilizasem ca să aflu distanţa pînă la sol) şi, pe ecranele radar, dădeau acelaşi semnal ca şi omul în scafandru. Observatorilor de la sol (cibernetici sau fiinţe vii) le-ar fi practic imposibil să mă distingă de resturile care mă întovărăşeau în cădere, asemănătoare ele însele miilor de alte fragmente care planau din atmosferă pe sute de metri împrejur. În perioada de antrenament, fiecare infanterist asistă de la sol la un exerciţiu de debarcare şi poate constata, cu proprii săi ochi şi la radar, confuzia pe care o generează această tactică de sosire. Asta-i un lucru bun, pentru că, în timpul coborîrii, ai senzaţia că eşti cu totul descoperit. Poţi fi cuprins de panică şi-ţi deschizi paraşuta un pic prea devreme, ceea ce îţi oferă o bună şansă de a fi transformat într-un curent de aer sau, mai bine

zis, în neutroni... Sau ţi-o deschizi prea tîrziu, şi atunci îţi zdrobeşti încheieturile, claviculele, umerii, coloana...

Fără deci să mă grăbesc, m-am întins bine, mi-am dezmorţit muşchii şi am privit în jurul meu. Apoi m-am aplecat jumătate înainte, plonjonul raţei, ca să pot observa solul. După cum fusese prevăzut, ajunsesem noaptea, dar filtrele infraroşii — cu puţin antrenament — îţi permit să te descurci foarte bine. Eram aproximativ deasupra fluviului care traversează oraşul în diagonală şi coboram foarte repede. Fluviul îmi apărea foarte clar, ca o panglică imensă şerpuind pe solul mai închis la culoare. Nu eram încă hotărît pe care dintre maluri să aterizez, dar nu ţineam deloc să nimeresc în apă, căci asta m-ar fi întîrziat.

În dreapta mea, cam la aceeaşi altitudine cu mine, am detectat un fulger. Fără îndoială, vreunul din localnicii nemulţumiţi dezintegrase unul dintre fragmentele oului meu. Imediat m-am desprins de ultima paraşută, ca să-i ies din colimator. Să-şi mai caute şi alte ţinte. M-am lăsat să cad în derivă puţin, vreo 20 de secunde, înainte de a frîna. Nu voiam să atrag atenţia căzînd la o altă viteză decît fragmentele care mă înconjurau. Procedeul s-a dovedit eficace, subsemnatul scăpînd *nepîrlit* (încă).

La vreo 200 de metri de sol, mi-am declanşat altă paraşută. Numai cît să văd că eram tîrît deasupra fluviului şi că urma să trec la o înălţime de 30 de metri la verticala unui soi de hangar cu acoperişul plat, aflat în aproprierea malului. M-am detaşat şi de această paraşută. Graţie reactoarelor din dotarea scafandrului meu, m-am pus destul de lin pe acoperiş. În aceeaşi secundă, am şi încercat să reperez baliza lui Jelal. Şi am descoperit cu această ocazie că mă aflam pe malul care nu trebuia. Inelul compasului, aflat în casca mea, îmi arăta că semnalul lui Jelal strălucea mult mai departe, către sud. În fapt, eu eram cel care se

găsea prea la nord. Fără să-mi mai pierd vremea, am alergat către marginea acoperişului care surplomba fluviul, stabilindu-mi poziţia faţă de cel mai apropiat comandat de grupă. Era decalat cu un kilometru faţă de poziţia lui normală. I-am strigat prin circuitul radio:

— Ace! Aliniază-te!

Am părăsit hangarul aruncînd o bombă în urma mea şi am traversat fluviul. Tăcerea a fost răspunsul lui Ace. De recepţionat, mă recepţionase, dar nu voia să-i fie reperată poziţia grupei. Şi, în plus, nici nu-i plăcea să primească ordine de la mine.

Hangarul a sărit în aer şi suflul m-a izbit din urmă cînd mă aflăm încă deasupra apei, departe de adăpostul ce-l puteau oferi clădirile de pe malul opus, cel pe care ar fi trebuit să mă găsesc de la bun început. Giroscoapele erau gata să mă lase. Şi, totuşi, eu reglasem nenorocita aia de bombă la 15 secunde, nu? Deodată am înţeles că sînt pe cale să mă enervez, cel mai rău lucru care ţi se poate întîmpla în cursul unei acţiuni. *Ca la un exerciţiu,* parcă aşa-mi spusese Jelly. Nu te grăbi, bătrîne, şi fă-ţi treaba ca lumea, chiar dacă-ţi ia o jumătate de secundă în plus.

Atingînd solul, l-am chemat pentru a doua oară pe Ace, cerîndu-i să-şi alinieze băieţii. Nu mi-a răspuns nici de data asta, dar trecuse la executare. Am lăsat-o moartă. Atîta vreme cît executa ordinele, puteam să-i suport caracterul afurisit — în sfîrşit, pînă acum. Dar, după ce ne vom fi întors, şi dacă Jelly o să mă mai vrea de adjutant, vom găsi noi vreun ungher mai dosnic unde să discutăm cine-i cel care comandă. Ace este caporal activ, în timp ce eu nu sînt decît fruntaş cu contract, îndeplinind funcţia de caporal. Dar Ace este sub ordinele mele, dar fiind că sînt adjutant al comandantului de pluton. N-are decît să mîrîie, cum îi e obiceiul. Dar nu în permanenţă.

În sfîrşit, n-aveam eu timp s-o rumeg bine acum. Pe cînd traversam fluviul, reperasem un obiectiv extrem de ispititor şi aveam de gînd să mi-l adjudec înainte ca altcineva să-i fi remarcat existenţa: un grup de clădiri foarte înalte, stil administrativ, amplasate pe culmea unei coline. Absolut tentante. Poate ceva temple... sau vreun palat. Se aflau la kilometri întregi de zona desemnată, dar una din regulile unui raid-fulger spune să-ţi consumi cel puţin jumătate din muniţii în afara zonei. Asta-l dezorientează pe inamic în privinţa poziţiei reale a formaţiei. Şi, mai mult ca orice, trebuie să te deplasezi fără încetare, repede, cît mai repede. Gîndiţi-vă fără încetare că sînteţi în permanenţă în inferioritate numerică şi că numai surpriza şi rapiditatea vă pot salva.

Am început prin a-mi încărca lansatorul de rachete, determinîndu-mi în acelaşi timp poziţia faţă de Ace. I-am spus încă o dată să se alinieze. Aproape imediat pe circuitul general s-a făcut auzită comanda lui Jelly:

— PLUTON! Pentru atac! Salt-ÎNAINTE!

Sergentul Johnson, şeful meu direct, a reluat ca un ecou:

— Numerele fără soţ! La atac! Salt-ÎNAINTE!

Aveam 20 de secunde la dispoziţie. Am sărit pînă la cea mai apropiată clădire, am dus lansatorul la umăr, am focalizat ţinta şi am apăsat prima detentă ca să-i dau timp rachetei să-şi ia reperele. A doua detentă. Un pupic fugar şi am sărit către sol răcnind:

— Plutonul numărul 2! Numerele cu soţ!

Am numărat în minte, înainte de a adăuga:

— Salt-ÎNAINTE!

Am fost primul care a trecut la executare şi m-am îndreptat spre clădiri. La primul salt, de la înălţimea la care mă ridicasem, am măturat împrejurimile cu aruncătorul de flăcări. Clădirile lăsau impresia că ar fi din lemn. Momentul părea potrivit pentru un foc de tabără. Poate aveam şi

norocul ca înăuntru să se afle depozitaţi ceva explozivi sau carburanţi. Odată cu primul jet de flăcări, bateria Y ce-o aveam fixată pe umeri a proiectat două grenade de mare forţă distuctivă la cîteva sute de metri, pe flancuri. N-am avut timp să le observ efectul: prima mea rachetă tocmai lovea obiectivul. Explozie atomică. Mai strălucitoare ca oricare alta, incomparabilă pentru ochiul de specialist. Bineînţeles era o mini-bombă. Sub două kilotone putere nominală, cu frînă de implozie pentru masa necritică. Dar spuneţi-mi dacă cunoaşteţi mulţi tipi cărora le-ar place să se găsească în buricul unei catastrofe atomice? Modelul ăsta de bombă era numai bun să cureţe creştetul colinei şi să gonească populaţia în adăposturi. Alt avantaj: toţi gagii care au avut proasta inspiraţie să se holbeze tocmai în acea direcţie în momentul exploziei, în următoarele ore, nu vor mai vedea nimic altceva. În nici un caz, nu mă vor vedea pe mine. Cît despre mine, nu aveam de ce mă teme. Căştile noastre sînt căptuşite cu plumb şi avem ochelari filtranţi. Dacă vreunuia dintre noi i se întîmplă să se uite în direcţia nepotrivită tocmai în momentul care nu trebuie, n-are decît să-şi lase scafandrul să se descurce singur pentru amenajarea unei ascunzători *arici,* aşa cum am fost învăţaţi în timpul instrucţiei.

M-am mulţumit deci să-mi ţin ochii strîns închişi. Cînd i-am redeschis, am observat un exemplar al populaţiei locale, care tocmai ieşea dintr-una din clădiri. El s-a uitat la mine, eu m-am uitat la el şi l-am văzut ridicînd ceva — probabil o armă. Tocmai cînd se găsise şi Jelly să răcnească:

— Numerele fără soţ! *Înainteeeeel*

Nu era momentul să-mi asum riscuri. Mă aflam cu aproape doi kilometri în urma frontului plutonului. În mîna stîngă mai ţineam încă aruncătorul de flăcări. L-am stropit pe cetăţean şi am sărit peste clădirea de unde ieşise, începînd, în acelaşi timp, să număr. Aruncătorul de flăcări este,

desigur, destinat incendierilor, dar, în acelaşi timp, este şi o armă anti-individuală extrem de eficace în lupta la mică distanţă. Cu aruncătorul de flăcări nu-i nevoie să-ţi dai silinţa să ocheşti.

Cuprins de frică, şi totodată întărîtat, am sărit cam prea sus şi cam departe. Te simţi mereu îndemnat să foloseşti la maximum resursele de salt ale echipamentului: dar nu trebuie să cedezi tentaţiei. Cînd pluteşti în aer cîteva interminabile secunde eşti o ţintă mult prea frumoasă, mult prea ispititoare. Singurul mod de a înainta sînt salturile. Faci la iuţeală curăţenie în jur şi te pui la adăpost sărind mai departe. Nu trebuie să rămîi niciodată mai mult de două secunde în acelaşi loc, ca să nu le permiţi să te ia la ochi. Mereu trebuie să le afli în altă parte, nu contează unde, dar repede.

De data asta, îmi ratasem saltul. Sărisem prea sus pentru imobilele apropiate şi bătaia era prea scurtă ca să ajung la celelalte. Am nimerit pe un acoperiş. Oh! nu era unul din acoperişurile acelea plate, pe care să pot rămîne 2-3 secunde, cît să lansez o altă rachetă automată. Nici vorbă... Locul meu de aterizare era un soi de junglă de ţevi, conducte şi alte fierării. Poate o uzină sau vreun complex chimic. Ceva cu totul nepotrivit pentru un infanterist. Şi pentru ca tacîmul să fie complet, am nimerit în faţa unei cete de vreo zece indigeni. Cetăţenii păreau de tip umanoid. Aveau vreo doi metri jumătate înălţime — dar erau mult mai zvelţi decît noi. La lumina zilei aspectul lor era şi mai liber, dar oricum mai suportabil decît cel al arachnoizilor, drăcovenii care mi-au întors întotdeauna maţele pe dos.

Rahiticii ăştia, găsindu-se acolo de peste 30 de secunde, încasaseră şocul luminos al exploziei primei mele rachete şi, în mod normal, n-ar fi trebuit să mă poală vedea. Dar nu-i bine să ai idei preconcepute. Iar fineţurile nu-şi au locul. E-un raid-fulger sau ce dracu'. În doi timpi şi trei mişcări le-am distribuit o porţie de pilule

incendiare cu explozie întîrziată, ca să le dau ceva de lucru. Am sărit mai departe şi, în timp ce-mi luam din nou avînt, am strigat:

— Plutonul doi! Numerele cu soţ! Înainteeee!

Şi am continuat tot aşa, încercînd să-i ajung din urmă.

La fiecare salt îmi dădeam silinţa să reperez directive interesante. Îmi mai rămăseseră în desagă trei mini A şi n-aveam de gînd să mă întorc cu ele la bord. Totodată, fusesem învăţat că armele atomice portative costă bani şi nu trebuie risipite fără rost. Şi era doar abia a doua oară cînd mi se încredinţau.

Pentru moment, făceam pe dracu-n patru să le localizez barajul. O lovitură directă şi dădeau gata tot oraşul. Şi-l curăţăm de toţi locuitorii, fără să fie necesar să-mi pierd timpul cu lichidarea lor, asta fiind de altfel ceea ce se şi aştepta de la noi. După harta pe care o memorasem sub hipnoză, pînă la baraj ar mai fi fost vreo 5 kilometri, în amonte. Dar pînă acum nu-l vedeam încă. Poate că salturile mele nu erau suficient de înalte. E drept că, de fiecare dată, mă simţeam îmboldit să mă avînt ceva mai sus, dar amintirea celor spuse de Migliaccio mă aducea la realitate. Nu mă aflam acolo ca să ciupesc medalii. Mi-am pus bateria Y pe foc automat, ca să împrăştie în jur cîteva bombiţe. Între două tiruri am declanşat, cam la întîmplare, cîteva incendii. Şi, în acelaşi timp, tot încercam să dau de afurisitul acela de baraj sau de altă ţintă care să merite cu adevărat osteneala.

Aha!... Apăruse ceva în raza mea de acţiune. Părea de mari dimensiuni. Poate era barajul... Am sărit pe acoperişul celui mai apropiat imobil. Am amplasat în mare viteză o mină-reper şi am revenit pe sol. Jelly tocmai comanda:

— Johnnie! Red! Începeţi întoarcerea flancurilor!

Am confirmat primirea ordinului şi l-am auzit pe Red făcînd la fel. Apoi am pus mina în

funcţiune ca să pot fi identificat şi mi-am stabilit poziţia faţă de el, comandînd la rîndul meu:

— Plutonul numărul 2! Apropiaţi flancurile în cleşte! Comandanţii de grupă! Confirmaţi!

Grupele 4 şi 5 au răspuns imediat.

— 'Nţeles! strigă Ace. Am început mişcarea. Dar mişcă-ţi şi tu fundul!

Baliza lui Red îmi arăta că flancul drept se afla chiar în faţa mea, dar pînă acplo mai aveam peste 20 de kilometri. Doamne! Ace avea dreptate: trebuia să mă mişc al dracului de repede, dacă voiam să fac joncţiunea cu ei înaintea minutului M. Şi eu mai trambalam după mine aproape 100 de kilograme de explozivi, muniţie şi alte drăcii pe care abia dacă aveam timpul material ca să le utilizez.

Dispozitivul nostru era în V. Jelly era vîrful V-ului, iar Red şi cu mine ne aflam în extremităţile celor două braţe. Din acest moment, trebuia să strîngem formaţia într-un cerc în jurul punctului de adunare, ceea ce însemna în mod evident că amîndoi aveam de acoperit o distanţă mult mai mare decît ceilalţi în executarea misiunii de a efectua cît mai multe distrugeri. Exista însă şi un avantaj: din momentul declanşării încercuirii nu mai este necesară deplasarea în salturi. Nu mai era necesar să-mi pierd timpul cu număratul şi puteam să mă preocup exclusiv de viteză. În orice caz, chiar deplasîndu-ne rapid, în urma noastră peisajul nu va rămîne acelaşi. Reuşisem contactul cu solul fără să fim interceptaţi (cel puţin aşa speram), beneficiind de uriaşul avantaj al surprizei. Tactica noastră ne permitea să declanşăm focul oricînd o doream, fără riscul de a trage unii în alţii, ceea ce nu era valabil şi pentru boschetarii cartierului cînd încercau să riposteze. Mă întreb dacă măcar apucau să se gîndească la asta. Prea multe nu cunosc eu din teoria jocurilor, dar pun mîna în foc că nici măcar un computer n-ar fi fost în stare să ne analizeze acţiunea şi să ne ghicească mişcările.

În cele din urmă, îşi făcură simţită prezenţa şi forţele de apărare locală. Cîteva tiruri de arme cu explozivi mă ratară de puţin şi nu mă putui stăpîni să nu scrîşnesc din dinţi. După aceea, am fost atins în treacăt de un fel de rază şi o clipă am rămas ca paralizat, cu părul zbîrlit sub cască. Parcă aş fi primit o lovitură în... şi, cum să vă explic, mă simţeam pur şi simplu tetanizat. Dacă scafandrul meu n-ar fi primit imediat ordinul să sară, nu cred e-aş mai fi scăpat basma curată.

Asemenea chestii te fac să te întrebi ce ţi-a venit să te faci soldat. Dar aveam altele pe cap, ca să mai fac şi filozofie. Ţopăind printre clădiri, m-am mai trezit de încă două ori în mijlocul unor cete de indigeni şi am fost din nou obligat să mă dau mare şi să-i pîrjolesc oleacă cu aruncătorul de flăcări.

Zbînţuindu-mă aşa, am recuperat cam jumătate din întîrziere — vreo 6 kilometri — într-un timp record, dar cu un procentaj de distrugeri destul de scăzut. Bateria Y mi se golise deja, cu două salturi mai înainte.

La un moment dat, cum nimerisem într-o curte interioară pustie, am profitat de ocazie ca să-i refac plinul cu ultra-bombele pe care le mai aveam, calculîndu-mi în acelaşi timp poziţia faţă de Ace. Mi-am dat astfel seama că mă aflam încă destul de departe de cele mai avansate elemente ale grupei din flanc, ceea ce-mi permitea să-mi folosesc ultimele proiectile atomice. Am ţîşnit deci pe acoperişul celui mai înalt imobil al cartierului.

Se luminase de ziuă destul de bine ca să pot vedea. Mi-am ridicat ochelarii de infraroşii şi am inspectat din ochi împrejurimile. Îmi trebuia o ţintă, oricare ar fi fost ea, numai să merite. Nu mai aveam timp de ales. Zării ceva, acolo, departe, la orizont, în direcţia spaţioportului. Putea să fie vreo clădire administrativă sau de control, ori poate chiar o navă interstelară. Pe aceeaşi direcţie, cam la jumătatea distanţei, se înălţa o construcţie enormă, imposibil de identificat. Spaţioportul se

găsea la limita bătăii armelor mele, astfel că am reglat cu grijă traiectoria rachetei şi i-am şoptit:

— Hai, scumpo... Du-te!

Imediat am pus o altă rachetă în lansator şi am expediat-o către obiectivul celălalt, mai apropiat; apoi am sărit. Aproape în aceeaşi fracţiune de secundă, imobilul pe care mă aflam a încasat o lovitură directă. Probabil că vreunul din scheletele de prin zonă îşi zisese (şi pe bună dreptate) că pielea unuia dintre noi justifica distrugerea unei clădiri. Ori poate vreunul din băieţii noştri devenise cam nervos în mînuirea artificiilor. Şi-ntr-un caz şi-ntr-altul nu mai aveam de gînd să sar; nici măcar de-o şchioapă. Nu; acum era necesar să-mi croiesc un drum drept, traversînd clădirile. Am lăsat deoparte aruncătorul de flăcări, mi-am coborît ochelarii de infraroşii şi am atacat cu baioneta radiantă, reglată la puterea maximă, zidul din faţă. Cînd peretele se prăbuşi, mă năpustii la atac.

Şi bătui în retragere la fel de precipitat.

N-aş putea spune cu exactitate ce se petrecea dincolo de zid.

Părea o adunare religioasă, o biserică plină de schelete. Poate era Statul Major al apărării. Sala era imensă şi acolo se aflau o mulţime de indigeni, mai mulţi decît mi-aş fi dorit să întîlnesc în toată viaţa mea.

Pînă la urmă, cred că nu era o biserică, deoarece unul dintre ei a tras în mine chiar în momentul în care făceam cale-ntoarsă; tirul mi-a atins tangenţial scafandrul. Impactul m-a aruncat într-o parte, urechile mi-au ţiuit, însă nu m-a rănit. Dar mi-a reamintit că nu trebuie să-i părăsesc pe aceşti buni amici fără să le las cartea mea de vizită. Şi i-am cadorisit cu prima chestie care mi-a căzut sub mînă. Drăcia a începui imediat să chiţăie. Cred că v-amintiţi de perioada de instrucţie cînd vi se repetă că-i mai bine să faci ceva constructiv imediat, pe loc, decît ceva perfect peste cîteva ore.

Ei bine, printr-un adevărat noroc, nimerisem perfectul, pe loc. Grenada care-mi căzuse în mînă era de un model cu totul special. Fiecare soldat primeşte numai una singură, cu ordinul de a o folosi numai dacă împrejurările o pot face eficace. Ce chiţăia bomba, într-o traducere liberă din dialectul scheletelor, suna cam aşa: *Sînt o bombă cu întîrziere reglată la 30 de secunde! 29! 28! 27!...*

Era efectiv concepută să-i scoată din minţi. În orice caz, asupra mea ăsta i-a fost efectul. Şi părerea mea este că-i mai bine să-ţi dobori duşmanul, decît să-l faci să îndure asia. N-am aşteptat finalul numărătorii inverse. Am sărit afară, întrebîndu-mă dacă vor găsi destule uşi şi ferestre ca să poală evacua sala în timp util.

În timp ce atingeam pămîntul, m-am reperat după balizele lui Red şi Ace. Mai eram încă puţin în întîrziere şi aveam tot interesul să mă grăbesc.

După aproape trei minute, făceam joncţiunea. Red era acum la vreo 800 de metri în flancul meu stîng. Îl auzii raportîndu-i lui Jelly, care mîrîi uşurat ceva, apoi reluă pentru toată lumea:

— Am închis cercul, dar baliza încă nu este amplasată, înaintaţi ceva mai încet, strîngînd cercul într-o mişcare circulară. Faceţi cît mai multe distrugeri. Atenţie la cel din flancul vostru. Nu-i îngreunaţi viaţa. Pînă acum am făcut o treabă bună. N-o stricaţi tocmai la urmă. PluuuTON! Pe grupe! ADUNAREA!

Şi mie mi se părea că am făcut o treabă bună. O mare parte din oraş era în flăcări şi, deşi se făcuse ziuă de-a binelea, fumul era atît de gros, încît era greu de spus dacă se vedea mai bine cu ochelari sau fără.

— Grupa a doua! Daţi-mi poziţia!

Era vocea lui Johnson, comandantul grupei noastre. Am strigat la rîndul meu:

— Grupele 4, 5 şi 6! Răspundeţi!

Circuitele de securitate cu care erau echipate noile unităţi de comunicaţii făceau legăturile mult mai rapide: Jelly se putea adresa fie tuturor băieţilor, fie numai comandanţilor de grupă. Un comandant de grupă putea intra în legătură cu toţi oamenii lui sau numai cu subofiţerii şi întreaga companie se putea regrupa de două ori mai repede în caz de necesitate.

Grupa a-IV-a n-a răspuns. Mi-am inventariat arsenalul de care dispuneam şi am profitat de ocazie ca să-i expediez o grenadă unui indigen care-şi arătase mutra în apropiere. Acesta s-a topit, şi eu de asemenea.

— Adunarea!

Grupa a-IV-a bîzîit pe circuit, pînă cînd şeful le-a reamintit să se decaleze faţă de Jenkins, apoi a cincea a urmat în mod automat. Abia începusem să mă simt mai în largul meu cînd numărătoarea s-a întrerupt, după numărul 4. Era grupa lui Ace.

— Ace! Unde-i Dizzy?

— Gura! Numărul 6, răspundeţi!

— Şase!

Era Smith.

— Şapte!

— Grupa a-VI-a! a strigat Ace. Flores este lipsă la apel!

Comandantul de grupă încearcă recuperarea.

L-am chemat pe Johnson:

— Un om lipsă la apel! Flores! Grupa a-VI-a!

— Mort?

— Nu ştiu. Comandantul de grupă şi adjutantul comandantului de pluton vor încerca recuperarea.

— Nu, Johnnie! Lasă-l pe Ace să se ocupe de asta.

Nu i-am dat ascultare. Nu i-am răspuns nimic. Johnson i-a raportat lui Jelly şi acesta a înjurat. Trebuie să fiu bine înţeles: nu umblu după decoraţii. Dar e treaba adjutantului comandantului de pluton să recupereze un camarad aflat la ananghie. El e cîinele de pază, cel ce intră ultimul

pe poarta stînii, cel care poate fi sacrificat. Comandanţii de grupă au şi-aşa destule pe cap. Cred e-aţi înţeles că, în fond, locţiitorul de comandant de pluton nu-i bun la nimic atîta vreme cît titularul e în viaţă. Cît despre ideea de a fi sacrificat, mă şi simţeam deja — mai mult ca oricînd — pentru că în urechi îmi răsună cel mai dulce cîntec din univers, sunetul de adunare emis de baliza navei de recuperare. Baliza este o rachetă-robot care anunţă sosirea navei, un fel de săgeată muzicală — dacă vreţi — care se înfige în sol şi începe să-şi difuzeze drăguţul de program. Nava este la sol în exact trei minute şi, din acel moment, ai tot interesul să fii gata de îmbarcare, pentru că nu-i genul de autobuz care să aştepte în staţie. Şi nici nu există vreo cursă suplimentară.

Cu toate acestea, nu există infanterist abandonat. Niciodată, atîta vreme cît mai există vreo şansă să fie încă în viaţă. Niciodată la *Căpoşii lui Rasczak.* Nici în vreo altă unitate a Infanteriei Stelare. Cînd un tip este rănit, se încearcă întotdeauna recuperarea lui.

— Mişcaţi-vă, băieţi! Pas de fugă! Adunarea în perimetrul de îmbarcare!

Şi în timpul acesta, dulcea voce a balizei continua să intoneze:

— *Pentru eterna glorie a infanteriei, străluci-va în veci numele tău, Rodger Young!*

Dorinţa de a da curs acestei chemări mă chinuia ca o sete cumplită ce-ţi arde gîtlejul.

Dar m-am îndreptat exact în partea opusă. Drept către semnalul lui Ace, lepădîndu-mă de toate grenadele, piro-pilulele şi orice altă greutate excedentară.

— Ace! I-ai repetat semnalul?

— Sigur că da! Dar tu, repliază-te! N-are nici un rost!

— Te văd cu ochiul liber acum. Unde-i tipul?

— Drept în faţa mea. La circa 400 de metri. Şterge-o, Johnnie! E omul meu!

N-am făcut altceva decît s-o iau la stînga, astfel încît să mă-ntîlnesc cu Ace în zona unde ar fi trebuit să se afle Flores. Fără să-i răspund.

Cînd am ajuns, Ace era deja la lucru. Pîrlise deja cîţiva indigeni, iar ceilalţi tocmai se retrăgeau în debandadă. Am atins solul.

— Trebuie să-i scoatem scafandrul. Nava soseşte din clipă-n clipă!

— E mult prea grav lovit!

Era exact. Scafandrul lui Flores avea o gaură urîtă, din care se prelingea sînge. O-ncurcasem. Cînd e vorba de o recuperare, îl scoţi pe tip din scafandrul lui, îl iei în braţe şi-l transporţi. N-ai probleme cu greutatea: un om, fără scafandru, cîntăreşte mai puţin decît toate muniţiile şi celelalte drăcovenii pe care le cari după tine în momentul saltului. Dar aşa...

— Ce facem?

— Îl luăm cu noi, ce mai..., îmi răspunse îndîrjit Ace. Apucă-l de centiron, din partea stîngă.

Împreună, am reuşit să-l ridicăm pe Dizzy în picioare.

— Ţine-l bine! Fii atent... Sărim! Unu', doi!

Am sărit. Nici prea departe şi nici prea sus. De unul singur n-ai fi putut nici măcar să ridici scafandrul de la sol. În doi era posibil. Şi am continuat tot aşa, numărînd şi ţinîndu-l strîns pe Dizzy ori de cîte ori atingeam solul. Giroscopul lui părea paradit de-a binelea.

Baliza a tăcut în momentul în care nava a aterizat. Am observat-o, al naibii de departe. L-am auzit pe sergentul de pe navă zbierînd:

— Pentru îmbarcare! În coloană!

— Aşteptaţi! — comandă Jelly.

Chiar în acel moment ieşisem şi noi în cîmp deschis. Nava era acolo, în faţa noastră eleroanele sprijinind-o în poziţie verticală, şi-i puteam auzi sunetul strident modulat al sirenei. Efectivul plutonului era desfăşurat circular în jurul ei,

oamenii stînd pitulaţi în spatele ecranului de forţă pe care-l generaseră.

— În coloană, acum! — răsună din nou vocea lui Jelly. La bord... Înainte!

Eram mult prea departe! Îi vedeam pe băieţii din primul pluton punîndu-se în mişcare şi urcîndu-se la bord, în timp ce cercul din jurul navei se strîngea treptat.

Deodată am văzut ţîşnind o siluetă. Se îndrepta exact către noi, cu viteza unui scafandru de comandă.

Era Jelly. Ne-a interceptat din zbor. L-a înşfăcat pe Flores de bateria lui Y şi aşa, tîrîndu-l pe sus tustrei, din trei salturi am ajuns la navă. Eram chiar ultimii, dar sasul era încă deschis. Ne-am aruncat înăuntru şi trapa s-a închis sec în urma noastră, în timp ce pilotul făcea tărăboi că l-am făcut să rateze punctul de întîlnire şi că ne-am ars cu toţii. Jelly nu păru să-i acorde vreo atenţie. În timp ce decolam, Flores fu întins pe jos şi-l auzii pe Jelly şoptind, ca pentru sine:

— Prezenţi cu toţii, domnule locotenent. Trei răniţi... dar toţi prezenţi.

Şi încă ceva în legătură cu Deladrier, comandantul navei: nu cred că există vreun pilot mai bun decît ea. O întîlnire orbitală este întotdeauna calculată cu maximum de precizie. Nu ştiu exact cum se produce aceasta, dar, în principiu, nu se poate umbla la calcule. E imposibil.

Dar tipa Deladrier a reuşit-o. A văzut pe ecrane că vasul de recuperare este în întîrziere, a frînat, apoi a accelerat din nou, cînd trebuia, exact în secunda cuvenită. Şi a reuşit contactul uite aşa, din ochi, pentru că fătuca n-a mai avut timp să mai consulte şi ordinatoarele. Dacă vreodată Cel-de-sus va simţi nevoia unui copilot pentru stelele universului, aş putea să-i recomand pe cineva de încredere.

Flores a murit în timpul întoarcerii spre bază.

2

Aşa m-am speriat şi aşa am fugit,
Că nu-mi amintesc să mă fi oprit,
Şi înapoi, nici că m-am uitat,
Pînă ce acasă nu m-am încuiat
Yankce Doodle, nu privi în jos,
Yankcc Doodle, eşti băiat frumos,
Muzica răsună şi tu ţine pasul,
Iar cu fetele, tu să fii ca asul..

N-AM intenţionat niciodată cu adevărat să mă angajez. În orice caz, nu în infanterie! Mai bine aş fi preferat să fiu biciuit în piaţa oraşului şi taică-meu să-mi fi spus după aia e-am dezonorat blazonul familiei.

Sînt de acord că eu i-am spus, pe cînd eram în ultimul an al colegiului, e-aş avea chef să mă înscriu ca voluntar în Serviciul Federal. Ca toţi băieţii, presupun eu, cînd se apropie de vîrsta celor 18 ani. Mai aveam o săptămînă pînă la această aniversare, cînd mi-am luat diploma de bacalaureat. Tot aşa, cred că toţi băieţii, cărora le trăsneşte prin minte o asemenea idee, o vreme sînt obsedaţi de ea, pînă cînd îşi găsesc o altă preocupare. Unii intră la universitate, alţii îşi iau un serviciu, în sfîrşit... orice altceva. Şi cînd stau să mă gîndesc, şi cu mine s-ar fi putut întîmpla la fel... dacă cel mai bun prieten al meu nu s-ar fi încăpăţînat ca un catîr, zor-nevoie, să se angajeze.

În colegiu, Carl şi cu mine eram mereu nedespărţiţi. Am făcut curte aceloraşi fete, şi am fost împreună la aceleaşi întîmplări, în discuţii ne regăseam întotdeauna de aceeaşi parte şi tot împreună ne jucam cu electronii în micul său laborator. Electronica teoretică nu-i chiar punctul

meu forte, dar mă descurc destul de bine cu letconul. În cazurile astea, Carl venea cu ideile şi eu le puneam în aplicare. Am petrecut clipe frumoase în laboratorul acela. Părinţii lui Carl nu stăteau chiar atît de bine cu banii, ca ai mei, dar asta nu conta în realitate pentru noi. Helico-Rolls-ul pe care tata mi-l făcuse cadou cînd împlinisem 14 ani, era şi-al meu, şi-al lui. Iar cu laboratorul lui era la fel.

Astfel că am căzut pe gînduri, cînd Carl mi-a spus că nu se gîndeşte să-şi urmeze studiile ci, mai de grabă, să se angajeze în armată. Eu îl ştiam cît e de hotărît, cînd îi intră ceva în cap. Lui, asta i se părea cu totul evident, normal, natural. Şi atunci i-am spus c-am să mă angajez şi eu.

M-a privit cu un aer ciudat.

— Crezi că bătrînul tău o să te lase?

— Ce? Doar nu-ţi închipui că poate să mă împiedice?

Bineînţeles, tata nu putea să mă împiedice să mă angajez. Legal, vorbesc. Este singura opţiune absolut liberă care este la îndemîna oricui, la urma urmei, prima şi ultima. La 18 ani, oricare băiat, oricare fată se poate înscrie ca voluntar, şi nimeni n-are dreptul să se opună.

— O să vezi tu — mi-a răspuns Carl, în chip de încheiere.

M-am hotărît deci să-l asediez pe tata, luîndu-l, prudent, pe departe. Îmi amintesc că şi-a coborît ziarul, şi-a pus ţigara de foi în scrumieră şi m-a privit.

— Ia zi-mi, băiete, ţi-ai pierdut cumva minţile?

Cred c-am murmurat că nu sînt de părerea asta.

— Totuşi, aşa laşi impresia — a mîrîit el schiţînd un surîs. Ar fi trebuit însă să mă aştept la una ca asta. Toţi băieţii trec printr-o asemenea fază în timpul creşterii. Cum este şi vîrsta primilor paşi. Ca să fiu sincer, multă vreme te-am considerat un drac împieliţat. Ţii minte că ai spart unul din porţelanurile Ming ale maică-ti şi, chiar şi acum,

părerea mea este c-ai făcut-o întradins. Pe vremea aia erai însă numai un bebeluş şi n-ai primit decît vreo două, trei uşor peste mînuţă... Şi pe urmă îmi amintesc de ziua cînd mi-ai şterpelit o ţigară de foi... Ce rău ţi-a fost!... Maică-ta şi cu mine ne-am prefăcut că n-am văzut nimic. În seara aceea nici n-ai putut mînca. Dar aşa sînt toţi copii din lume, încearcă aceleaşi vicii care nu-s încă de nasul lor. După aceea, atingînd adolescenţa ai început să bagi de seamă că fetele nu-s făcute la fel ca băieţii... că sînt diferite, delicios de diferite. (Tata surîse din nou:) Toate astea sînt absolut normale. Şi, uite aşa, ajungem la ultima fază. Cea în care un băiat se hotărăşte, hodoronc-tronc, să se angajeze, numai ca să poarte o uniformă nou-nouţă, din acelea care-ţi iau ochii. Sau cînd, îndrăgostit pînă peste urechi şi ca nici un alt om de pe întregul Pămînt, decide să se însoare imediat. Uneori, ambele survin în acelaşi timp. (Un nou surîs, foarte amar de astă dată:) Poftim, cu sînt un bun exemplu. Noroc c-am reuşit să mă trezesc la timp şi nu mi-am irosit viaţa.

— Dar, tată, nici eu n-am de gînd să mi-o irosesc pe a mea. Nu mă angajez decît pe durata de timp a serviciului legal... N-am de gînd să fac carieră.

— Hai atunci să ne punem bine de acord... Spune-mi exact ce ai de gînd să faci. Dar dă-mi voie mai întîi să-ţi reamintesc că familia noastră nu s-a amestecat niciodată în politică şi s-a consacrat exclusiv afacerilor, de peste un secol. Nu văd de ce ai avea tu dreptul să rupi această sănătoasă tradiţie. Bănuiesc c-ai fost influenţat de tipul ăla... Zii pe nume... Ştii la cine mă refer...

Ştiam. Era vorba de profesorul nostru de filosofie morală şi istorie. Un veteran.

— Domnul Dubois?...

— Mmm... Ce nume caraghios! I se potriveşte de minune. E străin, dacă înţeleg eu bine. După părerea mea, este ilegal să utilizezi colegiile drept

centre de recrutare. Cred c-am să le trimit o scrisoare să-i usture. Contribuabilul are şi drepturi, nu?

— Dar tată... El n-are nici un amestec, zău! Absolut deloc... El...

Am tăcut. Îmi lipseau cuvintele. Dl. Dubois îşi avea stilul lui: distant, snob, de parcă nieiunul dintre noi n-ar fi fost demn să facă serviciul militar. Ca să fiu sincer, eu îl detestam pe Dl. Dubois,

— Eu... cred că din contră, el face totul ca să ne descurajeze.

— Mda... Probabil habar n-ai cum trebuie luaţi măgarii ca să-i faci să înainteze. Hm... mda... După ce-ţi iei diploma, ştii deci că îţi vei continua studiile comerciale la Harvard. Apoi, la Sorbonna. Vei călători şi vei avea întîlniri care îţi vor permite să te familiarizezi cu comerţul care se practică prin alte părţi ale lumii. Şi, după aceea, odată întors acasă, vei putea să te apuci serios de treabă. Pentru început, de la prima treaptă de jos. Ca simplu funcţionar, după cum e regula. Dar eu nu mă îndoiesc că în cel mai scurt timp vei avansa, devenind un cadru de conducere, pentru că — oricum — nu mai sînt un om tînăr şi tare aş dori să-mi preiei tu locul. Din momentul în care vei fi pe deplin format, tu vei fi patronul. Ei, ce părere ai despre un asemenea program? Nu găseşti e-ar fi mai bine decît să-ţi iroseşti doi ani din viaţă?

Nu i-am răspuns nimic. Toate astea nu constituiau o noutate pentru mine. Şi eu deja mă hotărîsem. Tata s-a ridicat şi mi-a pus mîna pe umăr.

— Ascultă, băiete. Nu cred că sînt un încuiat incapabil să-ţi privească cu simpatie ideile, dar priveşte realitatea în faţă. Dacă ne-ar ameninţa un război, aş fi primul care ţi-ar da dreptate. Dar nu este cazul şi mă rog lui Dumnezeu să nu se mai întîmple aşa ceva vreodată. Am reuşit să suprimăm războaiele. Lumea trăieşte acum în pace, este

fericită, şi sîntem în cele mai bune raporturi cu celelalte planete. Şi atunci, spune-mi, în ce constă acest pretins *Serviciu Federal?* Nu-i decît un funcţionarism parazitar şi nimic mai mult. E un organism fără vreo funcţie reală, ceva demodat, care nu supravieţuieşte decît pe spinarea contribuabililor. O soluţie costisitoare pentru a oferi o ocupaţie cetăţenilor de calitate inferioară, care, altfel, s-ar afla într-o stare de şomaj permanent. Ăsta-i viitorul pe care ţi-l doreşti?

— Carl nu-i un cetăţean inferior!

— Scuză-mă, eu care cred că-i un băiat bun, într-adevăr... dar e prost sfătuit. (Se încruntă, apoi, dintr-o dată, surîse:) Ascultă, fiule, avem o supriză pentru tine, un cadou, cum s-ar zice... Nu vreau să-l mai ţin secret, măcar ca să-ţi scot din minte gărgăunii. Nu că mi-ar fi mie frică de hotărîrea pe care o s-o iei... Departe de mine un asemenea gînd: am deplină încredere în bunul tău simţ, măcar că eşti încă un puşti. Dar tu îţi dai singur seama că eşti dezorientat. O ştiu şi eu şi tocmai de aceea, vreau să te ajut. Ia spune-mi: bănuieşti la ce m-am gîndit?

— Mmm... Nu...

— O excursie pe Marte!

Cred că pe faţa mea se citea uluirea.

— Dumnezeule! Tăticule! Nici prin gînd nu mi-a trecut că...

— Vroiam să-ţi fac o surpriză. Ştiu bine că băieţii de vîrsta ta îşi doresc să călătorească şi tot atît de bine ştiu că asemenea pasiuni nu durează prea mult. Dar, după părerea mea, acum este momentul cel mai potrivit ca să ieşi în lume. Cînd te vor copleşi responsabilităţile, vei avea o dorinţă nebună să poţi evada, măcar şi-o singură săptămînă. Chiar şi pe Lună, de ce nu?... (Îşi deschise din nou ziarul:) Lasă, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Aştept nişte prieteni care trebuie să vină în această scară. Avem de discutat nişte afaceri. Ar fi mai bine să nu fii de faţă.

Am plecat, gîndidu-mă că, după părerea tatei, problema fusese rezolvată, Marte! Să plec singur pe Marte! Şi eu credeam, în clipa aceea, că totul era rezolvat. Dar nu i-am spus nimic lui Carl. Eram sigur că o să considere propunerea tatei ca pe un fel de mituire. Ceea ce, în fond, cam era, nu? În consecinţă, m-am mulţumit să-i spun numai că tata şi cu mine nu ne-am putut pune de acord.

— Da — mi-a răspuns el — nici eu n-am reuşit cu taică-meu. Dar asta mă priveşte pe mine.

A fost singurul său comentariu.

În timpul ultimului curs de filozofie morală şi de istorie, am întors problema pe toate feţele. Cursul ăsta se caracterizează prin faptul că toată lumea trebuia să fie prezentă, dar participarea la examen era mai degrabă facultativă . Dl. Dubois, în ce-l priveşte, nu părea să acorde vreo importanţă acestui ultim aspect.

Tactica lui era de a te indica cu ciotul mîinii sale (fără a-ţi pronunţa vreodată numele) şi de a-ţi lătra întrebarea. Şi după aia, discutai cît vroiai.

Însă cu ocazia acestui ultim curs, dădea impresia că are de gînd să ne înveţe ceea ce noi deja ştiam. Astfel că una dintre colegele noastre se ridicase şi afirmase foarte tranşant:

— Mic mama mi-a spus că violenţa nu rezolvă niciodată nimic.

— Aşa să fie? Sînt sigur că fondatorilor Cartaginei le-ar fi plăcut să audă aşa ceva. Mama dumitale ar fi trebuit să le facă cunoscut un asemenea aforism, Dar... În fond, de ce n-o faci dumneata?

Pînă atunci, între ei mai avuseseră loc deja dispute. Din moment ce cursul nu se lăsa cu examen, nu exista nici un motiv să ne împiedice să încercăm să-l dăm pe Dubois cu roatele în sus.

— Mă luaţi peste picior! — îi replică fata. Cartagina a fost distrusă, o ştie toată lumea!

— Dar dumneata pari să ignori asta. Şi pentru că insişti asupra acestui fapt, dă-mi voie să remarc că

violenţa, în cazul de care vorbim, a rezolvat problema Cartaginei de o manieră, ca să spun aşa, radicală. Nu vreau să ai impresia că aş vrea să te ridiculizez pe dumneata, în mod expres. Am vrut numai să răspund provocării ce se ascundea în spatele acestei idei de o stupiditate inacceptabilă. Aşa cum am reacţionat, voi proceda şi pe viitor. Oricui îi va trece prin cap să se refere la acest neadevăr istoric, la această doctrină imorală care susţine în mod mincinos că *violenţa nu rezolvă niciodată nimic,* îl voi sfătui să invoce spiritele lui Napoleon Bonaparte şi al ducelui de Wellington şi să le-o propună, spre dezbatere. Hitler ar putea face pe arbitrul... Nu, frumoşilor, violenţa, forţa brutală, a fost cel mai adesea, şi mai mult decît oricare altul, factorul decisiv în decursul Istoriei . A crede contrariul, înseamnă să te legeni în vise deşarte, să te nutreşti cu o ideie falsă, riscînd să plăteşti cu viaţa, cu libertatea. (Oftă întristat:) Alt an, altă clasă şi, pentru mine, un nou eşec. Pe un copil îl poţi face întotdeauna să deschidă porţile cunoaşterii, dar e mult mai greu să-l faci *să judece* cu adevărat. (Deodată îşi aţinti ciotul mîinii către mine:) Tu, de colo... După tine, în ce constă deosebirea morală între civil şi soldat?

— Deosebirea, începui eu cu prudenţă, constă în virtuţile civice ale unuia şi ale altuia. Un soldat îşi asumă o responsabilitate personală în asigurarea organismului politic căruia îi aparţine, pe care îl apără, la nevoie, chiar cu preţul propriei vieţi. Ceea ce n-o face şi civilul.

— Asta scrie şi-n carte, cuvînt cu cuvînt! zise el dispreţuitor. Dar tu, tu îţi dai seama de semnificaţia acestor cuvinte? Crezi tu că sînt *adevărate?*

— Păi... nu ştiu, domnule.

— Bineînţeles că nu ştii! Şi eu sînt sigur că niciunul dintre voi n-ar recunoaşte virtuţile civice dacă le-ar avea în faţă! (Îşi aruncă ochii pe ceas:) Asta-i tot. Am terminat. Poate ne vom revedea

într-o bună zi, în împrejurări mai bune. Puteţi pleca.

Puţin mai tîrziu, am trecut examenul de diplomă, cu trei zile înaintea zilei mele de naştere, care preceda cu numai o săptămînă aniversarea similară a lui Carl. Nu-i spusesem încă nimic despre intenţia mea de a mă angaja totuşi. Probabil că se gîndea c-am renunţat, aşa că n-am mai deschis discuţia asupra acestui subiect. A doua zi după *ceaiul* meu am aranjat să ne întîlnim. Şi, împreună, ne-am dus al biroul de recrutare.

Pe scările Edificiului Federal ne-am întîlnit cu Carmencita Ibanez. Era una din colegele noastre de clasă şi, dacă aveai ochi în bună stare de funcţionare, n-aveai de ce regreta dacă te uitai la ea. Eu n-avusesem vreodată ocazia să ies cu ea şi sînt sigur că nimeni nu s-ar fi putut lăuda cu o asemenea performanţă. În realitate, ea nu se întîlnea de două ori cu acelaşi băiat şi era de o drăgălăşenie impersonală faţă de oricare din noi. Eu o cunoşteam destul de bine. Venea deseori la noi acasă, numai ca să efectueze cîteva plonjoane în piscina noastră de dimensiuni olimpice regulamentare. Venea fie însoţită, niciodată de acelaşi băiat, fie singură. Ceea ce mama prefera. Dînsa o considera că exercită asupra mea *o bună influenţă.* Şi trebuie s-o spun că, măcar de data asta, avea dreptate.

Văzîndu-ne, Carmencita surîse:

— Salut, tipilor!

— Salut *oci ciornaia* — i-am răspuns. Cu ce ocazie prin împrejurimi?

— Chiar nu ghiceşti? Azi e ziua mea de naştere.

— Nu, zău? La mulţi ani!

— Mă înrolez.

Carl a fost la fel de surprins ca şi mine, sînt sigur. Dar Carmencita aşa era. Nu vorbea niciodată în plus şi nici nu-şi povestea viaţa.

— Tu glumeşti? am izbucnit eu într-un splendid elan retoric.

— De ce aş face-o? Vreau să fiu pilot de astronavă. Sau, măcar, să-ncerc.

— Nu văd vreun motiv pentru care n-ai reuşi — interveni Carl.

Avea dreptate. Carmen era mică de statură, foarte echilibrată, cu o sănătate de oţel şi cu reflexe perfecte. Era, de asemenea, foarte bună în matematici. În ce mă priveşte, eu mă învîrtisem de un *C* la algebră şi de un *B* la aritmetică. Carmencita asimilase cu cea mai mare plăcere toate cursurile de matematică care fuseseră predate în şcoală şi, mai mult, făcuse şi în particular nişte ore de matematici superioare, din afara programei. Dar pînă acum nu mă întrebasem care-i fuseseră motivele. Adevărul era altul: Carmencita era atît de ispititoare de privit, încît pur şi simplu uitai să te întrebi care îi erau opţiunile intelectuale.

— Păi, noi... se bîlbîi Carl. Eu am venit tot să mă înrolez.

— Şi eu la fel — am adăugat. Amîndoi.

— Extra!

— Tot pilot de astronavă, aş vrea să devin — m-am repezit eu.

Carmen nici măcar n-a zîmbit. Ba mi-a răspuns cu cea mai mare seriozitate.

— Formidabil! Poate vom face antrenamentul împreună. Mi-ar place!

— Aha, pericol de coliziune pe orbită — glumi Carl. Nu-i o notă bună pentru nişte piloţi de astronave.

— Nu fi prost. Antrenamentul se face la sol. Tu, tot pilot vrei să fii?

— Eu? Nici vorbă. Volanul nu-i de mine. Doar mă cunoşti... Eu mi-s cu electronica.

— Aha, bîrfeşti volanul! Îţi doresc să te arunce pe Pluton şi să-ţi îngheţe ciolanele pe-acolo! Hai e-am glumit! Îmi iau vorba înapoi. Sper sincer să ai mult noroc. Ei, ce facem, intrăm?

Biroul de recrutare se afla în centrul rotondei. Ne-a întîmpinat un sergent din flota spaţială într-o

uniformă de paradă, care-l făcea să semene cu un personaj de operetă. Pieptul îi era acoperit de un număr impresionant de barete şi decoraţii, dar braţul drept îi lipsea, iar vestonul îi fusese croit fără mînecă. Aplecîndu-se peste balustrada ghişeului am văzut că îşi pierduse şi ambele picioare. Dar asta nu părea să-l tulbure.

Mai îndrăzneţ, Carl i se adresă:

— Bună ziua! Vreau să mă înrolez!

— Şi eu la fel — am adăugat eu imediat.

Sergentul ne ignoră cu desăvîrşire. Fără să se ridice (nici n-avea cum) schiţă din cap o uşoară înclinare şi i se adresă fetei care ne însoţea:

— Bună ziua, domnişoară. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit, şi eu, tot pentru înrolare.

— Prea bine! (Îi surîse:) Am să vă rog să mergeţi la biroul 201, unde o veţi găsi pe domnişoara comandant Rojas. Dînsa se va ocupa de dumneavoastră.

O măsură îndelung din ochi pe Carmencita, apoi o întrebă:

— Pilot?

— Dacă am să reuşesc.

— Aveţi silueta... Mda... Ei bine, mergeţi s-o vedeţi pe miss Rojas.

Carmencita i-a mulţumit, apoi şi-a luat rămas bun de la noi, înainte de a pleca. Abia după aceea, sergentul păru că-şi dă seama de prezenţa noastră şi ni se adresă, cu o vizibilă lipsă de chef:

— Da? Voi unde vreţi? La batalioanele de muncă?

Am sărit în sus, indignat:

— Nu! Eu vreau să fiu pilot!

Mi-a aruncat doar o privire, una singură. Apoi s-a adresat lui Carl:

— Şi tu?

— Aş vrea să fac parte din Unităţile de Cercetări şi Dezvoltare. În electronică , dacă se poate. Cred că aş avea şansă.

— Numai să fii în stare — îi replică sergentul pe un ton sinistru. Depinde de aptitudini şi de pregătire... ia ascultaţi, măi băieţi, ştiţi de ce mă aflu eu aici?

Eu am tăcut mîlc, dar Carl s-a hazardat:

— Pentru ce?

— Pentru că guvernului i se rupe dacă voi vă angajaţi sau nu! Nu-nţelegeţi că-n vremurile noastre asta a devenit o modă pentru multă lume, chiar prea multă... Îţi faci stagiul în serviciu, ai dreptul la nişte scutiri şi te împăunezi cu o frumuseţe de cocardă, scoţînd ochii ălorlalţi că te numeri printre veterani... Chiar şi fără să capeţi botezul focului! Dar dacă vreţi cu tot dinadinsul să vă-nrolaţi, şi eu nu reuşesc să vă fac să vă răzgîndiţi, o să fim obligaţi să vă primim. E dreptul vostru constituţional. Orice cetăţean, indiferent de sex, are dreptul de a-şi îndeplini Serviciul şi de a dobîndi astfel accesul la avantajele cetăţeneşti. Dar adevărul este că avem de-a face, din ce în ce mai des, cu voluntari care nu vin aici decît pentru pîrlita aia de cocardă. N-avem nevoie de atîţia soldaţi şi majoritatea celor care se prezintă nici nu-s capabili să fie soldaţi. Voi v-aţi gîndit serios vreodată cum trebuie să fie un adevărat soldat?

— Nnnu... am mărturisi eu.

— Cei mai mulţi cred că-i suficient să ai două mîini, două picioare şi să fii, mai degrabă, greu de cap. S-ar putea să fie aşa pentru carnea de tun. În fond, Iulius Cezar n-avea alte pretenţii de la trupele sale. Dar, în zilele noastre, orice om este un specialist astfel pregătit încît corespunde perfect nivelului solicitat de oricare ramură de activitate civilă. Armata nu-şi mai poate permite luxul de a accepta tîmpiţi. Ori, ăsta-i cazul celor care ţin morţiş să se înroleze, dar care nu posedă calităţile de care noi avem nevoie. Lor le rezervăm o întreagă gamă de munci periculoase, înfiorătoare, respingătoare, care-i fac să ia repejor cale-ntoarsă,

cu coada-ntre picioare, acasă la mămica şi tăticu... Sau, în caz contrar, îşi vor aduce aminte toată viaţa că titlul de cetăţean l-au plătit din greu şi-l vor aprecia , cu atît mai mult, la justa lui valoare. De exemplu, fătuca de era cu voi mai adineauri... Ea vrea să fie pilot. Personal, sper că va reuşi. Avem nevoie de piloţi. Niciodată nu avem destui. Dacă nu reuşeşte, va eşua probabil prin Antarctica, unde ochişorii ei frumoşi i se vor înroşi sub influenţa permanentei lumini artificiale, iar mînuşiţelc îi vor fi tăbăcite de muncă brută.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că prietena noastră Carmecita, după cîte era de tare în matematici, va ajunge cel puţin la gradul de programatoare la ordinatoarele supravegherii spaţiale, dar tipul n-avea de gînd să tacă.

Fără nici o pauză continuă:

— D-aia m-au pus aici, măi băieţi. Ca să vă fac să vă răzgîndiţi. Ia uitaţi-vă oleacă aici... (Pivotă pe scaunul pe care şedea, ca să putem vedea bine că nu mai avea picioare:) Să zicem că nu veţi nimeri pe Lună la spălatul galeriilor... şi nici nu vă vor utiliza pe post de cobai uman... Să presupunem că vă vor găsi buni de a fi înrolaţi combatanţi. Atunci... priviţi-mă... iată cu ce riscaţi să vă alegeţi. Ca să nu mai spun de varianta răvaşului cu *regrete eterne* ce se trimite părinţilor... Şi-n zilele noastre, trebuie să v-o zic, ăsta-i cel mai probabil. Pierderile au crescut, atît la antrenamente, cît şi în luptă. Răniţii au devenit păsări rare. În orice caz, veţi avea dreptul la un coşciug... Măi băieţi, de ce nu faceţi voi stînga-'mprejur la universitatea voastră? Să deveniţi nişte chimişti buni... Sau să vă ocupaţi de asigurările pe viaţă. Serviciul nu-i pentru puşti. Iar dac-o ţineţi morţiş, atunci, să fie clar, nu-i o joacă. E dur, e periculos, e al naibii de greu, chiar şi-n timp de pace. În nici un caz n-are nimic comun cu vacanţele şcolare. 'Nţeles?

— Eu am venit să mă înrolez — zise Carl.

— Şi eu la fel — am adăugat eu.

— Măi, vă daţi seama că n-aveţi nici măcar dreptul să vă alegeţi arma?

— Credeam că-ţi poţi măcar exprima preferinţele — zise Carl.

— Exact. Dar e ultima posibilitate de alegere pe care o mai aveţi pînă la terminarea serviciului. Şi chiar pot spune că ofiţerul cu recrutarea ţine seama de opţiunile voastre. Mai întîi de toate îşi consultă evidenţele să vadă dacă există ceva solicitări pentru suflători de sticlă stîngaci, presupunînd că asta ar fi specialitatea pe care aţi ales-o, hmm? După aia, dacă apreciază, bineînţeles după toate reticenţele de rigoare, că există vreun loc — probabil pe undeva, pe vreo insulă pierdută clin Pacific — vă bagă la testare pentru specialitatea respectivă. Într-un caz din douăzeci, e nevoit să recunoască pînă la urmă că eşti corespunzător... bineînţeles dacă nu se găseşte vreun caraghios care să dea ordine contrare. Vă garantez însă că, în nouăsprezece cazuri din douăzeci, vă va respinge şi va decide că sînteţi mult mai potriviţi pentru operaţiunile de pe Titan, la încercarea echipamentelor de supravieţuire. (Clătină din cap cu un aer meditativ:) Hm, e foarte frig pe Titan, da, da, foarte frig... Şi e surprinzător, de altfel, să constaţi cît de slab e echipamentul ăsta experimental... Dar cred că vă daţi şi voi scama. Adevăratele probe sînt în teren. Ce se face în laborator nu-i decît vax.

— Pe mine, ce mă interesează este electronica — zise Carl. Poate e vreun loc.

— la te uită? Şi tu, amice?

Am şovăit o clipă şi apoi mi-am zis că, dacă nu arunc zarurile acum, voi rămîne toată viaţa băiatul patronului.

— O să-mi încerc şi eu norocul...

— Biiine. Să nu-mi spuneţi că n-am făcut tot posibilul. Aveţi certificatele de naştere şi actele de identitate?

Zece minute mai tîrziu eram consultaţi, sondaţi şi floroscopaţi. Mi-am zis că, chiar dacă n-ai nimic, ce te aşteaptă după aia e aşa de greu încît te-ai putea îmbolnăvi. Aşa că l-am întrebat pe unul dintre doctori cam care ar fi procentajul băieţilor care nu trec testele fiziologice. A părut pur şi simplu surprins:

— Păi... zero. N-o permite legea.

— Cum aşa?... Adică... Vreau să spun... Scuzaţi-mă, domnule doctor, atunci la ce-i bună toată defilarea asta în fundul gol?

— De aia (şi mi-a tras una cu ciocanul în genunchi). Ca să stabilim care-s muncile ce ţi se pot încredinţa. Chiar dac-ai fi venit în scaun pe roţi, orb şi paralitic, tot ţi-ar găsi un flecuşteţ de meşterit pe undeva. Ceva gen tăiatul frunzei la cîini, mă-nţelegi? Nu, puştiule, singura şansă de a te respinge ar fi ca psihiatrii să ajungă la concluzia că nu eşti în stare să depui jurămîntul în deplină cunoştinţă de cauză.

— Dar, domnule doctor... Hm... Dumneavoastră eraţi deja medic cînd v-aţi înrolat? Sau ei v-au trimis la facultate?

Păru pur şi simplu scandalizat:

— *Pe mine?* Ia ascultă, puştiule: am eu faţă de tîmpit? Eu sînt angajat *civil!*

— Ah! Scuzaţi-mă, domnule.

— Nu-i nimic! Serviciul militar, copile e bun pentru furnici. Crede-mă: îi văd cum pleacă, îi văd cum revin — dacă mai revin. Şi văd şi tot ce le-au făcut. Şi toate astea pentru ce? Pentru un privilegiu politic simbolic, care nu le aduce un sfanţ şi pe care cei mai mulţi sînt incapabili să-l folosească mai tîrziu. Fără îndoială pentru că atunci sînt deja mult prea abrutizaţi. Ehei, dacă medicii ar avea un cuvînt de spus... dar ce să mai vorbim. Ai putea avea impresia că te-ndemn la trădare. Îţi spun un singur lucru, puştiule: dacă ai minte cît să numeri pînă la 10, roieşte-o cît mai ai timp. Poftim, ia

hîrtiile astea şi dă-le sergentului... Şi nu uita ce ţi-am zis.

M-am întors în rotondă. Carl se afla deja acolo. Sergentul îşi aruncă privirea pe hîrtiile mele şi zise cu un ton lugubru:

— La prima vedere, amîndoi păreţi să fiţi scandalos de sănătoşi, cu excepţia unei îngrijorătoare lipse de creier. Bun, lăsaţi-mă acum să chem martorii.

Apăsă pe un buton şi de undeva apărură două funcţionare: o baborniţă şi una ceva mai tînără, destul de bine însă. Sergentul le indică certificatele de naştere şi rezultatele examenelor fiziologice şi li se adresă cu solemnitate:

— Cer şi ordon ca fiecare din voi, în mod individual, să cerceteze aceste documente, să le stabilească natura şi, pentru fiecare în parte, să determine raportul pe care l-ar putea avea cu cei doi indivizi aici de faţă.

Eram sigur că, pentru cele două martore, ce li se ceruse nu era decît pură rutină. Totuşi, ele au purificat minuţios fiecare hîrtie, ne-au luat amprentele (uf, încă o dată!) şi cea mai tînără ni le-a comparat, privindu-le cu lupa, cu amprentele noastre de la naştere. Acelaşi bîlci şi cu semnăturile noastre. Ajuns în această fază, mai că începeam să mă-ndoiesc de propria identitate.

Sergentul li s-a adresat din nou:

— Documentele conţin elemente atestînd că interesaţii sînt în clipa de faţă în măsură să presteze jurămîntul de înrolare şi care sînt atele elemente?

Hoaşca declară:

— Fiecare certificat de examen fiziologic este însoţit de o atestare legală confirmată, eliberată de un comitet de psihiatri, conform căreia fiecare dintre solicitanţi este din punct de vedere mintal în măsură să presteze jurămîntul, nici unul, nici celălalt nefiind sub influenţa băuturilor alcoolice, a

narcoticelor sau a oricărui alt drog capabil de a altera voinţa, şi nici sub control hipnotic.

— Foarte bine.

Sergentul se întoarse spre noi:

— Repetaţi acum după mine... Ajuns la vîrstă legală şi acţionînd din proprie voinţă...

Am repetat după el într-un glas:

— ... Ajuns la vîrsta legală şi acţionînd din proprie voinţă...

— ... neconstrîns, neinstigat şi fără a mi se fi făcut vreo promisiune, fiind deja pe deplin informat şi lămurit asupra consecinţelor decurgînd din depunerea de către mine a Jurămîntului, declar că mă angajez din această clipă în Serviciul Federaţiei Terestre pentru un termen care nu poate fi mai scurt de doi ani şi care poate fi prelungit în funcţie de necesităţile Serviciului...

Hopa, am simţit un nod în gît. Întotdeauna crezusem că durata unui angajament era de numai doi ani, fără îndoială pentru că aşa gîndesc civilii. Ori, acum îmi dădeam seama că, în fapt, eram pe cale să ne angajăm pe *viaţă.*

— ... Jur să sprijin şi să apăr Constituţia Federaţiei împotriva tuturor duşmanilor, fie că sînt de pe Pămînt sau din afara acestuia, să ocrotesc şi să apăr libertăţile şi drepturile constituţionale ale oricărui cetăţean sau rezident legal al Federaţiei sau al Stelelor şi teritoriilor aliate acesteia, să îndeplinesc, pe Pămînt sau în afara Pămîntului, orice misiune legală ce mi se va încredinţa de către autoritatea legală, direct sau prin împuternicire...

Să mă supun tuturor ordinelor legale date de Comandamentul Suprem Terestru şi de toţi ofiţerii sau persoanele legal împuternicite, superior ierarhice...

Să pretind o supunere asemănătoare de la oricare alt membru al Serviciului, uman sau neuman, aflat legal sub ordinele mele...

Şi, odată încheiată durata serviciului meu activ, eliberat de orice obligaţie sau trecut în serviciul

activ, jur să mă conformez îndatoririlor ce revin oricărui cetăţean al Federaţiei, să mă achit de sarcinile decurgînd din această calitate şi să mă bucur de privilegiile dreptului absolut de cetăţenie, pe durata vieţii mele naturale, fără vreo limitare a obligaţiilor, îndatoririlor sau privilegiilor, sub rezerva cazului în care aceste drepturi nu-mi vor fi retrase în baza unui verdict dat de un juriu compus din cetăţeni egali mie.

Uf! Dl. Dubois ne pusese să analizăm frază cu frază jurămîntul Serviciului la orele lui de curs, dar era imposibil să-i înţelegi importanţa cîtă vreme nu-ţi apăsa sufletul cu încărcătura lui formidabilă, zdrobitoare.

Şi atunci mi-am dat seama că nu mai sînt civil. Dar ce devenisem, încă nu ştiam.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu!. Cu asta se încheia. Ne-am făcut semnul crucii şi, după aceea, am luat-o de la început cu distribuirea de amprente, semnături, fotografii, care, una după alta, erau băgate în dosare.

— O.K. — zise sergentul. Ora mesei a cam trecut de mult, băieţi. Ce-aţi zice de o gustare?

— Hm... domnule sergent. (Îmi simţeam gura uscată)

— Da? Vorbeşte.

— Aş putea telefona acasă? Să le spun că m-am... să le spun cum a fost.

— Nu-i nevoie!

— N-am înţeles.

— Aveţi o permisie de 48 de ore. (Pe faţă îi apăru un surîs îngheţat:) Şi cred că ştiţi ce vă aşteaptă dacă nu sînteţi înapoi la ora exactă.

— Păi... Curtea Marţială?

— Asta-i bună! Nici vorbă: Nu... Doar că pe dosarele voastre va apare o simplă: *rezultate insuficiente.* Şi după asta, nu mai există o a doua şansă. E un fel de perioadă de încercare. Asta ne permite să eliminăm puştani prea precoci, care nu-s cu adevărat sinceri nici măcar cu ei însăşi şi care

n-ar fi trebuit să depună jurămînt. Economie de bani pentru guvern, economie de regrete pentru candidaţi şi pentru părinţii lor. De altfel, în cazul ăsta, nici nu mai e nevoie să spuneţi ceva părinţilor. (Îşi îndepărtă scaunul rulant de birou şi adăugă:) La revedere, pe poimîine. Şi... dacă reveniţi, nu vă uitaţi efectele personale.

N-a fost o plecare de care să-mi aduc aminte cu plăcere. Tata a început să urle că nu-mi va mai vorbi vreodată. Mama a căzut la pat. Cînd am ieşit din casă, o oră mai devreme decît chibzuisem, doar bucătarul şi cîţiva servitori mi-au remarcat plecarea.

Ajuns în faţa biroului sergentului, o clipă mă gîndii să salut, dar apoi am renunţat neştiind exact cum s-o fac.

Îşi ridică privirile către mine.

— Ah!... uite-ţi actele. Du-te la camera 201. De acolo o porneşti. Ciocăneşte înainte de a intra.

Două zile mai tîrziu, ştiam că nu voi fi pilot. Iată cîteva din constatările examinatorilor mei: *Percepere intuitivă a relaţiilor spaţiale — Pregătire matematică incompletă — Timpi de reacţie acceptabili — Vedere bună...* Din fericire existau aceste două ultime menţiuni. Măcar ştiam că sînt capabil să număr pe degete.

Ofiţerul cu încorporarea îmi ceru să-mi formulez opţiunile, în ordinea preferinţelor, şi în următoarele patru zile trecui prin cea mai tîmpită serie de teste pe care le-am înfruntat vreodată. Pur şi simplu, păreau preocupaţi de tot soiul de nimicuri: gîndiţi-vă, de exemplu, că voiau să afle de la mine de ce se urcă o dactilografă pe scaun urlînd că vede un şarpe cînd, în realitate, nu-i vorba decît de un tub de plastic.

Testele scrise sau orale erau, dacă pot spune, de aceeaşi calitate, dar cum examinatorii se arătau foarte mîndri de a le fi conceput, n-am ţinut să-i ofensez, singurul lucru care efectiv mă interesa cu adevărat era lista opţiunilor mele. Pe primul loc se

situau, bineînţeles, afectările în Marina Spaţială. De la tehnician, la şef de cambuză. Oricare post în Marină era preferabil Armatei. În realitate, ce doream eu era să CĂLĂTORESC.

Pe locul doi venea serviciul de Informaţii. Un spion călătoreşte foarte mult, nu-i aşa, iar în activitatea lui rutina nu-şi are locul, credeam eu. Evident mă înşelam.

Urmau apoi armele psihologice, chimice, biologice, ecologia tactică (habar n-aveam cu ce se ocupă, dar suna frumos) şi logistica (iar o zbîrcisem şi încă rău de tot: n-avea nici o legătură cu *logica* şi cu ce învăţasem eu!), plus vreo zece alte arme. Pe ultimele două locuri de pe listă menţionasem, nu fără ezitare, C.R.O.C. şi *Infanterie.* Cît despre formaţiunile auxiliare necombatante, nu mai avea chiar nici un rost să le mai enumăr. Dacă, în cele din urmă, eşuam într-una din ele, ce mai conta dacă eram expediat în şantierele de teraformare de pe Venus sau dacă mă utilizau drept cobai.

Dl. Weiss, ofiţerul cu încorporarea, mă chemă la el o săptămînă după ce depusesem jurămîntul. Pe durata serviciului activ, făcuse parte din Serviciile psihologice, deşi mai era încă ofiţer (provizoriu) ţinea să i le adresezi cu *domnule* şi nu purta niciodată uniformă. Cu el nu era nevoie de protocol. Puteai să te mai destinzi un pic. Cînd am ajuns la el, am văzut că avea în faţa lui pe birou lista opţiunilor melc, fişa tuturor rezultatelor de la teste şi copia certificatelor mele şcolare, lucru care nu mi-a displăcut deloc, ţinînd seama de notele pe care le aveam. Mă numărasem întotdeauna printre elevi cei mai buni, fără însă a intra în grupul premianţilor şi *a periuţelor* de teapa lor. Nu chiulisem niciodată de la cursuri şi mă descurcam totdeauna binişor în mai toate domeniile: înot, probe de alergare, discuţii libere, finanţe, cîştigasem medalia de argint la concursul anual de

literatură, fusesem preşedintele comitetului de recepţii, în sfîrşit... Un dosar frumuşel.

— Ia loc, Johnnie — îmi zise Weiss, aruneîndu-şi o ultimă oară privirea pe notele mele; le puse deasupra celorlalte documente şi continuă: Spune-mi te rog, ţie îţi plac cîinii?

— Pardon, domnule?

— Îţi plac cu adevărat? Cîinele tău doarme cu tine în pat? Şi, pentru că veni vorba, ce-ai făcut cu el acum?

— Păi... cum să vă spun... acum, n-am nici un cîine. Dar am avut unul. Nu dormea însă cu mine în pat, pentru că mamei nu-i plăceau animalele în casă, mă înţelegeţi...

— Şi nu ţi-a venit niciodată ideea să-l bagi în casă... aşa pe furiş?

— Păi... (o clipă am fost tentat să-i explic teribila tactică pe care o aplica mama cînd cineva făcea ceva cu care ea nu era de acord. Nu se arăta mînioasă... nu... numai zdrobită de o mîhnire îngrozitor de profundă. Am renunţat însă:) Nu, niciodată domnule.

— Mmm... Ai văzut vreodată un neocîine?

— Da, o dată. Acum doi ani, la Teatrul MacArthur. Dar ştiu e-am avut probleme cu S.P.A.)

— Hai atunci să-ţi explic cam ce se face într-o secţie C.R.O.C. Neocîinele nu-i numai o jăvruţă care vorbeşte.

— La teatru, eu n-am înţeles nimic din ce zicea. Serios, chiar pot să vorbescă?

— Da, vorbesc. Numai că trebuie să te obişnuieşti cu accentul lor. Botul lor nu poate articula unele sunete, cum ar fi B, M, P sau V, şi din această cauză sînt nevoiţi să utilizeze echivalenţe. O situaţie oarecum asemănătoare cu a cuiva care ar avea cerul gurii rănit! Dar, oricum, ei se exprimă ca o fiinţă omenească. Însă un neocîine n-are nimic dc-a face cu cîinele, cu toate că a fost obţinut prin mutaţie din genilipul canin. Un neo

bine antrenat este capabil de performanţe de şase ori superioare celor ale unui cîine obişnuit. Inteligenţa lui poate fi comparată cu cea a unui idiot uman, cu toate că o asemenea comparaţie este nedreaptă pentru neo, care nu este un înapoiat, ci mai degrabă un geniu în raport cu sarcinile ce-i revin. (Dl. Weiss se încruntă şi continuă:) Cu condiţia , bineînţeles, să dispună de un simbiot. Mmm... Tu, Johnnie, eşti evident mult prea tînăr ca să fi fost deja căsătorit, dar părinţii tăi, de exemplu, sînt căsătoriţi. Spune-mi, eşti în stare să-ţi imaginezi o legătură asemănătoare între tine şi un neo?

— Nnnu... Nu, nu pot.

— Relaţiile emoţionale om-cîine şi cîine-om în sînul unei echipe C.R.O.C. a Corpului Reunit al Organizaţiei Canine sînt întrutotul comparabile legăturilor ce apar în urma căsătoriei, însă cu mult mai durabile. Dacă se întîmplă ca stăpînul uman să moară, neocîinele trebuie ucis imediat! Asta-i tot ce mai putem face pentru binele bietului animal. În cazul în care neocîinele este cel care moare primul... cred că-ţi dai seama, nu putem proceda la fel, deşi asta ar fi soluţia cea mai simplă. Nu; îl spitalizăm şi, cu multă răbdare, reuşim în general să-l readucem într-o stare normală. (Luă un creion şi notă în grabă ceva:) Avînd în vedere toate acestea, nu cred că este recomandabilă încadrarea în C.R.O.C. a unui tînăr care nu s-a simţit îndemnat să-şi bage cîinele în casă ca să doarmă cu el. Aşa că... trecem mai departe.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că parcursesem întreaga mea listă de preferinţe, că n-aveam nici o şansă pentru opţiunile aflate deasupra C.R.O.C.-ului, şi, acum, nici măcar pentru C.R.O.C... Eram atît de amărît, încît era cît pe aci să nu-l mai aud pe dl. Weiss care, părînd a vorbi cu sine însuşi, rosti gînditor:

— Pe vremuri, am fost şi eu în C.R.O.C.... Cînd cîinele meu a fost lovit, m-au ţinut sub

tranchilizante şase săptămîni şi după aceea mi-am găsit o altă încadrare. Johnnic... eşti un băiat cu multă şcoală. De ce n-ai învăţat şi tu ceva util?

— Domnule?

— Eh! Acum e prea tîrziu. S-o lăsăm baltă. Hmm ... Profesorul tău de istorie şi filozofie morală parc să aibă o bună impresie despre tine.

— Chiar aşa? Ce zice?

— Păi, zice — surîse Wciss — că nu eşti prost, numai cam aiurit şi influenţat de anturaj. Eu îl cunosc foarte bine şi, din partea lui, o asemenea apreciere este un compliment.

Pentru mine, asta nu prea semăna a compliment. Al naibii hodorog!...

— ... şi — continuă Weiss — un băiat care a luat un *C* la Evaluarea Televizată nu poate fi cu adevărat mediocru. Ei, şi atunci... ce-ai zice de Infanterie?

Cînd am ieşit din Edificiul Federal eram trist, nu nefericit. Cel puţin devenisem soldat. Hîrtiile din mîna mea o dovedeau asta. Programul de lucru fiind terminat, n-am mai întîlnit decît cîţiva întîrziaţi. Ajuns în rotondă, cînd să ies, m-am ciocnit de cineva, a cărui figură îmi era vag familiară. El fu cel care mi se adresă:

— Bună seara! Ei, încă nu te-ai ambarcat?

El era! Sergentul cu care vorbisem prima oară! Am rămas de-a dreptul năucit: era în civil, iar ambele mîini şi ambele picioare erau la locul lor.

— Oh! Ăăă... Bună seara, domnule sergent!

Nu-i fu greu să priceapă cauzele confuziei ce mi se citea pe faţă. Zîmbi şi-mi spuse:

— Nu te speria, băiete. La ora asta numărul de groază este terminat. Nu ţi-au dat încă repartizarea?

— Ba da, tocmai am primit-o.

— Unde?

— La Infanteria Stelară.

O expresie de încîntare îi înflori pe chip, în timp ce-mi întindea mîna.

— Chiar arma mea! Bate palma, puştiule! O să facem un bărbat din tine! Dacă pînă atunci nu-ţi punem pielea pe băţ. Sau o s-o facem şi una şi alta.

— E o repartizare bună?

— *Repartizare bună ai spus?* Păi bine, măi băiete, asta-i singura posibilă! Infanteria Stelară e Armata! Ce rămîne pe dinafară nu-s decît nişte pîrliţi de apasă-butoane şi tot soiul de alţi zgîrie-hîrtie... Ăştia nu-s făcuţi decît să-ţi dea sculele la mînă, mă-nţelegi? Nouă ne revine adevărata treabă. (Ne strînserăm mîna şi el adaugă:) Pot să te rog să-mi trimiţi cîteva rînduri? Sergent Ho, Edificiul Federal. O.K.? Mult noroc!

S-a îndepărtat cu pasul viu, cu spatele drept, milităreşte. Mi-am privit palma, cea care mi-o strînsese în mîna sa dreaptă, care-mi păruse realmente din carne şi oase. Gestul fusese viguros. Mai auzisem cu de astfel de proteze cu motor, dar presupun că toată lumea e surprinsă prima dată cînd are de-a face cu ele.

M-am întors la hotelul unde erau cazaţi toţi recruţii. Nimeni n-avea încă uniformă. În timpul zilei purtam o simplă ţinută de exerciţii. Seara — eram toţi în civil. Cum a doua zi trebuia s-o iau din loc dis de dimineaţa, odată ajuns în cameră m-am apucat să-mi strîng toate lucrurile pe care trebuia să le trimit acasă. Weiss mă sfătuise să nu iau nimic cu mine, afară de cîteva fotografii şi un instrument muzical. Însă eu nu ştiam să cînt la vreunul. Carl plecase cu trei zile mai înainte. Obţinuse repartizarea pe care şi-o dorise: Cercetare şi Dezvoltare. Era mai bine aşa: cine ştie ce-ar fi spus de afectarea de care mă învîrtisem. Micuţa Carmen plecase şi ea. Cu gradul provizoriu de cadet-aspirant. În mod sigur că va deveni pilot.

Colegul meu de cameră s-a întors cînd tocmai îmi legam pachetele.

— Te-au repartizat?

— Mda.

— Unde?

— La Infanteria Stelară.

— *La in-fan-te-ri-e?* Vai de capul tău! Condoleanţele mele.

— la mai taci! Infanteria Stelară e cea mai frumoasă armă! Ea-i Armata. Mocîrţanii ca tine nu-s buni decît să ne dea sculele la mînă. Dar adevărata treabă, noi o facem!

A pufnit în rîs.

— Las' e-o să vezi tu!

— Poate vrei una peste bot!

3

Şi i-a condus cu un toiag de fier.
Revelaţiile -11:25

PERIOADA instrucţiei de bază am făcut-o în Tabăra Arthur Currie, undeva prin preriile din Nord, împreună cu vreo cîteva mii de alte victime; şi cînd spun *tabără* nu mă joc cu cuvintele: singurele construcţii din ceva solid erau cele destinate adăpostirii materialelor. Noi mîncam şi dormeam în corturi, iar de trăit, trăiam sub cerul liber... dacă asta poţi numi *trăit.*

Pînă atunci nu cunoscusem altceva decît climatul temperat, iar acum mi se părea că Polul Nord nu-i decît la cîteva sute de metri şi că se apropia din zi în zi. Nu mai încăpea nici o îndoială: intram într-o nouă Perioadă Glaciară.

Notaţi, vă rog, că instrucţia avea cică rostul să ne încălzească şi, din punctul ăsta de vedere, toată lumea avea grijă ca nu cumva să scăpăm neîncălziţi.

În prima dimineaţă furăm deşteptaţi înaintea zorilor. E dificil să te obişnuieşti cu schimbarea de fus orar, aşa că mi se părea că abia dacă aţipisem.

În primul moment mi-am zis că-i vreo glumă, că doar n-o să ne sculăm, aşa, în mijloc de noapte.

Dar era serios. Pe undeva, un difuzor a început să zbiere un marş militar şi era dat atît de tare încît ar fi trezit şi morţii. În timpul ăsta, un bărbos de barbar străbătea în grabă corturile companiei urlînd: *Afară toată lumea! Să nu spun de două ori! Mai scurtă mişcarea!.* Tocmai îmi trăsesem cuvertura peste cap cînd îi veni ideea să-mi răstoarne patul. Aşa c-am nimerit pe solul îngheţat. După toate aparenţele, n-avea nimic cu mine personal pentru că era deja departe.

Zece minute după aceea, în pantaloni, maiou de corp şi ghete, eram aliniat, în rînd cu ceilalţi, gata de înviorare. Soarele abia dacă mijea la orizont. În orice caz, pe uriaşul lat în spate şi cu o mutră de om al dracului, care se ţinea în faţa noastră, îl vedeam mult mai bine. Bineînţeles era la fel de dezbrăcat sau, dacă vreţi, la fel de îmbrăcat ca şi noi, însă, prin contrast, noi păream numai buni de îmbălsămat: era ras la sînge, în dunga pantalonilor te puteai tăia, pantofii îi erau lustruiţi lună. Era, în acelaşi timp, proaspăt, perfect treaz, calm, puternic, liniştit. Dealtfel, nici nu părea să aibă nevoie de odihnă. Cel mult de o simplă revizie la 10.000 Km şi de o uşoară deprăfuire.

A lătrat la noi:

— Compaaanie! DREPŢI! Sînt adjutantul Zim şi sînt comandatul acestei companii. Cînd vă veţi adresa subsemnatului, îmi veţi spune *domnule adjutant* şi veţi saluta. De asemenea, îi veţi saluta şi pe toţi cei care poartă bastonaşul de instructor.

Avea în mînă un soi de cravaşă şi şi-o învîrti ca o morişcă între degete, ca să ne facă să înţelegem cam ce-ar fi ăla un bastonaş de instructor. Drăcia asta îmi sărise în ochi chiar de cum venisem şi-mi pusesem în gînd să-mi procur şi eu un asemenea elegant flecuşteţ. Era clar că nu mai putea fi vorba.

— ... pentru că nu sînt destui ofiţeri. Noi sîntem aici ca să-i înlocuim. Cine-a strănutat?

Tăcere.

— CINE A STRĂNUTAT?

— Eu — se auzi o voce.

— Ce ziceai c-ai făcut?

— Eu am strănutat.

— Eu am strănutat, DOMNULE ADJUTANT!

— Eu, domnule adjutant. Sînt răcit, domnule adjutant!

— Aha!

Zim înaintă pînă în faţa împricinatului, îşi flutură nagaica la mai puţin de-un centimetru de nasul lui şi-l întrebă:

— Cum te numeşti?

— Jenkins... domnule adjutant.

— Jenkins... (Zim îngînă numele nefericitului ca şi cum ar fi desemnat ceva respingător, de ruşine:) Presupun, Jenkins, că pe timp de noapte, în patrulare, tot aşa o să-mi strănuţi, numai pentru că îţi curge nasul. Mmm?

— Sper că nu, domnule adjutant.

— Şi eu. Dar ia să vedem, dacă zici că eşti răcit... Mmm... Ne ocupăm noi de asta (Arătă ceva cu bastonaşul). Vezi armureria de colo?

Eu unul nu vedeam decît preria şi, parcă, parcă, o clădire, undeva hăt departe.

— Pas alergător, Jenkins. Alergi pînă la ea, îi dai ocol şi te-ntorci! Executarea! Bronski: du-te cu el!

— 'Nţeles, domnule adjutant!

Unul din cei cinci sau şase purtători de cravaşe o luă după Jenkins, îl ajunse din cîţiva paşi şi-l stimulă cu o uşoară lovitură de jordie peste fund. Zim se întoarse din nou cu faţa către noi. Eram tot în poziţie de drepţi şi dîrdîiam. Se plimbă prin faţa noastră de cîteva ori, privindu-ne cu un aer extrem de nemulţumit. În cele din urmă se opri, îşi clătină capul şi-şi zise ca pentru sine, dar cu o voce care se auzea de departe:

— Să-mi zică mie una ca asta! (Ne fulgeră cu privirea:) Ascultaţi-mă bine, maimuţoilor! Cimpanzei nenorociţi! Handicapaţilor! Mă,

pîrliţilor!... În viaţa mea n-am mai văzut o asemenea adunătură de plozi răzgîiaţi... Ei, tu de colo! Ochii la mine! Ia să nu-mi faci în pantaloni! Cu tine vorbesc!

Am avut impresia că mie mi se adresează. Instinctiv mi-am bombat pieptul, trăgîndu-mi umerii înapoi. Dar cum el îi dădea înainte, pe măsură ce continua să zbiere, am uitat să-mi mai fie frică. Tipul nu se repeta niciodată şi nici nu era cu adevărat obscen sau jignitor. Am aflat mai tîrziu că putea fi şi aşa, dar numai în anumite ocazii, ceea ce, în momentul de faţă, se părea că nu fusese cazul. Oricum ai lua-o, avea însă un talent nemaipomenit în a-ţi descrie cu un lux de amănunte originile, particularităţile fizice, mintale, morale şi genetice.

Cu toate acestea, nu m-am simţit niciodată insultat, ci numai interesat de un asemenea langaj de comandă. Mi-ar fi plăcut să-l pot studia.

În sfîrşit, se întrerupse ca şi cînd l-ar fi sufocat lacrimile.

— E pur şi simplu insuportabil... Pînă şi soldaţii mei de plumb cu care mă jucam la 6 ani arătau mai bine. Ei, asta e... Ia ziceţi-mi hoardă de carcalaci, e vreunul din voi gata să se bată? Aud? Nimeni, ai?

Eu alesesem deja tăcerea. În ce mă priveşte, rezultatul unui asemenea meci nu putea fi pus la îndoială. Deodată, tocmai din capătul celălalt al rîndului, se auzi o voce:

— Eu... Hm, hm... eu aş...

Zim păru încîntat:

— O.K.! Avansează trei paşi, să te pot vedea!

Candidatul se execută. Tipul era impresionant la prima vedere: era cu cel puţin zece centimetri mai înalt decît adjutantul şi umerii îi erau mult mai largi.

— Cum te cheamă, soldat? îl chestionă Zim.

— Breckinridge, don' adjutant... trag fo s'tă cinci kile şi nu-s un degenerat d'ăia.

— Ai vreo propunere asupra stilului de luptă?

— Don' adjutant, n-aveţi decît să v-alegeţi singur cum să v-o fac, că eu doar nu mi-s împăiat.

— O.K. Ne batem fără nici o regulă. Hai, începe.

Zim îşi puse jos cravaşa. Lupta începu. Şi se termină imediat. Uriaşul nostru coleg stătea în fund, strîngîndu-şi, încheietura mîinii stîngi, fără să scoată vreo vorbă.

Zim se aplecă înspre el.

— Ruptă?

— Poate... ba nu, e sigur.

— Îmi pare rău. M-am cam enervat. Ştii unde-i infirmeria? Bine... Jones, însoţeşte-l.

În momentul în care Jones îl lua în primire pe Breckinridge, Zim îşi puse mîna pe umărul adversarului de o clipă şi-i spuse liniştit:

— Mai încercăm o dată peste vreo lună, două. Şi-am să-ţi arăt cum am procedat. O.K.?

Zim o spusese cică cu voce scăzută, dar eu, de la doi metri, tot îl auzisem, chiar şi prin blocul de gheaţă care mă paraliza.

Zim se întoarse către noi.

— O.K. În compania asta măcar există şi-un bărbat. Răsuflu şi eu mai uşurat. Nu cumva mai există vreunul? Poate chiar doi. Doi broscoi scrofuloşi, care să-mi zică cum că m-ar da gata... (Privirea lui se plimbă încet în lungul rîndului nostru:) Curci plouate, fără pic de curaj... Ohoho! Poftim, avansaţi.

Doi tipi, care umblau nedespărţiţi ca o pereche de cremvurşti, ieşiră împreună din rînd. Probabil că se vorbiseră între ei. Zim îi întîmpină cu un zîmbet larg.

— Cum vă numiţi, să vă cunoască şi camarazii voştri.

— Heinrich.

— Heinrich şi cel'lalt?

— Heinrich, domnule adjutant. Bitte. (Schimbă cîteva cuvinte cu prietenul său şi adăugă:) Nu

vorbeşte curent engleza standard, domnule adjutant.

— Meyer, Mein Herr — zise al doilea candidat.

— În regulă. O mulţime de băieţi sînt în aceeaşi situaţie. Şi eu eram la fel cînd am venit. O să se descurce el pînă la urmă. Dar acum, înţelege ce i se cere?

— Jawohl — zise Meyer.

— Înţelege, domnule adjutant — confirmă Heinrich. Numai că nu vorbeşte prea bine.

— O.K. Ia Spuneţi-mi unde v-aţi învîrtit de cicatricele celea? La Heidelberg?

— Nein... Nu, domnule adjutant. La Königsberg.

— Tot un drac.

Zim, care îşi recuperase bastonaşul de instructor după scurta luptă cu Breckinridge, îl învîrti între degete şi adăugă:

— Poate e-aveţi nevoie de o jucărie ca asta?

— N-ar fi corect — zise Heinrich, prudent. Mai bine ne luptăm cu mîinile goale, dacă sînteţi de acord, domnule adjutant.

— Cum doriţi... Mie mi-e indiferent... Parcă vorbeai de Königsberg? Ia spune, pe acolo sînt ceva reguli de luptă?

— Care reguli, la o luptă în trei, domnule adjutant?

— Interesant. Bun, hai să convenim că ochii scoşi trebuie restituiţi titularului după luptă, O.K.? Şi spune-i lui Korpsbruder ăsta al tău că eu sînt gata. Sînt la dispoziţia dvs., domnilor.

— Glumiţi, domnule adjutant. Doar n-o să ne scoatem ochii.

— Bine, am înţeles. *En garde, messieurs.*

— Pardon?

— Haideţi odată! Vă bateţi sau vă întoarceţi dracului în rînd!

Nu prea sînt sigur c-am văzut bine ce-a urmat. E posibil să mi se fi povestit după aceea unele detalii. În orice caz, iată ce cred c-am observat eu

atunci cu proprii mei ochi: cei doi s-au apropiat de comandantul nostru, unul dintr-o parte şi celălalt din ailaltă, evitînd însă să intre în raza lui de acţiune. Într-o asemenea situaţie, pentru cel care luptă singur există numai patru mişcări posibile, întotdeauna avantajate de libertatea de mişcare şi coordonarea superioare adversarilor săi, cu excepţia cazului în care ceilalţi au obişnuinţa luptei în comun. Altfel spus — ne sublinia Zim şi pe bună dreptate — un grup este întotdeauna dezavantajat în lupta cu un singur adversar. De exemplu, într-o clipă putea să fenteze un atac spre stînga şi fulgerător să-i spargă rotula celui din dreapta. Pentru ca apoi să revină la cel dintîi şi să-l termine pe îndelete.

Dar, atunci, el i-a lăsat să atace. Meyer se repezi primul. Probabil socotise că-l va putea pune jos, lăsînd astfel cîmp liber de acţiune lui Heinrich ca să-l dea gata cu bocancii.

Şi, după aceea, cam aşa s-au derulat evenimentele: Meyer nici n-a mai apucat să se apropie de adjutant. Pentru că, efectuînd fulgerător o piruetă, acesta i-a plasat o lovitură de picior în burtă. Şi Meyer şi-a luat zborul.

Despre lupta care a urmat, ce să vă mai spun. Doar atît: în secundele următoare cei doi juni nemţălăi dormeau potoliţi pe pămînt, unul cu faţa la cer şi celălalt cu nasul în iarbă. Zim, care se aplecase spre ei ca să-i studieze, nici măcar nu respira mai accelerat.

— Jones — strigă el. Nu, nu, Jones nu-i aici... Mahmud? Mahmud adă o găleată cu apă şi repune-i pe picioare. Scobitoarea mea e la tine?

Puţin mai tîrziu, uzi leoarcă, campionii din Königsberg se întorceau printre noi. Zim se adresă cu o politeţe exagerată:

— Mai sînt şi alţi amatori? Ori îmi pot permite să vă invit la instrucţie?.

N-aş fi crezut c-ar mai fi fost posibil să se mai prezinte vreun concurent şi, fără îndoială, Zim nici

atît. Dar tocmai din flancul stîng, cel al tabacherelor, un tînăr slăbuţ ieşi trei paşi în faţa frontului. Zim îl măsură din ochi.

— Singurel? Nu-ţi iei un partener?

— Nu, lupt solo, domnule adjutant.

— Cum doreşti. Numele?

— Shujumi, domnule adjutant.

— Cumva ruda cu colonelul Shujumi?

— Am deosebita onoare de a fi fiul său, domnule adjutant.

— Aşa deci! Mda. Foarte bine. Centură neagră?

— Nu, domnule adjutant. Nu încă.

— Spune-mi, Shujumi: ne ţinem de litera regulamentului sau trebuie să comand o ambulanţă?

— Cum doriţi, domnule adjutant. Dar socot, dacă-mi permiteţi, că respectarea regulilor de luptă ar fi mai prudentă.

— Nu prea înţeleg ce vrei tu să spui, dar sînt de acord.

Zim îşi scoase pantofii, apoi cei doi adversari, faţă în faţă, schiţară o plecăciune.

Apoi încordaţi de şale, începură să-şi dea tîrcoale unul altuia schiţînd prize de corp, dîndu-mi impresia că asist la o luptă de cocoşi.

Şi, dintr-o dată, contactul fu total, micul japonez culcat pe spate, iar adjutantul zburînd peste capul lui. Dar aterizarea acestuia nu avu nimic din năruirea buşită a lui Meyer. După o rostogolire agilă, într-o clipă era din nou în picioare, în acelaşi timp cu Shujumi. Faţă în faţă, îşi zîmbiră şi strigară:

— Banzai! Arigato!

Şi atacurile se succedară, fără pauză. Mă aşteptam ca adjutantul s-o pornească din nou în zbor, dar urmă o învălmăşeală teribilă de mîini şi picioare şi cînd aceasta se potoli, îl văzui pe Zim că-l înşfăcase lui Shujumi piciorul stîng şi se străduia să i-l vîre în urechea dreaptă. Shujumi lovi solul cu palma mîini drepte libere. Zim îi dădu

drumul imediat. Se salutară cu o înclinare de cap şi Shujumi întrebă:

— O altă repriză, domnule adjutant?

— Nu, îmi pare rău. Mai avem şi de lucru. Altă dată însă da. O s-o facem, aşa , de distracţie... şi pentru onoare. Poate ar fi trebuit să ţi-o spun: am fost instruit de onorabilul tău tată.

— Cam bănuiam cu, domnule adjutant. Pe data viitoare.

Zim îi trase o scatoalcă pe spate şi comandă:

— La loc, soldat! Com-PANIE, ascultă comanda la mine!

Şi, în următoarele 20 de minute, am avut parte de asemenea exerciţii, care pe mine unul m-au făcut să trec din stare de sloi de gheaţă în cea de vulcan în erupţie. Zim, în fruntea coloanei, fixa cadenţa. Cînd am terminat, nici măcar nu-şi pierduse suflul. A fost singura dimineaţă în care a comandat înviorarea. În zilele următoare nu şi-a mai făcut apariţia înaintea orei de servire a micului dejun. Deh, privilegiile gradului.

În orice caz, în dimineaţa aceea, ne-a condus în pas alergător la cortul unde era popota.

— Mai alert! Ţine pasul! Mişcă, n-adormi!

În tabăra Arthur Currie, de altfel, toate se făceau în pas alergător. N-am aflat vreodată cine-a fost Currie ăsta, dar bănuiesc că un fel de cantonier sau paznic de barieră.

Breckinridge era deja la popotă; din ghipsul care-i acoperea palma şi încheietura nu se vedeau decît degetele.

— Ei, nu-i decît o fractură. Cred c-aş mai fi putut să rezist vr'un sfert de oră, da' pîn' la urmă... tot dau eu cu el dă pămînt.

Eu, unul, mă-ndoiam. Shujumi, poate, dar gorila asta — în nici un caz. Nu era nici măcar în stare să-şi dea seama cînd un adversar îi este superior. Zim nu-mi plăcuse chiar din prima clipă, dar era un tip de prima mînă.

Masa a fost bună. Şi, în plus, nu aveai parte de toate inepţiile la modă prin internatele şcolare. Dacă aveai chef să mănînci cu degetele, nu se găsea nimeni să-ţi spună că nu-i frumos. A fost foarte plăcut. Orele de masă erau singurele momente cînd n-aveai pe nimeni pe cap. Bineînţeles, meniurile nu semănau cu nimic din ce mîncasem pe acasă, iar civilii care ne serveau aveau un fason de a mînui mîncarea cu polonicul care ar fi făcut-o pe mama să leşine.

Dar totul era fierbinte din abundenţă şi gătit acceptabil. La această primă masă am mîncat cam de patru ori mai mult ca de obicei şi cred c-am dat pe gît cîţiva litri de cafea cu lapte bine îndulcită. Aş fi fost în stare să înghit chiar şi un rechin, cu piele, înotătoare şi dinţi cu tot.

Jenkins s-a întors cu caporalul Bronski tocmai în momentul cînd mă serveau pentru a doua oară.

Mai întîi s-au oprit lîngă masa unde Zim mînca singur, apoi Jenkins s-a lăsat să cadă pe scaunul liber de lîngă mine. Părea complet extenuat, era palid şi răsufla din greu.

I-am zis:

— Te servesc cu puţină cafea?

M-a refuzat clătinîndu-şi capul.

— Ai face mai bine să mănînci ceva. Ia nişte jumări cu ouă. Sînt fantastice.

— Nu pot pune nimic în gură. Împuţitul ăsta...

Şi-a început să debiteze pe un ton monoton, un adevărat torent de cuvinte de ocară.

— ...şi i-am zis doară să mă lase să-mi trag puţin sufletul. Dar el, nu, că trebuie să-l văd pe comandatul de companie. I-am zis că nu mă simt bine... Aşa i-am zis. Mi-a luat pulsul şi mi-a răspuns că la ora 9 încep consultările la infirmerie. Nici măcar la cort nu m-a lăsat să mă întorc. Porcu' dracului! Da' lasă că-ntr-o seară am să mi ţi-l prind şi...

Asta nu m-a împiedicat să-l servesc pînă la urmă cu nişte jumări şi cu cafea. Pînă la urmă a început

să mănînce.

Adjutantul Zim s-a ridicat ca să iasă. Trecînd pe lîngă masa noastră s-a oprit.

— Jenkins!

— Mmm... Da, domnule adjutant!

— La ora 9, adunarea pentru consultaţie. Te prezinţi la doctor.

Cu bărbia tremurînd, Jenkins i-a răspuns aproape în şoaptă:

— N-am nevoie de pilule, domnule adjutant... Mă descurc eu.

— Ora 9, Jenkins. E un ordin.

Şi Zim a ieşit. Jenkins şi-a reluat monologul. În cele din urmă s-a potolit, a mai înghiţit o îmbucătură şi mi-a declarat cu o voce ceva mai puternică:

— Mă întreb ce mamă o fi putut naşte un asemenea specimen. Tare aş mai vrea s-o cunosc. Dar, în fond, ăsta o fi avut mamă?

Întrebare pur retorică, dar care primi totuşi un răspuns. La capătul mesei, la cîteva scaune de noi, unul dintre caporalii-instructori, care tocmai servise masa şi acum fuma scobindu-se în dinţi, se întoarse către noi:

— Jenkins.

— Da, domnule caporal?

— Tu ştii... cum e cu adjutanţii?

— Păi, încerc să aflu...

— Ăştia n-au mamă. Poţi întreba pe orice soldat. (Îşi suflă fumul în direcţia noastră:) Tipii ăştia se prăsesc prin diviziune... ca microbii.

4

Iar Domnul a zis către Ghedeon: E prea mult popor cu tine; nu voi putea Eu să dau pe Madian în mîinile lor, ai să nu se mîndrească

Israel înaintea Mea şi să nu zică: Mîna mea m-a izbăvit!

De aceea grăieşte în auzul poporului şi zi: Cine este fricos şi se teme, acela să se întoarcă şi să se ducă înapoi din Muntele Galaad. Şi s-au întors din popor douăzeci şi două de mii şi au rămas zece mii. Apoi a zis Domnul către Ghedeon: Tot e prea mult popor; du-l la apă; acolo ţi-l voi alege. Şi de care voi zice să meargă cu tine, acela să meargă cu tine, iar de care îţi voi zice că nu trebuie să meargă cu tine, acela să nu meargă.

LA două săptămîni de la sosire, ne-au luat paturile. Adică am avut dreptul la următoarea distracţie: să ne demontăm paturile, să le cărăm vreo 6 kilometri şi să le depozităm într-un hangar. Dar, fie vorba între noi, în starea în care ajunsesem, nu mai avea nici o importanţă; pămîntul ni se părea mult mai călduţ, ba chiar moale, mai ales cînd se declanşa alarma în miez de noapte şi trebuia să te tîrîi, ca să te joci de-a soldatul. Asta nu mai mult de trei ori pe săptămînă. Dar, după fiecare exerciţiu, reuşeam să aţipesc pe loc. Ba mă obişnuisem să adorm oriunde şi oricînd. Aşezat, în picioare, şi chiar în mers. Puteam dormi şi în poziţia *pentru onor, prezentaţi arm',* fără ca fanfara să mă deranjeze... pentru a mă trezi instantaneu la comenzile verbale.

În tabăra Currie am descoperit un lucru foarte important. Fericirea înseamnă să dormi pe săturate. Atît, şi nimic mai mult. Toţi bogătanii şi toţi nefericiţii pe care-i întîlniţi în viaţă iau somnifere. Infanteriştii nu le simt nevoia. Daţi-i oricărui soldat un capăt de saltea şi puţin timp liber şi-l faceţi fericit pîn' la Dumnezeu. Doarme.

Teoretic, aveam dreptul la 8 ore de sac de dormit şi la o oră şi jumătate timp liber la dispoziţie, după masa de seară. În realitate, cele 8 ore de sac includeau şi alarmele, exerciţiile de noapte, marşurile forţate şi alte expresii ale voinţei dumnezeieşti a superiorilor. Cît despre timpul liber de seară, de cele mai multe ori era compromis de corvezile pentru greşeli mărunte sau înveselit de jocurile de-a lustruitul ghetelor, de-a spălatul veselei murdare, de-a frizerul care-ţi metamorfozează capul într-o bilă de popice. Mii de alte variante erau posibile, în funcţie de echipament, indivizi şi capricii ale subofiţerilor. De exemplu, fusesem învăţat ca la apelul de

dimineaţă să răspundem: *Duşat!,* ceea ce însemna că ai făcut cel puţin un duş de la deşteptare. Este de la sine înţeles că puteai să minţi şi să scapi. Şi eu am făcut aşa de vreo cîteva ori. I s-a întîmplat însă unui tip din compania noastră, care îşi încercase norocul în acest fel, deşi evidenţa îl contrazicea, să se pomenească sub duş în tovărăşia cîtorva camarazi dotaţi cu perii aspre şi detergenţi de podele, aflaţi sub comanda experimentală a unui caporal. Dacă n-aveai altceva mai urgent de făcut după masa de seară, puteai să scrii o scrisoare, să mai ronţăi cîte ceva, să flecăreşti despre deficienţele morale ale adjutanţilor, sergenţilor şi caporalilor sau, suprem deliciu, despre reprezentantele sexului frumos. Pe măsura trecerii zilelor, începusem să ne îndoim de existenţa lor reală, ajungînd să le considerăm nişte făpturi mitice zămislite de imaginaţia noastră înfierbîntată. Cînd unul dintre noi s-a jurat c-ar fi observat o asemenea creatură prin preajma cartierului general, a fost tratat în unanimitate drept mincinos. Puteai, de asemenea, să joci cărţi. Eu nu ştiam, dar am învăţat. Şi încă la cea mai dură dintre şcoli. Poate de aceea n-am mai jucat de atunci.

Dacă beneficiai de 20 de minute care să-ţi aparţină, atunci somnul era o alegere dintre cele mai apreciate. În general, noi avem, în medie, o întîrziere de vreo cîteva săptămîni la materia asta.

Poate, pînă acum, am dat impresia că viaţa de tabără era mai dură decît ar fi fost necesar. Nimic mai greşit. Aceasta era în mod deliberat făcută să fie *cît mai dură posibil.*

Este sigur că fiecare recrut nu vedea în tot ce îl înconjoară decît răutate pură şi sadism calculat din partea unor tîmpiţi care se delectează în mod pervers de suferinţele celorlalţi.

Nimic mai inexact. Totul era mult prea calculat, mult prea ingenios, mult prea eficace şi impersonal ca să poată fi vorba de o cruzime de dragul

cruzimii. Era numai o operaţie chirurgicală practicată cu abilitate, la rece.

Sigur, sînt dispus să admit că vor fi existînd şi unii instructori care să simtă şi plăceri din astea, dar n-am avut vreodată o dovadă concretă; în schimb ştiu sigur că, în prezent, ofiţerii psihologi fac eforturi deosebite ca să elimine cu ocazia selecţiilor elementele cele mai brutale. Ei au nevoie de specialişti deosebit de dăruiţi şi de înzestraţi în arta de a face viaţa recruţilor cît mai dură posibil. Brutele sînt însă reduse mintal, sistemul lor nervos este labil, astfel încît nu rezistă la acest joc. Într-un cuvînt, nu sînt destul de eficiente.

Nu spun nu, or fi fost şi cîteva brute printre instructorii noştri. Dar, totodată, subliniez, că printre chirurgi, şi vorbesc despre somităţi, nu-s puţini cei cărora nu le displace sîngele şi durerea provocate de măiestria lor.

Şi, în cazul nostru, ce mai încolo şi-ncoace, se practica un fel de chirurgie. Al cărei prim scop era eliminarea din unitate a tuturor elementelor mult prea vulnerabile sau încă necoapte de a deveni combatanţi ai infanteriei Mobile. Şi, dintr-ăştia, erau destui. Chiar şi cu am fost cît pe-aci să mă număr printre ei. În primele şase săptămîni, din ce fusese o companie nu mai rămăsese decît un pluton. Unii fuseseră doar radiaţi din efective, oferindu-li-se şansa de a trece în unităţile necombatante. Alţii însă fuseseră potcoviţi cu certificate de Proastă Purtare, de Rezultate Necorespunzătoare sau fuseseră lăsaţi la vatră cu certificate medicale.

În general, nu ştiam de ce ne părăsesc, pînă nu ne-o spuneau ei. Unii, pur şi simplu, se săturau şi-şi dădeau demisia, renunţînd definitiv să-şi mai obţină dreptul de cetăţean. Printre cei mai în vîrstă, erau destui care nu rezistau din punct de vedere fizic, deşi voinţa nu le lipsea. Mi-aduc aminte de un bătrînel tare de treabă, pe nume Carruthers.

Trebuie că avea vreo 35 de ani. În timp ce-l duceau cu targa, tipul nu înceta să strige cu voce stinsă că nu e corect cum se procedează cu el şi e-o să se întoarcă.

A fost o scenă tristă. Ne înţelegeam foarte bine cu Carruthers şi, slavă Domnului, nu de voinţă ducea lipsă. Ne-am plecat ochii. Era sigur că-i vor da tipului un certificat medical şi efectele civile şi că nu-l vom mai revedea vreodată. Eu l-am reîntîlnit însă, multă vreme după aceea. Refuzase certificatul medical ce i se oferise. Ceea ce era dreptul său. Se transferase apoi ca bucătar-III la baroul unui transportor de trupe. Îşi mai amintea de mine şi ţinea morţiş să vorbim de timpurile frumoase de pe vremuri. Era la fel de mîndru că a trecut prin Tabăra Currie, pe cît e tata de accentul lui de Harvard.

Se simţea superior celorlalţi băieţi din Marina Spaţială. Şi poate avea dreptate, de ce nu.

Subţierea şeptelului şi scutirea guvernului de cheltuieli de antrenament şi instrucţie ce-ar fi necesitat pentru cei ce se dovedesc necorespunzători în viitor, erau operaţiuni indispensabile, dar asta nu era totul. Era absolut necesar ca fiecare soldat ce va fi trimis în luptă în capsula lui să fie pregătit la cel mai înalt nivel, să fie instruit, hotărît şi disciplinat. Şi pentru aceasta se făcea tot ce este omenesc posibil. Atît pentru Federaţie, cît şi pentru soldat şi tovarăşii săi de luptă.

Se poate spune oare atunci că perioada de instrucţie era într-adevăr mai crudă decît era necesar?

Răspunsul meu era unul: La viitoarele lansări voi cere cu tărie ca oamenii care formează flancurile să provină din Tabăra Currie, sau din tabăra siberiană omoloagă acesteia, căci altfel voi refuza să mai intru în capsulă.

La epoca respectivă însă, trebuie s-o mărturisesc, îi consideram pe toţi superiorii drept

nişte ticăloşi înrăiţi şi fără minte. Iată cîteva exemple: După o săptămînă de la sosire ni s-au distribuit noile ţinute de luptă. (Ţinutele de oraş şi cele nr. 1 ni le-au dat mai tîrziu). M-am dus deci cu vestonul la sergentul de intendenţă, care pînă atunci se arătase om de treabă, aşa că eu îl tratam mai ca pe un civil. Trebuie spus însă că, pe vremea aceea, nu cunoşteam încă semnificaţia baretelor care-i împodobeau pieptul, căci altfel n aş mai fi avut cu curajul să deschid vorba.

— Sergent... Vestonul ăsta mi-e prea larg. Comandantul meu de companie mi-a zis că stă pe mine ca o pînză de cort pusă la uscat.

— Ei poftim!

N-a schiţat nici măcar un gest c-ar vrea să mi-o ia înapoi.

— Da. Şi aş vrea o alta care să-mi vină bine.

— Puştiule, uite am să-ţi spun ceva important. În armată nu există decît două talii: prea mare şi prea mică.

— Da' comandantul de companie...

— Asta-i, n-am ce-ţi face.

— Şi-atunci cum să procedez?

— A! Vrei un sfat? Cred că am ceva prin magazie... Stai puţin... Chiar azi le-am primit. E nou-nouţ... Uite... ici acul ăsta şi aţa asta. N-ai nevoie de foarfece, lama de ras e mult mai bună. Strîngi cusăturile pe şolduri şi le laşi mai largi la umeri... C-o să ai nevoie...

Părerile lui Zim în legătură cu pretenţile mele la lucrul manual au fost concise:

— Puteai să coşi mai bine. Două ore de corvoadă.

Şi să fiu al naibii dacă n-am reuşit să cos mai bine.

Aceste prime şase săptămîni au fost groaznice, pline de parade, reviste şi marşuri. Reuşeam să facem 80 de kilometri în10 ore, performanţă frumuşică chiar şi pentru un cal. Cînd trebuia să ne

mai odihnim, n-o făceam oprindu-ne, ci schimbînd ritmul: pas de voie, pas de marş, pas alergător etc.

Deseori, făceam întregul drum, petreceam popasul în sacii de dormit şi plecam mai departe.

Mi-aduc aminte de un marş care a început în modul cel mai obişnuit. Numai că nu luasem cu noi nici sacii de dormit, nici raţiile de drum. Nu ne-am oprit să mîncăm, dar eu aveam la mine destui pesmeţi şi zahăr ca să nu mă neliniştesc. Cînd însă am văzut că nu facem haltă nici după ce s-a făcut noapte, am început să-mi pun întrebări. Dar numai în gînd, căci învăţasem să nu-mi deschid gura, dacă întrebarea era prostească.

Ne-am oprit abia cînd era beznă de-a binelea. Cele trei companii care participau la marş erau cu efectivele incomplete. Ne-am aşezat în formaţia de batalion şi am defilat fără muzică. După ordinul de rupere a rîndurilor, m-am apucat să-l caut pe caporalul Bronski, care era ceva mai uşor de abordat decît ceilalţi. Simţeam că am şi eu oarecare responsabilitate. Trebuie să vă spun, că la vremea respectivă, eram aspirant-caporal. Dar tresele astea de boboc nu însemnau mare lucru. Puteau să mi le retragă oricînd şi singurul privilegiu pe care mi-l ofereau era de a fi sancţionat pentru orice năzbîtie pe care ar fi făcut-o vreunul din plutonul meu. Zim îi probase mai înainte pe toţi cei mai vîrstnici decît mine şi eu nu-mi cîştigasem galoanele decît de vreo cîteva zile, după ce ultimul comandant de pluton nimerise la spital.

— Caporale Bronski, ce dracu' se-ntîmplă? Nu-i ora de haleală?

L-am ghicit că surîde:

— Am ceva pesmeţi la mine. Vrei să-ţi dau?

— Mmm... Nu... Nu, mulţumesc, caporale. Eu voiam ceva mai mult decît pesmeţi. Deci, nu halim?

— Nu mi-au zis nimic, puştiule. Şi nici nu văd vreo urmă de elicopter. În locul tău mi-aş aduna

plutonul şi m-aş sfătui cu băieţii. Poate ştie vreunul cum se prind iepurii.

— Bine, caporale, dar... Rămînem toată noaptea asta aici? Adică, cum să spun... păi, n-am luat nici sacii de dormit.

— N-aveţi saci? Ei bine, ce să spun... (s-a prefăcut că chibzuieşte preocupat:) Ştii ce fac oile cînd le prinde viscolul?

— Habar n-am, caporale.

— Ar trebui să ai. Oile nu degeră niciodată. Şi cum nu-ngheaţă ele, n-o să-ngheţaţi nici voi. Bine, dacă nu-ţi place la-nghesuială, n-ai decît să te-ncălzeşti mergînd toată noaptea. Dacă rămîi în interiorul perimetrului păzit de santinele, nimeni n-o să te deranjeze. Şi nici n-o să-ţi fie frig. Ce-i drept mîine dimineaţă, o să fii poate un pic obosit, dar...

L-am salutat şi m-am întors la băieţii mei. Am scos tot ce aveam cu noi şi am împărţit, ceea ce a făcut să am parte de o raţie mult mai mică decît ce-mi luasem cu mine, pentru că au fost şi cîţiva tîmpiţi care fie că plecaseră cu mîna goală, fie ronţăiseră totul pe drum. Dar sincer să fiu, unul-doi pesmeţi şi cîteva prune uscate sînt de milioane pentru un stomac care ghiorăie de foame.

Şi metoda oilor s-a dovedit nemaipomenită. Întregul grup, adică trei plutoane, s-a pus pe făcut căldură. N-aş putea recomanda respectiva tehnică drept cea mai bună pentru petrecerea unei nopţi plăcute, pentru că fie te sufoci cînd eşti la mijloc, fie îngheţi cînd eşti la margine. În fapt, totul se rezumă la o inedită mişcare browniană, care transformă o singură noapte în cîteva secole.

Şi, evident, în zori avurăm parte de familiarul ordin:

— Batalion deşteptarea! Toată lumea, în picioare! Mişcaţi-vă odată!

Nuielele instructorilor intrară în funcţiune, dansînd pe tibiile şi gleznele celor care formau baza grămezilor, astfel că, în doi timpi şi trei

mişcări, toată lumea trecu la exerciţii de înviorare. Personal mă simţeam ţeapăn ca un cadavru şi nu credeam c-am să mai ajung vreodată să mă aplec şi să-mi ating vîrful bocancilor. Dar, douăzeci de minute mai tîrziu, cînd ne-am reluat marşul, nu mai păstram decît o vagă senzaţie de amorţeală bătrînească. Adjutantul Zim nu numai că era impecabil pieptănat, dar după cum vedeam, reuşise să se şi bărbierească, ticălosul.

Soarele care se ridicase începuse să ne încălzească spinările şi Zim ne-a ordonat să cîntăm. Mai întîi cîteva vechi cîntece ostăşeşti — *Regimentul de pifani, Chesoanele* şi *Halls of Montezuma* — şi după aia celebra *Polkă a recrutului* care are darul să te facă să mergi la trap. Zim nu era în stare să cînte măcar şi-o notă corect, dar Breckinridge se descurca cu datul tonului şi reuşea să-i acopere falseturile îngrozitoare. Ne simţeam cu toţii invincibili şi glorioşi.

După vreo optzeci de kilometri, alta era kalimera. Noaptea fusese lungă şi ziua nu se mai termina. Zim ne ocăra la fiecare trecere în revistă şi cîţiva boboci fură chiar scoşi la raport pentru că nu-şi găsiseră timp să se radă în cele 9 minute care precedau adunarea pentru inspecţie. În aceeaşi seară s-au înregistrat şi cîteva demisii. Am fost cît pe-aci să fac şi eu la fel, dar... aveam pe umeri pîrlitele alea de trese şi nici nu fusesem încă pedepsit.

În noaptea care a urmat am avut parte de două ore de exerciţii de alarmă.

C-o fi, c-o păţi, ceva mai tîrziu am ajuns să apreciez confortul deosebit al unei nopţi petrecute la căldurica altor vreo zece corpuri înghesuite: trei luni după aceea, m-au paraşutat gol puşcă prin nişte coclauri din Munţii Stîncoşi canadieni şi a trebuit să alerg singur vreo 60 de kilometri, blestemînd Armata la fiecare pas. Cu toate acestea, la sosire nu eram prea dărîmat. Şi nici înfometat, pentru că mă încrucişasem cu cîţiva iepuri ceva

mai puţin şmecheri ca mine. Nici gol nu mai eram, blăniţa şi grăsimea lor, furnizîndu-mi un costumaş călduros şi elegant, başca mocasinii asortaţi. Domnule, rămîi trăsnit cîte se pot face cu un simplu bolovan. De altfel, după umila mea părere, strămoşii noştri din caverne se descurcau chiar mai bine decît credem noi.

Ceilalţi de asemenea au reuşit, cu excepţia celor care au preferat să se lase păgubaşi decît să rişte participarea la test şi a celor doi băieţi care au murit. Atunci ne-am reîntors în munţi şi i-am căutat timp de 13 zile cu elicoptere şi alte scule sofisticate. Infanteria Mobilă nu-şi abandonează oamenii, atîta vreme cît mai există o umbră de speranţă. După ce i-am găsit, au fost înmormîntaţi cu onoruri militare, în sunetele solemne ale imnului *This Land Is Ours,* avansaţi post-mortem la gradul de soldat-fruntaş, fiind de altfel primii care au beneficiat de o asemenea distincţie.

Recrutul nu este obligat să rămînă în viaţă, dar infanteria este deosebit de sensibilă la modul în care îşi dă viaţa.

Capul sus, privirea înainte, gata oricînd.

Breckinridge era unul dintre ei. Celălalt era un australian mărunţel, pe care nu-l cunoşteam. Nu erau cei dintîi care să fi murit în perioada de antrenament. Şi nici ultimii.

5

Cine-i pus acolo, este pedepsit!
FOC LA TRIBORD!
Şi-cine-i acolo, nu-i bun de ţintit!
FOC LA BABORD!
Cîntec al tunarilor din vechime.

DAR întîmplarea din Munţii Stîncoşi s-a petrecut după ce-am părăsit Tabăra Curric. Între timp se mai petrecuseră o mulţime de lucruri. Făceam mai ales instrucţie de luptă: tehnică, antrenament şi manevre, de la lupta cu mîna goală, pînă la utilizarea de arme nucleare simulate. În viaţa mea nu mi-am închipuit că există atîtea mijloace de luptă. Începînd cu mîinile şi picioarele. Şi dacă trăiţi cu impresia că nu sînt nişte arme teribile, înseamnă că nu i-aţi văzut vreodată pe adjunctul Zim sau pe căpitanul Frankel, comandantul batalionului nostru, făcînd o demonstraţie de savate.

Cît despre Shujumi, cînd te lua de mînă, surîdea cu gura pînă la urechi. Zim îl numise foarte repede instructor. E drept că trebuia să-i executăm ordinele, dar măcar nu eram obligaţi să-l mai şi salutăm.

Pe măsură ce rîndurile noastre se subţiau, Zim nu prea mai participa la antrenamente. Practic nu mai asista decît la trecerile în revistă şi la instrucţia individuală, cînd îi seconda pe caporalii-instructori. Era de o eficacitate mortală în oricare dintre disciplinele de luptă, dar cel mai mult îi plăceau cuţitele. Avea unul al lui, personal, care era cu totul diferit de cele din dotarea noastră. În calitate de instructor la trupă aş putea spune că evoluase: din afurisit devenise pur şi simplu insuportabil, dar măcar se dovedea răbdător la întrebările idioate.

În timpul fiecărei zile de instrucţie, aveam dreptul la scurte pauze de 1-2 minute. Unul dintre băieţi, Handrick mi se pare, şi-a găsit să-l întrebe cu o asemenea ocazie:

— Domnule adjutant... Mie unuia, îmi place să arunc cu cuţitul, dar face oare într-adevăr să învăţăm aşa ceva?

— Păi, ce-ai zice — îi răspunse Zim — dac-ar fi singura armă pe care o ai? Sau singura care ţi-a mai rămas? Ce faci? Îţi spui rugăciunea? Sau

ataci? Cred că te-ai prins, puştiule. Că doar nu joci şah, unde cedezi partida, te ridici şi pleci. La noi lupta e reală.

— Tocmai asta vroiam să spun şi cu, domnule adjutant. Să presupun că nu mai am nici o armă sau rămîn numai cu şpanga asta numai bună de cosit. Iar tipul din faţa mea e burduşit de arme periculoase. Atunci, ce mai! E clar c-am dat colţu.

Vocea lui Zim căpătă o intonaţie aproape amabilă.

— Te-nşeli, ţîncule. Nu există arme periculoase. Există numai oameni periculoşi. Şi noi asta vă-nvăţăm: să deveniţi oameni periculoşi. Chiar şi fără cuţit. Atîta vreme cît îţi mai rămîne o mînă, un picior sau cît mai eşti în viaţă. Şi dacă tot n-ai înţeles, fă bine de citeşte lupta lui Horaţiu cu etruscii sau Moartea regelui Richard. Le poţi găsi la biblioteca taberei. Dar să revenim la exemplul dat de tine. Eu sînt în locul tău şi n-am decît cuţitul. Ţinta aia numărul 3 de colo, din spatele meu, aia pe care-ai ratat-o tu, să zicem că-i o santinelă. E înarmată cu de toate, numai bomba H îi lipseşte. Misiunea ta este s-o lichidezi, fără zgomot, înainte ca tipul să zbiere.

Nu făcu decît o mişcare fulgerătoare şi *ZVÎC* — cuţitul, care o clipă mai-nainte nici măcar nu-i era în mînă, vibra acum înfipt chiar în mijlocul ţintei nr. 3.

— Ai văzut? E drept că-i mai bine să ai două cuţite, dar în orice caz, trebuie să te descurci să dai gata santinela chiar şi cu mîinile goale.

— Hm...

— Ceva-i neclar? Vorbeşte. De aia sînt aici, ca să vă răspund.

— Domnule adjutant... Dumneavoastră spuneaţi că santinela n-avea bombă H. Dar dacă avea? Pentru că asta, în fond contează... Noi cum avem, cînd sîntem de santinelă. Adică... nu vorbesc de santinelă, ci de obiectivul pe care-l păzeşte. Dacă ăia au bombe H...

— Înţeleg ce vrei să spui...

— Vedeţi domnule adjutant? Dacă se poate folosi bomba H — şi doar aţi spus-o şi dumneavoastră că nu ne jucăm de-a şahul — nu-i pur şi simplu ridicol să te tîrîi uite aşa prin iarbă şi să te amuzi aruncînd cu cuţitul, avînd toate şansele ca pînă la urmă să mori? Sau să pierzi războiul?... Şi asta cînd dispui de o armă adevărată, de care te poţi servi oricînd. Mai e oare necesar să-ţi trimiţi oamenii să-şi rişte viaţa cu nişte arme total depăşite, cînd un simplu tehnician sau profesor poate rezolva toate problemele printr-o simplă apăsare de buton?

Zim nu-i răspunse pe loc, ceea ce nu-i era în obicei, iar cînd i se adresă, tonul îi era neobişnuit de blînd:

— Măi, Hendrick, ţie îţi place la Infanterie? Dacă vrei, poţi demisiona oricînd.

Hendrick mormăi ceva, ceea ce îl făcu pe Zim să zbiere:

— Mai tare!

— Nu-mi place, domnule adjutant... Vreau numai să-mi fac stagiul.

— Înţeleg. Ei bine, un adjutant nu-i tocmai cel mai în măsură să-ţi răspundă la o asemenea întrebare, pe care dealtfel, nici n-ar fi trebuit s-o pui. Întrucît este de presupus că răspunsul ţi-era clar încă din momentul înrolării. Sau ar fi trebuit să-ţi fie clar. Dar, ia spune-mi, ai făcut cursul de filosofie morală şi istorie în colegiu?

— Poftim?... Păi... Bineînţeles, domnule adjutant.

— Atunci, cunoşti şi răspunsul. Dar am să-ţi spun şi punctul meu de vedere... hai să zicem, oficios. Dacă vrei să-i aplici o corecţie unui copilaş, te apuci să-i tai capul?

— Asta-i bună? Cum o să fac aşa ceva, domnule adjutant?

— Clar că nu. Îi tragi vreo cîteva la fund. Vezi tu, în anumite împrejurări, este o prostie să

foloseşti bomba H împotriva unui oraş inamic, ca şi folosirea toporului la pedepsirea unui copil. Războiul nu-i pur şi simplu omor şi violenţă. El înseamnă utilizarea *controlată* a violenţei într-un scop precis. Iar acest scop constă în susţinerea prin forţă a hotărîrilor propriului guvern, nu în uciderea inamicilor numai aşa, de dragul de a-i omorî. Aceştia trebuie constrînşi să facă ce-ai hotărît tu. Ai înţeles, nu este vorba de asasinat, ci de o recurgere, cu măsură şi sub control, la violenţă. Dar decizia de a se recurge la ea, şi controlul folosirii, nu-i nici de nasul meu, nici de-al tău. Nu soldatul trebuie să hotărască cînd, unde, cum şi *pentru ce* se luptă. Ăsta-i rostul oamenilor politici şi generalilor. Politicienii decid pentru ce şi pînă cînd trebuie dusă lupta. Din acel moment, generalii ne spun unde, cînd şi cum. Noi declanşăm violenţă. Şi, în sfîrşit, alţii — mai bătrîni sau, cum le place să-şi zică, mai înţelepţi — o controlează. Cam aşa stau lucrurile. Sau, cel puţin, ăsta-i răspunsul pe care ţi-l pot da. Dacă nu te satisface, n-ai decît să-i faci o vizită comandantului nostru de regiment. Şi dacă nici el nu reuşeşte să te convingă, atunci nu-ţi mai rămîne decît să te întorci acasă şi să redevii un civil de treabă! Pentru că ai certitudinea că nu vei fi niciodată un adevărat soldat! (Se ridică dintr-un salt:) Cred e-am răguşii din cauza ta. Gata pauza, soldaţi! Sus toată lumea! La ţinte, MARŞ! Hendrick, tu eşti primul, de data asta vreau să-mi arunci cuţitul ăsta către *sud!* Nu către nord. Cum ţinta asta se află către sud, îţi cer ca măcar aruncarea cuţitului să fie direcţionată aproximativ în direcţia sudului. Ştiu că n-o să atingi ţinta, dar cel puţin s-o sperii. Fii atent să nu-ţi tai urechea sau să înjunghii pe cineva. Concentrează-ţi fărîmă aia de minte spre *sud.* Gata de aruncare?... Aruncă!...

Şi Hendrick a ratat din nou.

Ne-am exersat apoi în lupta cu bastoane (adevărate ciomage) şi în folosirea şnurului. Cu un

căpeţel de şnur poţi face o mulţime de lucruri îngrozitoare. Furăm învăţaţi, de asemenea, cum trebuie ulilizate armele moderne ca să dea randamentul maxim şi cum trebuie întreţinut materialul din dotare, care merge de la armele nucleare la rachetele de luplă la sol, inclusiv gazele, otrăvurile şi alte mijloace aducătoare de moarte şi distrugere. Plus cîteva alte drăcovenii mai deosebite, despre care e mai bine să nu mai vorbim. Pînă la urmă, ne-am familiarizat şi cu unele arme *desuete.* Cum ar fi atacul cu baioneta montată pe o imitaţie de puşcă şi executarea jocului cu puşti care imitau armamentul de infanterie din secolul al XX-lea. Acestea seamănă destul de mult cu armele de tir sportiv, numai că trag cu proiectile solide, nişte gloanţe cu înveliş metalic, în ţinte fixe sau mobile.

Antrenamentul urmărea să ne înveţe să ochim eficace cu orice tip de armă, în orice împrejurare, să fim gata oricînd la orice. Din partea mea, cred c-au reuşit.

Armamentul nostru din dotare ne slujea de asemenea să simulăm în teren alte arme, mult mai periculoase. Şi simulam pe rupte. Altfel nici nu s-ar fi putut. O bombă sau o grenadă *explozivă,* în momentul impactului, degajau un nor inofensiv de fum negru sau o pală de gaz care te făcea să strănuţi sau să lăcrimezi, ceea ce îţi indica că, în condiţiile unei lupte reale, ai fi fost deja mort sau paralizat. Asta era suficient ca să te facă să fii prudent cu gazele, ca să nu mai amintim de beşteleala care te aştepta în mod inevitabil.

Cît despre timpul de somn, acesta ni se reducea văzînd cu ochii. Cea mai mare parte a exerciţiilor se desfăşurau noaptea, cu tot alaiul de transmisiuni radio, radar şi infraroşii.

Armele erau încărcate cu muniţie oarbă, cu excepţia uneia din cinci sute, care trăgea cu proiectile adevărate. Dacă era ceva periculos? Depinde cum o iei. Pentru noi întreaga existenţă pe

care o duceam era periculoasă. Şi, în fond, un glonţ te poate atinge şi fără să te omoare, bineînţeles dacă nu te loveşte în cap sau chiar în inimă. Dar chiar şi atunci... Numai exploziv să nu fie.

Găselniţa asta cu *una din cinci sute* ne stimula însă al naibii interesul pentru adăpostire, camuflare şi acoperire. Cu atît mai mult cu cît armele *inamicului* erau mînuite de instructorii care îşi dădeau silinţa să ne demonstreze cît de bine ţintesc. De asigurat, ne asigurau ei că nu-şi doresc să nimerească în cap pe nimeni din cei ce înaintează tîrîş... dar un accident e un accident şi parcă poţi să ştii cînd se produce? În orice caz, asigurările cu care ne copleşeau prieteneşte nu linişteau pe nimeni. Cu acest unic glonţ adevărat din cinci sute, exerciţiile noastre se transformau într-o gigantică *ruletă rusească.* Şi nici vorbă nu putea fi de plictiseală cînd îţi şuieră pe la ureche un glonţ, o fracţiune de secundă înainte de a auzi detonaţia armei,

Este evident că asta a condus la o reducere a vitezei de înaintare şi atunci ni s-a adus la cunoştinţă că dacă nu revenim la ritmul normal (de pas alergător), proporţia va fi schimbată de un glonţ adevărat pentru o sută de manevră. Şi aşa mai departe... N-aş putea spune dacă acest anunţ a avut un efect imediat, dar cînd un tip dintr-o altă companie a primit un glonţ cum nu se poate mai adevărat în părţile cărnoase ale fundului, la început s-au făcut glume dintre cele mai grosiere în legătură cu această interesantă cicatrice, dar mai apoi, s-a înregistrat o înviorare a interesului pentru orice ar putea constitui un adăpost.

Un glonţ în fund, treacă-meargă; dar în cap, mai ales dacă-i al *tău...*

Instructorii, înarmaţi cu puşti, n-aveau de ce să se adăpostească. Se fîţîiau de colo, colo îmbrăcaţi în cămăşi albe şi cu cravaşele sub braţ, siguri, după cum se vede, că n-o să se găsească vreun recrut

care să-i înveţe jocul de-a ţintele umane. Pentru vreo unul sau doi dintre ei n-aş băga mîna în foc că nu-s prea optimişti. Pe de altă parte, trebuie spus că, chiar dacă li se pusese gînd rău, efectiv erau puţine şanse să-şi piardă viaţa — una din cinci sute — şi acelea multiplicate de neîncrederea recruţilor. Puşca nu-i o armă uşor de mînuit. Şi nici nu-şi caută singură ţinta. După părerea mea, în vremurile cînd puştile decideau soarta războaielor, probabil că se consumau în medie cîteva mii de gloanţe ca să dobori un singur adversar. La prima vedere pare de necrezut, dar istoria militară confirmă acest calcul: se deschide focul ca să-l obligi pe inamic să-şi plece capul sau să stea culcat, astfel încît să nu poată trage la rîndul lui.

Una peste alta, nici un instructor n-a fost ucis sau rănit. Dar nici dintre noi, nimeni n-a fost atins de vreun glonţ de armă. Decesele au fost cauzate de alte tipuri de armament, ştiţi din acelea care se întorc împotriva ta, dacă nu respecţi cuvînt cu cuvînt instrucţiunile de utilizare. A fost chiar un băiat care şi-a frînt gîtul cînd a plonjat în tranşeea de adăpost.

Totuşi, printr-un efect de reacţie în lanţ, povestea asta cu gloanţele şi cu exerciţiile mi-a coborît moralul la cel mai scăzut nivel de cînd sosisem în tabără. Unde mai pui că-mi pierdusem şi tresele de aspirant. Nu pentru vreo greşeală personală, nici vorbă, ci pentru o năzbîtie a unuia din plutonul meu. Cînd nici măcar nu eram de faţă. I-am spus lui Bronski, iar el mi-a răspuns să las gura. M-am dus atunci la Zim să-mi caut dreptatea, dar tipul m-a pus la punct cu răceală că-s răspunzător de tot ce fac oamenii mei şi, în plus, mi-a trîntit şi şase ore de corvoadă, pentru că m-am adresat lui fără permisiunea lui Bronski. Şi după toate astea, mai primisem şi o scrisoare de la mama...

Cam tot în aceeaşi perioadă, în timpul unuia din primele exerciţii cu scafandrul propulsat, mi-am

scrînlit umărul. Cu ocazia acestor exerciţii instructorii aveau posibilitatea să simuleze prin radio tirurile adverse (costumele erau special dotate în acest scop). Aşa se face că, fiind odată *doborît,* am aterizat defectuos, ceea ce mi-a adus o scutire de instrucţie, dar şi mult prea mult timp liber ca să meditez la propria-mi soartă.

Această scutire m-a făcut să fiu postat în platon în cancelaria comandantului de batalion. Aş fi vrut eu să mă fac util, să las o bună impresie, dar mi-am dat uşor seama că excesul de zel nu era deloc apreciat de căpitanul Frankel. Tot ce-şi dorea de la tine era să stai nemişcat la locul tău şi să-ţi ţii gura. Deci, alt timp la dispoziţie ca să mă autocompătimesc, pentru că de dormit nu îndrăzneam.

De altfel, puţin timp după masa de prînz, mi-a dispărut pînă şi cheful de somn! Pe uşă îşi făcuse apariţia adjutantul Zim, însoţit de alţi trei inşi. Era, ca de obicei, spilcuit şi elegant, însă de o paloare care-l făcea să semene cu cel de-al treilea Cavaler al apocalipsului. Sub ochiul drept avea o urmă ciudată, prezentînd toate simptomele unei vînătăi de zile mari, lucru de-a dreptul incredibil. În grupul celor trei, la mijloc se afla Ted Hendrick. Era murdar din cap pînă-n picioare, ceea ce este absolut normal cînd faci instrucţie pe cîmpurile celea noroioase pe care nimeni nu se îngrijeşte să le cureţe, dar bărbia şi bluzonul purtau urme de sînge, iar expresia chipului reflecta buimăceala.

Cei doi care îl încadrau erau tot boboci. Erau înarmaţi cu puşti. Unul dintre ei era chiar din plutonul meu şi se numea Leivy. Părea foarte agitat şi, în acelaşi timp, încîntat în aşa fel încît îmi făcu pe furiş cu ochiul.

— Ce s-a întîmplat, adjutant? întrebă Frankel surprins.

Inflexibil, cu un ton de gheaţă, Zim păru că reproduce mecanic un text învăţat pe dinafară:

— Comandantul companiei *H* iese la raport la comandantul de batalion, domnule căpitan. Motivul: abatere disciplinară. Articolul 9007. Neexecutarea instrucţiunilor tactice în timpul unui exerciţiu de luptă. Articolul 9020. Nesupunere la ordine în condiţiile aceluiaşi exerciţiu.

Căpitanul Frankel rămase uimit:

— Şi-ai ieşit la raport la mine, adjutant Zim? În mod oficial?

Nu-mi pot explica nici acum dedublarea suferită de Zim care, deşi vizibil stînjenit, reuşise să-şi păstreze răceala expresiei şi a tonului.

— Dacă îmi permiteţi, domnule căpitan. Omul acesta nu recunoaşte disciplina ierarhică. A insistat să fie ascultat de comandantul de batalion.

— Mda... Înţeleg... Avocăţelul plutonului... Ei bine, adjutant, din punct de vedere regulamentar, e dreptul lui. Care erau instrucţiunile tactice?

— *Ariciul,* domnule căpitan.

L-am privii pe Hendrick şi mi-am zis: *Ohoho! Ai încurcat-o!* La comanda *arici* trebuie să te arunci imediat la pămînt, să te adăposteşti cum poţi şi să încremeneşti *nemişcat.* Stană de piatră te faci. Nu-ţi mişti nici măcar un deget, mai că nici nu clipeşti. La nevoie, mori acolo unde eşti, dacă nu se dă ordinul de repunere în mişcare. Ni s-a vorbit despre nişte tipi care au fost atinşi aflîndu-se în poziţia *arici* şi care au murit aşa, golindu-se treptat de sînge, fără să facă vreun gest, fără să scoată un geamăt.

— Şi ordinul pe care a refuzat să-l execute?

— Acelaşi, domnule căpitan. După ce a întrerupt exerciţiul, a refuzat să-l reia în ciuda ordinului ce i s-a dat.

— Numele? — întrebă Frankel pe un ton ameninţător.

— Hendrick, domnule căpitan. Recrut, soldat simplu, matricola 7960924.

— Ei bine, Hendrick, ţi se ridică toate drepturile pe timp de 30 de zile. Vei rămîne consemnat în

cort, cu excepţia orelor de corvoadă şi de masă, iar de ieşit — numai pentru necesităţile biologice. Eşti pedepsit cu trei ore de corvoadă suplimentară pe zi, pe care o vei executa sub ordinele caporalului de serviciu, şi anume cîte o oră înaintea stingerii, o oră înaintea deşteptării şi o oră în timpul şi în locul mesei de prînz. Pentru masa de scară ţi se va servi pîine şi apă, aceasta din urmă fără restricţii cantitative. În fiecare duminică vei executa o corvoadă de numai 10 ore şi aceasta numai pentru a-ţi permite să asişti la serviciul religios, dacă obişnuieşti aşa ceva.

(La auzul acestor ultime cuvinte, mi-am zis în minte: Doamne, Dumnezeule!)

Dar căpitanul încă nu terminase:

— Hendrick, scapi atît de ieftin pentru că nu pot să-ţi dau mai mult fără să te aduc în faţa Curţii marţiale... şi nu vreau să fac asta ca să nu pătez reputaţia companiei voastre. Rupeţi rîndurile.

Deja se întorsese la dosarele pe care le avea întinse pe birou, ca şi cînd incidentul ar fi fost închis pentru el, cînd Hendrick se apucă să urle:

— Dar nici n-aţi auzit versiunea mea!

Căpitanul îşi ridică încetişor privirea.

— Ia te uită? Sînt dezolat. Ai şi tu o versiune?

— Ba bine că nu! Adjutantul Zim mi-a făcut-o în mod expres! Stă cu ochii numai pe mine! Şi asta, tot timpul, de cînd am venit! El...

— Nu-şi face decît datoria — îi replică cu răceală căpitanul. Negi cumva cele două acuzaţii ce ţi s-au adus?

— Nu, da'... *Nu v-a zis că nimerisem pe-un furnicar!*

Frankel păru de-a dreptul scîrbit.

— Ei, poftim... Să-nţeleg atunci c-ai fost dispus să-ţi sacrifici colegii, tovarăşii tăi de luptă, să-i laşi să fie ucişi, mai degrabă decît să înfrunţi cîteva nenorocite de furnici?

— Care cîteva nenorocite de furnici? Erau sute. Şi încă furnici din acelea roşii!

— Uite ce-i... Tinere, hai să lămurim odată pentru totdeauna lucrurile. Chiar dacă era şi-un cuib de şerpi cu clopoţei, datoria ta era să te supui şi să te faci *arici.* Mai ai şi altceva de spus în apărarea ta?

— Da! M-a lovit! *A ridicat mîna la minei* Toată ziua se fîţîie cu nenorocitele alea cu bastonaşe. Îţi dau cu ele peste cur, te croiesc pe spinare, te împung în coaste. Le-am răbdat pe toate astea. Dar acum m-a lovit cu propria *mînă* . M-a trîntit pe jos şi a urlat la mine să nu mai mişc. M-a făcut cretin şi dobitoc. De asta ce mai ziceţi?

Căpitanul îşi examina pe îndelete manichiura, apoi îl privi din nou pe Hendrick.

— Tinere, dumneata comiţi o eroare de judecată foarte curentă printre civili. Ca şi ei, dumneata spui că superiorii ierarhici n-au dreptul *să ridice mîna la tine.* În anumite circumstanţe strict determinate social este exact. Dacă ne-am găsi, de exemplu, la teatru sau într-un magazin eu n-aş avea dreptul să pălmuiesc pe cineva, atîta vreme cît mi se demonstrează respectul cuvenit gradului meu şi uniformei ce-o port. Dar cînd eşti în curs de îndeplinire a unei misiuni sau în serviciu comandat, lucrurile stau cu totul altfel...

Căpitanul se răsuci pe scaun şi-i arătă cîteva catastife jerpelite.

— Tu trăieşti conform acestor legi. Poţi să cauţi în oricare din aceste volume, rînd cu rînd, poţi să iei fiecare articol şi fiecare minută de curte marţială, nu vei găsi nici măcar un singur cuvinţel din care să deduci că superiorii n-au dreptul *să ridice mîna la tine* sau să-ţi aplice oricare altă corecţie în timpul îndeplinirii unui ordin. Hendrick, aş putea foarte bine să-ţi trag una în bot... şi n-aş fi obligat să dau socoteală de necesitatea acestui gest decît în faţa superiorilor mei. Nu în faţa ta. Aş putea merge chiar mult mai departe. În anumite împrejurări, un gradat subofiţer sau ofiţer, are nu numai dreptul, dar chiar

datoria, de a-l ucide pe loc pe orice soldat recalcitrant, fără nici un alt avertisment. Nu-l aşteaptă pedeapsa, ci promovarea. De exemplu trebuie s-o facă pentru pedepsirea oricărui act de laşitate în faţa inamicului. Cît despre bastoanele de care pomeneai... Au o dublă folosinţă. Mai întîi de toate sînt un îndemn de autoritate. Şi, în al doilea rînd, sînt destinate să fie utilizate pe voi, ca să vă stimuleze. Să nu-mi spui că vreunul din voi a fost rănit vreodată cu ele, pentru că-i o minciună, în cel mai rău caz, te pişcă un pic. Dar economisesc mii de vorbe. Ia gîndeşte-te numai la deşteptare, cînd nu săriţi din pat la primul semnal. Bineînţeles, caporalul ar putea s-o facă pe băiatul de treabă şi să vă întrebe dacă nu doriţi micul dejun servit la pat... Am făcea-o şi pe asta, dacă am avea un caporal în plus, ca să vă răsfeţe. Este la fel de evident că ar putea să vă trezească şi cu şuturi în fund, procedeu pe cît de legal, pe atît de eficace. Dar generalul responsabil cu instrucţia a apreciat că utilizarea nuielei este mai onorabilă, atît pentru caporal, cît şi pentru voi. Iar eu sînt de aceeaşi părere. Dar ce credem noi, şi cu tine nu contează. Noi executăm, atît. (Suspină:) Hendrick, ţi-am explicat toate astea pentru că este inutil să pedepseşti pe cineva, atîta vreme cît el nu înţelege pentru ce-i pedepsii. Te-ai purtat pur şi simplu ca un băietan obraznic, fiindcă mi-e clar că nu eşti încă un bărbat, în ciuda tuturor eforturilor noastre. Şi conduita ta este surprinzătoare, avînd în vedere etapa de instruire în care ai ajuns. Nimic din cele ce mi-ai spus nu poate fi considerat ca un argument în apărarea ta sau să constituie o scuză. Nu-mi pare că realizezi care e sensul datoriei tale de soldat. Spune-mi deci tu, cu gura ta, de ce consideri c-ai fost bruscat. Cu toate că nu-mi pot imagina, cine ştie, poate scot de la tine ceva care să-ţi fie favorabil.

De cîteva ori îl privisem pe Hendrick pe furiş în timpul alocuţiunii căpitanului. Îmi era evident că

tonul calm, aproape sfătos, al acestuia avusese mai mult efect decît toate zbieretele lui Zim. Mai întîi indignat, Hendrick păruse apoi uluit, pentru ca în cele din urmă să-l asculte întunecat la faţă.

— Vorbeşte! — încheie tăios căpitanul.

— Păi... să vedeţi, ni s-a dat ordinul să ne pitim făcîndu-ne *arici.* Eu m-am aruncat la pămînt, după aia am văzut că am nimerit p-un furnicar. Şi m-am ridicat în genunchi, să mă mişc mai încolo cîţiva centrimetri. Imediat cineva m-a lovit pe la spate şi-a-nceput să mă-njure. Atunci eu m-am sculat de jos şi i-am tras un pumn, după care...

— STAI!

Căpitanul Frankel sărise în picioare. În acea clipă părea imens, deşi abia dacă e puţin mai înalt decît mine. Ochii lui îl fixau pe Hendrick.

— Ţi-ai... *lovit...* comandantul... de companie?!

— Păi... Da, chiar aşa. Da' el a dat în mine primu'. Şi încă pe la spate. Nici n-am ştiut că-i el. Putea să fie oricine, i-am dat şi eu un pumn, atît, da' el...

— Gura!

Hendrick se întrerupse, dar adăugă imediat:

— Vreau să plec din nenorocita asta de unitate!

— Asta nu-i o problemă, se poate rezolva şi încă foarte repede — îi răspunse căpitanul cu o voce glacială.

— Daţi-mi o foaie de hîrtie să-mi scriu demisia.

— O clipă... Adjutant Zim.

— Ordonaţi, domnule căpitan.

Zim nu mai scosese nici o vorbă de la început. Rămăsese în poziţie de drepţi, ca o statuie, cu muşchii feţei încordaţi şi privirea aţintită înainte. Pronosticul meu era pe deplin confirmat: ochiul i se învineţise de-a binelea şi arăta foarte reuşit. Cum s-ar zice, Hendrick nu-şi ratase ţinta. Dar cum el nu-şi relatase detaliat isprava, nici căpitanul nu insistase, preferînd probabil să lase să se creadă că Zim s-o fi lovit de clanţa vreunei uşi.

— Articolele regulamentului le sînt cunoscute oamenilor din compania ta?

— Da, domnule căpitan. Au fost afişate şi în fiecare duminică dimineaţa sînt citite şi cu ocazia programului de comunicări către trupă.

— Ştiam asta. Dar voiam o confirmare pentru buna regulă.

În fiecare duminică dimineaţa, chiar înaintea serviciului religios, eram adunaţi în careu şi aveam parte de lectura cu voce tare a articolelor disciplinare din Legile şi Regulamentele Forţelor Armate. Toate astea erau afişate de asemenea în faţa cortului unde se făcea de planton. Ceremonia de care vă vorbeam nu interesa pe nimeni. Dacă erai obişnuit, puteai să şi dormi de-a-npicioarelea în timpul lecturii. Singurele chestii care poate mai reuşeau să ne stîrnească interesul erau aşa-numitele de noi *cele treizeci şi una de metode de rupt pisica.* Pentru că, în fond, instructorii dispuneau de suficiente mijloace deja brevetate de ei ca să-ţi bage regulamentele direct în cap. *Ruptul pisicii* era o veche vorbă de duh, la fel de prăfuită ca şi *uleiul de deşteptare.* Cele *treizeci şi una de ocazii...* erau cele treizeci şi unu de ultraje capitale. Mai întotdeauna se găsea vreun boboc care să se laude, sau să zică c-ar cunoaşte pe cineva care ar fi găsit cică şi-un al treizeci şi doilea, evident absurd sau obscen.

Lovirea unui gradat!

Dintr-o dată nu mai era de glumă. Puteai fi *spînzurat* pentru c-ai dat în Zim.

Bineînţeles că toţi băieţii din companie încercaseră, ba unii chiar reuşiseră... dar asta în timpul orelor de antrenament şi instrucţie la lupta fără arme. Ne lua deseori pe cîte unul, aşa în particular, după ce terminam cu ceilalţi instructori, cică ca să ne dea un pic de lustru final, că tot sîntem încălziţi şi rodaţi. Shujumi chiar îl făcea K.O. O dată Bronski trebuise să-i verse în cap o

găleată. Cînd îşi venise în lire, Zim rînjise feroce. Îi întinsese mîna... şi Shujumi se trezise zburînd.

Căpitanul Frankcl îmi făcu semn.

— Tu! fă-mi legătura cu Cartierul general.

M-am grăbit să mă execut şi făcui un pas lateral cînd pe ecran apăru chipul unui ofiţer.

— Statul Major.

— Am onoarea să vă salut, domnule comandant de regiment. Sînt comandantul batalionului 2. Solicit trimiterea unui ofiţer pentru a fi inclus în juriul unui tribunal.

— În cît timp, Ian?

— Pe cît de repede mi-l puteţi trimite.

— O.K. Mă ocup eu de asta. Sînt sigur că Jake e în biroul lui. Articolul şi numele?

Căpitanul îi dădu literă cu literă numele lui Hendrick, numărul matricolei, şi numărul articolului. Celălalt ofiţer şuieră uşor şi figura i se întunecă.

— M-am şi dus, Ian. Dacă nu pot să ţi-l trimit pe Jake, vin eu personal... Numai cît să-l anunţ pe Şefu'

Căpitanul Frankel se întoarse spre Zim:

— Escorta e formată din martori?

— Da, domnule căpitan.

— Comandantul de grupă a văzut incidentul?

Zim ezită o fracţiune de secundă:

— Cred că da, domnule căpitan.

— Găseşte-mi-l. Are cineva un scafandru propulsat?

— Da, domnule căpitan.

Zim ridică receptorul telefonului. Frankel se adresă lui Hendrick:

— Care sînt martorii pe care doreşti să-i convoci în apărarea ta?

— N-am nevoie de martori! Ăsta ştie prea bine ce mi-a făcut! Daţi-mi foaia aia de hîrtie. Vreau să plec de aici!

— Toate la timpul lor.

Numai că timpul ăsta, după părerea mea, a trecut al dracului de repede. Nu trecuseră nici 5 minute şi caporalul Jones ateriză cu scafandrul de comandament, aducîndu-l pe caporalul Mahmud. Aproape concomitent, apăru şi locotenentul Spieksma.

— Bună seara, domnule căpitan. Sînt prezenţi acuzatul şi martorii?

— Totu-i gata, Jake.

— Instalaţia de înregistrare?

— Gata şi ea.

— O.K. Apropie-te, Hendrick.

Hendrick se supuse. Părea total năucit, în pragul crizei de nervi.

— Prezenta Curte marţială a fost întrunită din ordinul maiorului F. X. Malloy, comandantul Regimentului 3 de Instrucţie din Tabăra Arthur Currie, în conformitate cu Dispoziţia generala nr. 4 a Comandamentului, sectorului Instrucţie şi Disciplină, în baza Legilor şi Regulamentelor Forţelor Militare ale Federaţiei Terestre. Ofiţer acuzator: căpitanul de infanterie Ian Franckel, comandantul batalionului 2 din regimentul 3. Curtea este reprezentată de locotenentul Jacques Spieksma, comandantul batalionului 1 din regimentul 3. Acuzat: Hendrick, Theodore C, recrut, soldat, matricola R.P.7960924. Articolul 9080. Inculpat de a fi lovit un ofiţer al Federaţiei Terestre, starea de urgenţă fiind în vigoare.

Ce m-a uluit atunci a fost rapiditatea cu care s-au derulat evenimentele. Pe nepusă masă m-am trezii numit *ofiţer al curţii* şi mi s-a dat sarcina *să ordon martorilor să se retragă.* Pe moment am rămas aiurit, întrebîndu-mă cum să procedez ca să-i fac *să se retragă,* dar adjutantul Zim s-a însărcinat el şi cu asta, dintr-o singură aruncătură de privire făcîndu-i pe Mahmud şi pe cei doi soldaţi să execute un impecabil stînga-mprejur şi să iasă. După aceea s-a ţinut deoparte. Mahmud tocmai se tolănise pe jos şi începuse să-şi

răsucească o ţigară, cînd a trebuit să renunţe mai repede decît credea, fiind primul audiat. În mai puţin de o jumătate de oră, toate cele trei depoziţii erau înregistrate, toate confirmînd cele declarate anterior de Hendrick.

Locotenentul Spieksma se adresă apoi lui Hendrick:

— Doreşti să procedezi la un contra-interogatoriu al martorilor? Curtea te poate asista, dacă consideri necesar.

— Nu.

— Ia poziţia de drepţi cînd vorbeşti şi adresează-te reprezentantului Curţii menţionîndu-i gradul!

— Nu domnule locotenent. Vreau un avocat.

— Legea n-o permite în timp de campanie. Ai de făcut vreo depoziţie în propria apărare? Şi să-ţi menţionez că nu eşti obligat să procedezi astfel şi Curtea nu va face uz de acest refuz. Dar, totodată, doresc să-ţi atrag atenţia că orice vei declara, poate fi utilizat împotriva ta şi poate constitui o probă contradictorie.

Hcndrick înălţă din umeri.

— Nu mai am nimic de spus. La ce bun?

— Curtea te întreabă din nou: doreşti să faci vreo depoziţie în propria apărare?

— Ăăă.. Nu, domnule locotenent.

— Curtea este obligată să-ţi pună o întrebare de ordin tehnic: articolul în baza căruia ai fost convocat în faţa prezentei instanţe ţi-a fost adus la cunoştinţă înainte ca tu să comiţi delictul care îi justifică aplicarea? Poţi răspunde prin *Da, Nu* sau să nu dai nici un răspuns, dar în toate aceste cazuri, ce vei spune intră sub incidenţa articolului 9167 referitor la mărturia mincinoasă.

Hendrick rămase mut.

— Foarte bine. Curtea va da din nou citire articolului care te încriminează şi apoi îţi va repeta întrebarea: *Articolul 9080: Orice membru al*

Forţelor Militare care loveşte, agresează sau care ajută la lovirea sau agresarea....

— Da, da... cred e-am auzit asta. Sau, în sfîrşit, ceva cam în genul asta. În fiecare duminică dimineaţa ni se citeşte un pomelnic d-ăsta. Despre tot ce n-avem voie sau nu-i permis să facem.

— Articolul acesta ţi s-a adus sau nu la cunoştinţă?

— Păi... da, domnule locotenent Cred că da.

— Foarte bine. Întrucît ai refuzat să faci vreo depoziţie, mai ai totuşi altceva de declarat, care să respingă sau să corecteze capul de acuzare?

— Poftim?

— N-ai nimic de spus Curţii? În sfîrşit, vreun amănunt, vreun detaliu care să fie susceptibil să circumstanţieze dovezile prezentate? Vreun aspect încă necunoscut, care să infirme probele care te încriminează? Poate în momentul comiterii delictului erai bolnav sau te aflai sub efectul vreunui medicament. Poate n-ai depus încă jurămîntul şi eşti liber să vorbeşti, dacă apreciezi că asta te poate ajuta. Curtea se străduie să afle dacă tu consideri că există vreo incorectitudine în instruirea prezentei cauze. Şi dacă da, ce anume?

— Bineînţeles că da! Totul este incorect! El a dat primul!

— Nimic altceva?

— Ăăă.. nu, domnule locotenent. Eu cred că-i destul asta.

— Atunci, vom da citire sentinţei. Soldat Theodore C. Hendrick, trei paşi înainte.

Locotenentul rămăsese tot timpul în poziţie de drepţi. Căpitanul Frankel se ridică şi el. Atmosfera era glacială.

— Soldat Hendrick, eşti declarat vinovat.

Am simţii o gheară de gheaţă că-mi strînge stomacul. Ăştia o să-i tăbăcească pielea. O să i-o facă lui Hendrick. Şi nu mai tîrziu de azi dimineaţă, mîncasem alături la masă.

— Curtea te condamnă (deja simţeam că mi se face rău) la zece lovituri de bici... şi la expluzarea din armată pentru proastă purtare.

— Eu vreau să demisionez! — a mîrîit Hendrick.

— Curtea nu te autorizează. Curtea doreşte să adauge că verdictul său este indulgent, numai datorită faptului că, în actuala jurisdicţie, nu este abilitată să aplice pedepse mai severe. Autoritatea care te-a pus sub acuzare a convocat o curte marţială de campanie şi nu stă în atribuţiile noastre să-i punem în discuţie motivaţiile. O curte marţială întrunită în condiţii normale, luînd cunoştinţă de dovezile care se află în posesia noastră, te-ar fi condamnat în mod sigur la spînzurătoare. Ai avut mult noroc, iar autoritatea care te-a acuzat s-a arătat foarte indulgentă. Sentinţa va fi executată mîine la prima oră, după ce forul superior va lua cunoştinţă de raportul judecăţii şi, eventual, îl va aproba. Declar şedinţa închisă. Acuzatul să fie luat şi încarcerat.

Această din urmă dispoziţie mă privea pe mine, dar, în fond, n-am avut decît să-i telefonez unui planton şi să-i încredinţez prizonierul.

În aceeaşi seară, căpitanul Frankel m-a trimis la controlul medical, unde doctorul a hotărît că-mi pot lua serviciul activ. M-am întors la companie la timp ca să mă schimb şi să mă prezint la inspecţia de seară... unde Zim m-a bruftuit pentru că *aveam pete pe uniformă.* M-am abţinut să-i zic că pata care-i înconjura ochiul era mult mai inestetică decît cele care mi le reproşa mie.

Pe platoul unde făceam careul fusese ridicat un stîlp. Cînd sosi momentul anunţării corvezilor şi altor pedepse de rutină, ne fu comunicată şi sentinţa lui Hendrick.

După aceea fu adus şi împricinatul, cu cătuşe la mîini şi încadrat de doi paznici.

N-asistasem pînă atunci la vreo flagelare. Asemenea gen de spectacole aveau loc, după cîte

îmi amintesc, în spatele Edificiului Federal, însă tata îmi interzisese formal să mă duc să mă uit. O singură dată îi încălcasem interdicţia, însă, în acea zi, ceremonialul fusese amînat, iar cu n-am mai recidivat.

Dar o singură dată dacă asişti, te-ai săturat pe toată viaţa.

Paznicii îi ridicară lui Hendrick braţele şi-i fixară cătuşele într-un cîrlig solid, fixat în partea de sus a stîlpului. Apoi îi sfîşiară cămaşa, care după cum s-a rupt, era în mod sigur pregătită dinainte pentru aşa ceva. Pe dedesupt n-avea maiou.

După aceea, adjutantul comandă cu un ton sec:

— Execută sentinţa Curţii.

Un caporal-instructor de la un alt batalion se apropie, ţinînd biciul. Loviturile erau numărate de adjutantul Corpului de pază. Fără nici o grabă. Cîte 5 secunde între fiecare lovitură. Însă totul părea că se desfăşoară şi mai încet.

Ted n-a scos nici un sunet pînă la a treia lovitură, apoi a izbucnit într-un plîns cu sughiţuri...

Cînd am deschis ochii l-am văzut deasupra mea pe caporalul Bronski. Mă pălmuia şi mă privea cu nelinişte.

— Te simţi mai bine? Hai treci în rînd! Fuga! Urmează inspecţia.

În ziua aceea n-am prea avut poftă de mîncare; dar nu eram singurul.

Nimeni nu mi-a mai pomenit de ruşinosul meu leşin. Ceva mai tîrziu, am aflat că la fel au mai făcut-o vreo zece alţi băieţi.

6

Toi ceea ce doborîm pe mai nimica, nu mi se pare că merilă preţuirea noastră... ar fi însă de-a dreptul ciudat ca un bun întru totul ceresc,

cum este ADEVĂRUL, să nu se afle pe cea mai înaltă treaptă a aprecierii.

Thomas Paine

ÎN noaptea care urmă expulzării lui Hendrick, moralul meu atinsese cele mai scăzute cote. Nu reuşeam să adorm şi trebuie să fi trăit viaţa de recrut ca să poţi să-ţi fi dat seama ce însemna asta şi cît de deprimat eram. Toată ziua nu făcusem nici un efort şi nu mă simţeam deloc obosit. Mai mult, umărul scrîntit continua să mă doară, nevrînd să ia în consideraţie diagnosticul medicului că-s bun de reluarea *serviciului activ.* Ca să nu mai spun că nu-mi ieşea din minte scrisoarea mamei şi, cum închideam ochii, îmi răsunau în urechi plesniturile biciului şi-l revedeam pe Ted atîrnînd nemişcat de stîlp.

Nu mă mai deranja pierderea galoanelor, ba din contra. Demisia îmi apărea ca o soluţie foarte înţeleaptă. Dacă n-ar fi fost noapte, aş fi alergat să caut o coală de hîrtie.

Ted comisese o greşeală, pe care n-ar fi trebuit s-o facă. Pentru că de greşit, greşise. Toţi urau Regimentul (era oare vreunul căruia să-i placă?) şi Ted de asta se zbătuse atîta să-şi obţină titlul de cetăţean. Avea de gînd să se lanseze în politică, după reîntoarcerea sa la viaţa civilă. Mereu ne spunea: *O să vedeţi... o să fie ceva schimbări.*

În prezent nu mai avea nici o şansă să se mai afle vreodată într-o funcţie de decizie. Şi ce i se întîmplase lui, putea să mi se întîmple şi mie. Oricînd mă puteau lăsa şi pe mine nervii. Mîine, peste o săptămînă... Şi nu voi avea nici eu dreptul să-mi dau demisia. Şi voi primi tot atîtea lovituri de bici ca şi Ted.

Eu mă înşelasem şi tata avusese dreptate. N-aveam decît să scriu cererea, să mă întorc acasă şi să-i spun tatei că sînt gata să mă duc la Harvard şi să intru în afaceri, cum a vrut el. Primul lucru pe

care am să-l fac mîine va fi să vorbesc cu adjutantul Zim. Să-i spun că, eu unul, renunţ. Dar asta numai mîine dimineaţă. Că doar n-o să mă apuc să-l trezesc pe adjutant acum, în miez de noapte... Nu, asta n-am s-o fac... Mai ales că-i vorba de adjutantul Zim.

Hm, adjutantul Zim...

În privinţa lui eram la fel de dezorientat ca şi în ce priveşte pedepsirea lui Ted. După judecată, nu plecasem cu ceilalţi, şi-l auzisem adresîndu-i-se căpitanului Frankel:

— Pot să vă spun cîteva cuvinte în calitatea dumneavoastră de comandant de batalion, domule căpitan?

— Bineînţeles, Zim. Şi eu doresc să vorbesc cu tine. Ia loc.

În acel moment, amîndoi, şi căpitanul şi Zim, şi-au întors privirile spre mine şi eu am înţeles. Am trecut în biroul alăturat unde se foiau nişte angajaţi civili. Nu îndrăzneam să mă duc mai departe, pentru că puteam fi chemat în orice moment, aşa că m-am aşezat pe un scaun şi-am aşteptat.

Cum stăteam, peretele era chiar în spatele meu şi-i puteam auzi vorbind pe Zim şi pe căpitan. Comandamentul companiei era desigur instalat într-o baracă, nu în cort, însă era o construcţie tip *minimum,* aşa că pereţii nu erau mai groşi decît pînza. Nu era în intenţia mea să trag cu urechea la discuţia lor, dar... dacă tot îi auzeam. Şi-n fond eram chiar curios.

— Domnule căpitan — a început Zim — cer să fiu transferat într-o unitate combatantă.

— Scuză-mă, n-am auzit Charlie. Nenorocita asta de ureche artificială iar îmi joacă feste.

— Vorbesc foarte serios, domnule căpitan. Postul ăsta nu-i de mine.

— Adjutant, nu mă mai bale la cap cu prostiile tale. Sau aşteaptă măcar să-ţi închei misiunea. Ce dracu' te-a apucat?

Vocea lui Zim răsună sec:

— Domnule căpitan, băiatul ăsta nu merita zece lovituri de bici.

— Sigur că nu. Dar ştii cine-a călcat în străchini, nu-i aşa?...

— Da domnule căpitan, ştiu.

— Şi atunci? Ştii la fel de bine, ca şi mine, că în acest stadiu de pregătire puştii ăştia sînt încă sălbatici. Şi trebuie să simţi cînd e posibil să le întorci spatele. Cunoşti spiritul articolului 9080: să nu le dai niciodată ocazia să-l încalce. Că ei o încearcă tot timpul, asta-i clar. De altfel, dacă n-ar fi agresivi, n-ar fi buni nici pentru Infanteria Mobilă. Cînd sînt aliniaţi, sînt supuşi. Poţi să stai cu spatele la ei cînd dorm sau cînd mănîncă. Dar ştii bine că din clipa cînd sînt în teren, cînd participă la un exerciţiu de luptă sau la orice altceva care-i întărîtă, devin la fel de explozivi ca fulminatul de mercur. Toţi instructorii cunosc asta. Că doar asta urmăreşte pregătirea voastră, să ghiciţi aceste momente, să le adulmecaţi de la distanţă. Şi atunci, Zim, fă-mă şi pe mine să-nţeleg cum de-a reuşit un singur recrut încă neantrenat să-ţi tragă un pumn? Puştiul ăsta n-ar fi trebuit să ajungă nici măcar să schiţeze gestul. Ar fi trebuit să-l pui jos înainte. De ce n-ai fost prompt? Ţi-ai ieşit din formă sau ce dracu?

— Nu ştiu — răspunse Zim cu voce scăzută. S-ar putea să fie şi asta.

— Hmmm... Dacă-i aşa, apoi nu de unitate combatantă ai tu nevoie. Dar nu-i adevărat. Sau, cel puţin, nu era adevărat cînd am lucrat împreună ultima dată, acum trei zile. Spune-mi ce s-a întîmplat?

— Eu — vocea lui Zim era şovăitoare — îl clasasem printre elementele sigure.

— Aşa ceva nu există.

— Ştiu, domnule căpitan. Dar băiatul ăsta punea atîta suflet în toate. Îşi dădea atîta osteneală. Nu era dotat în mod deosebit, dar părea atît de...

hotărît. Cred... (se întrerupse o secundă:) cred că ţineam la el.

— Un instructor nu-şi poate permite aşa ceva.

— Ştiu şi asta, domnule căpitan. Dar... asta e. Sînt nişte băieţi buni. Pînă acum am eliminat toată pleava. Elementele rele au fost deja trimise acasă şi cei care-au rămas vor într-adevăr să reuşească. Se străduie să execute totul cum trebuie şi să fie bine notaţi. Sînt devotaţi ca nişte căţei de vînătoare şi cred că mulţi dintre ei vor deveni buni soldaţi.

— Aha, uite unde era buba. Ţineai la el... şi nu l-ai şters la nas cînd trebuia. Aşa c-a ajuns la Curtea Marţială, la bici şi la expulzare.

— M-am rugat cerului şi am sperat ca eu să fiu cel biciuit, domnule căpitan.

— Aşteaptă-ţi rîndul, Zim. Sînt superiorul tău. La ce naiba crezi că m-am gîndit toată ora asta care a trecut? De ce crezi că-mi era frică cînd te-am văzut apărînd cu ochiul ăla învineţit? Am făcut tot ce-am putut ca să muşamalizez toată povestea asta printr-o sancţiune administrativă, da' puştiul ăla tîmpit nu m-a ajutat deloc. N-aş fi crezut că-i atît de nebun încît să declare singur şi nesilit de nimeni c-a dat în line. Crede-mă, este pur şi simplu *cretin!* Ar fi trebuit de mult să-l trimiţi acasă, în loc să-l corcoleşti pînă a dat de dracu. Şi cînd mă gîndesc cum şi-a dat drumul la plisc, aşa de faţă cu toată lumea. Înţelegi că m-a obligat să reacţionez oficial. Şi, din clipa aceea, era imposibil să mai evităm darea lui în judecată şi toată comedia de prost gust care care a urmat, încheiată cu administrarea medicamentului nostru special, şi îngroşarea rîndurilor civililor cu încă unul, care ne va urî pentru tot restul zilelor sale. Ştii prea bine că trebuia să fie biciuit, pentru ca întregul regiment să vadă ce păţesc cei care încalcă articolul 9080. Şi, cu toate că greşeala era a noastră... el a plătii oalele sparte.

— Greşeala era a *mea,* domnule căpitan. Tocmai de aceea vreau să fiu transferat. Cred... cred că-i

mai bine pentru întregul regiment.

— Aşa crezi tu, hai? Ei bine, eu sînt cel care decide ce-i mai bine pentru batalion, adjutant Zim. Ia spune-mi, Charlie, ţi-aduci aminte, acum 12 ani? Erai pe atunci caporal. Unde Charlie?

— Aici, o ştiţi prea bine, domnule căpitan. Chiar aici, în afurisita asta de preerie, pe care atîta mi-aş fi dorit să n-o mai revăd vreodată!

— Ca noi toţi, de altfel. Însă, din păcate, tocmai munca asta este cea mai importantă, dar şi cea mai delicată, din toată Armata. Să metamorfozezi în soldaţi nişte adolescenţi indisciplinaţi. Şi din toţi puştii din grupa ta, care era cel mai afurisit?

— Mmm... Zău, domnule căpitan, n-aş îndrăzni să afirm că eraţi chiar dumneavoastră.

— Ia te uită! Dar ca să mai găseşti unu' de teapa mea, aşa-i că n-ar fi fost o joacă? *Caporal Zim,* te uram din tot sufletul!

În tonul vocii lui Zim surprinderea fu nuanţată de o undă de părere de rău:

— Domnule căpitan... Mă uraţi chiar atît de mult? Bine, dar mi-eraţi simpatic.

— Simpatia... ca şi ura, sînt două sentimente de lux, pe care un instructor nu şi le poate permite. Nici ură, nici dragoste. Noi sîntem aici numai şi numai ca să-i instruim. Asta-i datoria noastră. Dar... dacă pe vremea aceea mă simpatizai, caporale Zim, modul de a-mi dovedi asta era cum nu se poate mai bizar... Apropo, mă simpatizezi şi astăzi? Hai, nu-mi răspunde, am glumit... n-are nici o importanţă. Sau mai bine zis, nu vreau s-o ştiu. Ce contează e faptul că, pe vremuri, te uram şi-mi imaginam o mie şi una de modalităţi ca să mă răzbun. Dar, pe atunci, erai veşnic în pas alergător şi nu mi-ai oferit nici cea mai mică ocazie ca să încalc articolul 9080. Şi dacă sînt aici ce sînt, asta numai ţie ţi-o datorez. Ei, şi acum voi răspunde solicitării adjutantului Zim: îmi amintesc de unul din ordinele cu care mă bombardai lot timpul, Charlie, pe cînd eram recrut. Ordinul ăsta

mă enerva mai rău decît orice altceva mi-ai fi zis sau făcut. L-ai uitat? Eu unul mi-l amintesc: *Soldat, gura!*

— Exact, domnule căpitan.

— Stai puţin... Catastrofa nu-i totală. Orice regiment de boboci are nevoie de o bună lecţie în ce priveşte articolul 9080 şi asta o ştii la fel de bine ca mine. Ei n-au învăţat încă să judece, nu citesc şi de ascultat, ce le intră pe-o ureche, le iese pe cealaltă... În schimb pot *să vadă.* Păţania lui Hendrick îi poate scăpa de ştreang pe unii din colegii lui. De un singur lucru îmi pare rău: că exemplul a venit din batalionul meu. Dar crede-mă, Charlie, că nu voi permite să se mai întîmple aşa ceva. Adună-ţi instructorii şi spune-le-o din partea mea. Vreo 24 de ore, băieţanii ăştia o să fie în stare de şoc. Dar, după aceea, tensiunea o să urce, nu încape îndoială. Joi sau vineri, unul dintre ei o să clacheze. O să înceapă prin a-şi spune că, la urma urmei, Hendrick nici n-a suferit prea mult, că nici n-a avut măcar parte de numărul de lovituri care se aplică pentru conducerea în stare de ebrietate... Şi-o să-şi spună că la preţul ăsta merită să-şi regleze socotelile cu instructorul care-l calcă cel mai rău pe nervi. Adjutant Zim... nu trebuie ca aşa ceva să se întîmple! M-ai înţeles?

— Prea bine, domnule căpitan!

— Vreau de zece ori mai multe precauţii. Vreau ca toţi instructorii să-i ţină la distanţa cuvenită gradului, să aibă ochi şi la spate, să se comporte ca şi cum ar fi în cuşca fiarelor. Uite, Bronski, de exemplu... are tendinţa să se tragă de şireturi cu ei sau cel puţin aşa am fost informat.

— Voi vorbi cu el între patru ochi, domnule căpitan.

— Fă cum crezi că e mai bine. La primul incident, vreau o ripostă imediată. Să nu se mai repete porcăria de azi. Primul puştan care face pe nebunu' trebuie făcut inofensiv pe loc şi asta, pe cît posibil, fără ca instructorului să-i fie atins măcar

un fir de păr, că altfel îl degradez pentru incompetenţă. Şi ţin că s-o ştie toată lumea. Iar puştilor trebuie să le intre bine în cap că nerespectarea articolului 9080, nu numai că e scump plătită, *dar că-i chiar imposibilă!* Şi că tot ce pot obţine este un K.O., o găleată de apă în figură şi eventual, un felinar învineţit.

— Am înţeles, domnule căpitan. Mă voi ocupa personal de asta.

— E-n interesul vostru personal să vă daţi silinţa. Pentru că nu numai că-l voi degrada pe instructorul vinovat, dar îi voi aplica o corecţie eu, cu mîna mea... *N-am chef să-l mai văd pe vreunul din puştii mei legat la stîlp, numai pentru că vreunul din instructori e prea bun la inimă!* Eşti liber.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Bună seara.

— Bună seara. Charlie...

— Da, domnule căpitan?

— Dacă n-ai prea multă treabă în seara asta, ce-ar fi să-ţi mişti bătrînele ciolane pînă în cartierul ofiţeresc? Să zicem pe la ora 8.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Nu-i un ordin, ci o invitaţie. Şi dacă tot zici că eşti în scădere de formă, Charlie, de ce nu mi-aş încerca norocul să te cocoşez niţel, nu?

— Hm... Domnul căpitan ar risca un pariu?

— Ce pariu, Charlie, cînd locul meu de antrenament zilnic e taburetul ăsta? Nici nu poate fi vorba... cu excepţia cazului în care ai fi de acord să-ţi lestez una din labe cu vreo cîteva kilograme de ciment. Dar, zău, fără glumă, am avut amîndoi o zi îngrozitoare şi s-ar putea să fie floare la ureche faţă de ce ne aşteaptă de acum înainte. Şi tocmai de aceea, Charlie, dacă transpirăm un pic şi schimbăm cîţiva pumni buni, vom reuşi să dormim fără să ne mai frămîntăm creierii cu problemele tinerilor noştri descreieraţi.

— O.K., domnule căpitan. Numai să nu mîncaţi prea mult, că am şi eu unele mici chestii de uitat.

— Nici n-am chef de cină, Charlie. O să rămîn aici, să redactez raportul, care o să-i facă o bucurie comandantului de regiment cînd l-o citi, după masa de seară... raport care a fost întîrziat cu două ore de cineva al cărui nume prefer să nu-l mai cunosc. Deci, scumpul meu adjutant, poate am să întîrzii cîteva minute pentru primul vals. Şi acum, am să te rog să mă laşi. La revedere!

Adjutantul Zim ieşi atît de repede, încît abia am avut timp să mă las în jos, ca să mă ascund după un dulap-fişet.

Şi, în timpul ăsta, căpitanul Frenkcl deja tuna şi fulgera:

— Planton! *Planton!* PLANTON! De cîte ori trebuie să te strig? Cum te cheamă? Eşti în misiune pentru o oră. În ţinută completă. Mi-i găseşti mai întîi pe comandanţii companiilor *E, F* şi *G.* Le transmiţi cele mai bune salutări din partea mea. Şi le zici c-aş fi bucuros să-i văd înaintea inspecţiei de seară. Te întorci după aia la cort şi-mi pregăteşti o uniformă curată — caschetă, epoleţi, pantofi, decoraţii (numai baretele, nu medaliile). Îţi mai rămîn 30 de minute pînă la apelul bolnavilor de la infirmerie. După cum te mişti, cred că ţi-a trecut umărul. Hai, soldat, pas alergător!

Am făcut ce-am făcut şi m-am descurcat. Pe primii doi i-am agăţat în timp ce-şi făceau duşul (că doar un planton în misiune poate pătrunde oriunde), iar pe-al treilea în biroul lui. Ordinele ce la primisem nu erau realmente imposibil de executat; păreau numai aşa. Cînd se anunţă apelul bolnavilor, tocmai îi pregăteam căpitanului uniforma. Fără să-mi arunce măcar o privire, a mormăit:

— Poţi pleca, soldat.

Cum v-am spus, am ajuns tocmai la timp ca să mă-nvîrt de o corvoadă pentru *ţinută pătată* şi să asist la epilogul prezenţei lui Ted Hendrick în Infanteria Stelară.

În noaptea aceea, am avut la ce mă gîndi. Ştiam că adjutantul Zim trage din greu, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată c-ar fi nemulţumit de ceea ce face. Părea atît de satisfăcut, de mîndru, atît de perfect integrat propriei personalităţi şi realităţilor cazone.

Mai mult chiar decît biciuirea lui Ted, ideea că invincibilul robot care era Zim putea fi atît de afectat de un eşec, încît să fie pe punctul de a fugi din unitate, pentru a se refugia printre străini, sub pretextul că un asemenea divorţ ar fi spre binele regimentului, îmi risipise orice iluzie şi mă tulburase profund.

Unde mai pui că pînă şi căpitanul Frankel fusese de acord că greşeala îi aparţinuse lui în întregime. Şi i-o spusese de la obraz. Şi cum îl mai făcuse de trei parale. Dumnezeule mare! Cine a mai auzit de adjutanţi care să fie beşteliţi. S-a întors lumea pe dos. O lege a naturii care nu mai e lege.

Dar trebuia s-o recunosc: ce înghiţise Zim era mai îngrozitor şi mai umilitor decît orice-mi auziseră urechile din gura vreunui alt adjutant, oricît de precoce o fi fost el. Şi, cu toate acestea, căpitanul nici măcar nu ridicase tonul.

Totul mi se părea acum atît de nesigur, atît de confuz, încît n-am avut cum să mai spun cuiva ce-am auzit în ziua aceea.

Cît despre căpitan... Noi nu prea aveam ocazia să-i vedem pe ofiţeri. Apăreau cîteodată pe la inspecţiile de după-amiază, numai în ultimul moment, şi nici nu se osteneau prea tare. O dată pe săptămînă făceau o revistă de front, îi mai trăgeau cîte un reproş unuia sau altuia din adjutanţi şi hotărau, tot săptămînal, cărei companii îi revenea cinstea de a păstra drapelul regimentului. În rest, nu-i întîlneam decît cu ocazia controalelor inopinante, întotdeauna impecabili, puşi la patru ace, adiind parfum de bună calitate.

Oh, bineînţeles, se găsesc întotdeauna unul sau doi să ne însoţească în marşurile noastre şi, de vreo

cîteva ori, căpitanul Frankel ne demonstrase virtuozitatea lui în boxul thailandez. Dar, cum să vă spun, eu credeam că ofiţerii nu munceau, nu puneau osu' cum s-ar zice, şi nici n-aveau de ce să-şi facă probleme, pentru că la urma urmei — adjutanţii *executau ordinele pe care ei le dădeau.*

Dar acum constatam, dacă înţelesesem bine tot ce auzisem, că Frankel muncea atît de mult, încît sărea mesele, şi se plîngea de lipsa de mişcare într-atîta, încît era dispus să-şi sacrifice din timpul liber, numai ca să-şi mai dezmorţească muşchii în cîteva reprize de luptă.

Şi, în plus, păruse mult mai impresionat de ce i se întîmplase lui Hendrick, decît Zim însuşi. Cu toate că nu-l întîlnise niciodată pe Hendrick şi nici măcar numele nu îl ştia.

Începeam să capăt convingerea că mă înşelam fundamental în privinţa naturii universului în care pătrunsesem. Era ca şi cum aş fi descoperit dintr-o dată că propria mea mamă nu-i decît o străină, care poartă o mască.

De un singur lucru eram sigur: n-aveam intenţia să încerc să aflu adevărata natură a Infanteriei Mobile. Dacă nişte semizei ca ofiţerii sau adjutanţii erau supuşi suferinzi, pentru mine toate astea erau mult prea dure! Şi cum să nu faci greşeli cînd te afli în mijlocul unei comunităţi pe care n-o înţelegi? Nu ţineam deloc să-mi sfîrşesc zilele în ştreang. Nici să fiu biciuit în faţa regimentului. În familia mea, cel puţin pînă acum, nimeni nu fusese vreodată pedepsit astfel, bineînţeles nepunînd la socoteală corecţiile ce se aplică în şcoală şi care sînt ceva cu totul diferit. Unde mai pui că în familia noastră nu s-a numărat vreun criminal. Chiar dacă nu aveam dreptul la titlul de cetăţean, noi eram totuşi mîndri. Tata considera cetăţenia drept o falsă onoare, ceva inutil şi fără rost. Totuşi, dacă aş fi fost biciuit, cred c-ar fi făcut infarct...

Cu toate acestea, ce făcuse Hendrik, n-o visasem şi eu de sute de ori? Atunci, oare de ce n-

am făcut-o? Fără îndoială pentru că-mi dădusem seama că oricare dintre instructori ar fi putut să-mi tragă o scărmăneală straşnică. Şi atunci, înghiţisem în sec. Ori poate că nici n-aveam destul tupeu. Ted Hendrick avea, de dădea şi pe-afară. Asta însemna însă, în orice caz, că nu eram bun de armată. Scrisoarea mamei picase numai bine ca să-mi întărească hotărîrea pe care o luasem. Pînă atunci, refuzul părinţilor mă întărîtase să perseverez. Acum, cînd începuseră să devină mai maleabili, nu mai aveam eu tăria de a rezista. Iată ce-mi scria mama:

... şi mi-e teamă că tatăl tău nu va mai permite vreodată, indiferent cui, să-ţi pomenească măcar numele. Tu ştii prea bine că acesta este singurul său mod de a-şi exprima durerea, pentru că de plîns, nu va plînge. Trebuie să înţelegi, scumpul meu băieţel, că el te iubeşte mai presus de orice, mai mult decît pe mine, şi că i-ai dat o lovitură extrem de dureroasă. Tuturor celor cu care vorbeşte, le spune că eşti adult de-acuma, că eşti în stare să judeci şi singur şi că-i foarte mîndru de tine. Dar asta n-o spune decît din orgoliu, pentru că tu l-ai rănit în adîncul sufletului, tu, cel la care ţinea ca la lumina ochilor. Cred că înţelegi de ce nu ţi-a scris pînă acum şi că nici nu-ţi va scrie pînă cînd suferinţa nu-i va deveni, cît de cît, suportabilă. Cînd acest moment va veni, voi interveni în favoarea ta şi vom fi din nou alături, toţi împreună.

Cît despre mine... cum ar putea fi o mamă supărată pe copilul ei? Necăjită, da, însă asta nu înseamnă că-l iubeşte mai puţin. Ori unde ai fi, orice ai face, tu vei rămîne tot băieţelul mamei care venea plîngînd la mine că şi-a julit genunchii. Desigur, acum eşti mult prea mare ca să te mai iau în braţe, sau poate — odată cu vîrsta — am devenit eu mai mică, dar voi rămîne totdeauna gata să te mîngîi, cînd vei simţi nevoia. Eu cred că toată viaţa, băieţeii nu renunţă niciodată cu

adevărat la fusta mamei. Tu ce crezi? Sper că-mi vei scrie ca să mi-o spui. Trebuie însă să adaug că, datorită îndelungatei tale tăceri, ar fi bine — dacă te hotărăşti să-mi răspunzi — să trimiţi scrisoarea pe adresa mătuşii Eleonora. Ea mi-o va da imediat şi totul va fi în regulă. M-ai înţeles?

Te sărut de mii de ori, bebeluşul meu scump,
MĂMICA TA

Înţelesesem. Înţelesesem chiar foarte bine. Şi dacă tata nu putea plînge, eu am plîns cu lacrimi fierbinţi. Şi în cele din urmă, am adormit... ca să mă trezească o alarmă. Tot regimentul s-a pus în mişcare în pas alergător, ca să se înghesuie în adăposturile antiatomice, tema noului exerciţiu. Numai armele nu le aveam cu noi, că în rest eram în ţinută completă, inclusiv căştile de ascultare radio. Nu ieşisem bine din adăposturi că ni s-a dat ordinul de camuflare: *arici*.

De data asta, a durat aproape o oră. Dar m-am ţinut tare. Abia dacă respiram. Un şoricel dacă ar fi fugit, ar fi făcut un tărăboi îngrozitor. La un moment dat, ceva a trecut peste mine. Cred că era un coyot.

Nici măcar n-am clipit. Era un frig teribil, dar nu-mi păsa: ştiam că-i pentru ultima oară.

A doua zi dimineaţa, n-am auzit deşteptarea. Pentru prima dată de nu ştiu cîte săptămîni, m-au golit din sacul de dormit ca pe cartof şi a trebuit să fac pe dracu-n patru, ca să nu întîrzii la apelul de dimineaţă. N-avea nici un rost să-mi dau demisia înaintea orei de masă, pentru că — oricum — trebuia mai întîi să-l văd pe Zim. Numai că, la masă n-a fost prezent. I-am cerut totuşi lui Bronski permisiunea de a mă prezenta comandantului de companie şi el mi-a răspuns foarte simplu, fără să mă întrebe ce am de gînd:

— O.K. Du-te.

Dar cum să-l vezi pe cineva, care nu-i acolo. După masă am executat un marş de rutină. Şi Zim

tot nu apăruse. Cum nu luasem cu noi raţiile de campanie, asta însemna că marşul prilejuia şi un exerciţiu de *foame.* În cazuri din astea, trebuie să te descurci ca să şterpeleşti cîte ceva de la popotă. De data asta, la mine reflexul nu funcţionase. Gîndurile îmi erau în cu totul altă parte. Din fericire îşi făcură apariţia elicopterele, aducîndu-ne merinde. Cu care ocazie coborî şi Zim, cu un pachet de scrisori sub braţ. În privinţa asta nu aveai ce-i reproşa Infanteriei Stelare. Puteai fi privat de hrană, de apă, de somn, dar niciodată nu ţi se confisca corespondenţa personală, niciodată nu era în întîrziere, în măsura în care împrejurările o permiteau. Scrisorile îţi erau trimise pe cel mai scurt drum, cît mai repede şi îţi erau distribuite la prima pauză, chiar şi în timpul manevrelor. Pentru mine, pînă atunci, toate astea nu prezentaseră nici un interes. Nu primisem decît cîteva scrisori de la Carl.

De aceea, cînd începu strigarea numerelor destinatarilor, nici măcar nu m-am apropiat. Mă hotărîsem să mă prezint adjutantului abia după ce ne vom reîntoarce. Spre marea mea surprindere, Zim îmi strigă numele şi-mi întinse o scrisoare.

Cea de-a doua surpriză a constituit-o expeditorul: era Dl. Dubois, fostul meu profesor de filosofie morală şi istorie. O scrisoare de la Moş Crăciun nu m-ar fi uimit mai tare. După ce am citit-o, tot nu intuiam cheia misterului. I-am recitit numele şi adresa, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Şi totuşi el era cel care-mi scrisese:

Dragă băiete,

Aş fi putut să-ţi scriu mai devreme ca să-ţi împărtăşesc bucuria şi mîndria pe care le-am încercat aflînd nu numai că te-ai înrolat ca voluntar, dar ţi-ai ales chiar arma din care am făcut şi eu parte. Cu toate acestea, n-am fost surprins. Mă aşteptam la un asemenea gest din partea ta. A te vedea în rîndurile Infanteriei

Mobile a fost pentru mine un fel de premiu personal. Iată, mi-am zis, o încununare extrem de rară a strădaniilor unui dascăl. Căci trebuie să cerni mult nisip şi pietriş pînă să fii răsplătit cu sclipirea aurie a unei singure pepite.

Acum cred că înţelegi de ce nu ţi-am scris mai devreme. Numeroşi sînt tinerii care sînt înlăturaţi din Serviciu în cursul perioadei de instrucţie şi nu întotdeauna datorită unor greşeli reprobabile. Am aşteptat deci ca tu să depăşeşti aceste obstacole, să fi tras destul ca să treci acest prag pe care îl cunoştem cu toţii atît de bine. Graţie cîtorva relaţii, nu te-am pierdut din vedere. Vroiam să fiu sigur că, exceptînd cazurile de îmbolnăvire sau accidentare, îţi vei putea încheia instrucţia. De acum înainte te aşteaptă cea mai dificilă etapă a Serviciului. Dificilă nu numai din punct de vedere fizic (deşi sînt sigur că te-ai călit bărbăteşte), dar şi în plan intelectual. Te vei confrunta cu mutaţiile şi reevaluările de ordin spiritual care declanşează metamorfoza cetăţeanului potenţial în cetăţean absolut. Cu alte cuvinte: vei traversa cea mai dură fază, şi asta în ciuda tuturor piedicilor care te aşteaptă, a tuturor obstacolelor pe care te vei întîlni în drumul tău permanent ascendent. Dar ce contează de fiecare dată este depăşirea pragului şi, cunoscîndu-te cum te cunosc eu, ştiu că destul am aşteptat pînă să-ţi scriu (În caz contrar, te-ai fi întors deja acasă).

Atingînd acest punct culminant al evoluţiei spirituale, vei simţi că te-ai schimbat, că eşti altul. Poate nu-ţi găseşti cuvintele care să exprime această stare. Şi mie mi-au lipsit, pe cînd eram numai un boboc. Atunci, dă-i voie unui bătrîn camarad să ţi le sufle. Cuvintele acestea sînt simple şi sună astfel: cel mai nobil destin pe care îl poate cunoaşte un om este de a-şi interpune trupul său muritor între căminul celor dragi şi ororile războiului. Bineînţeles, cuvintele acestea nu-mi aparţin. Însă adevărurile primordiale sînt

imuabile şi, chiar dacă lumea evoluează, este suficient ca un singur om să le pronunţe. Sînt idei universal valabile pentru toţi oamenii, indiferent de naţiunea căreia îi aparţin.

Dacă poţi acordă unui bătrîn prieten puţin din preţiosul tău timp liber, scrie-mi. Şi dacă ai ocazia să-i întîlneşti pe vreunii din foştii mei camarazi, te rog să le transmiţi din partea mea cele mai bune gînduri şi salutări.

Mult noroc, soldat! Sînt mîndru de tine!

Jean V. Dubois

Locotenent colonel în rezervă de Infanterie Stelară

Semnătura era incredibilă, ca de altfel întreaga scrisoare. Cum aşa? Bătrînul huhurez fusese locotenent-colonel? Păi regimentul nostru era comandat de un maior! Niciodată dl. Dubois nu făcuse vreo aluzie la gradul pe care-l avusese. Noi presupuneam (în măsura în care îi acordam vreo atenţie) că fusese vreun caporal şi că armata găsise prilejul să se debaraseze de el, plasîndu-l ca profesor fără prea mari responsabilităţi şi fără examene la sfîrşit de curs. Desigur, noi ştiam cu toţii că era un fost militar, deoarece cursul de istorie şi filosofie morală nu putea fi încredinţat decît unui cetăţean. Dar nici vorbă să ne fi gîndit că-i un veteran al Infanteriei Stelare... Întotdeauna se arătase distant, afectat. Părea un soi de maestru de balet, dacă-l compari cu hoarda de maimuţe care era clasa noastră.

Dar acum aveam sub ochi semnătura lui.

Cît a durat drumul de întoarcere, n-am încetat o clipă să meditez la scrisoarea asta. Nu suna la fel cu ce ne spusese el pe vremuri la curs. Nu era atît o problemă de contrazicere, ci de *ton.* Era oare posibil ca un locotenent-colonel să i se adreseze unui simplu soldat spunîndu-i *camarade!*

Pe vremea cînd el nu era decît *Dl. Dubois,* iar eu unul din elevii lui, nu mi se păruse că-mi

remarcase în vreun fel prezenţa. O singură dată, referindu-se la mine, făcuse aluzia că am cam prea mulţi bani şi nu destulă minte. După el, tata şi-ar fi putut permite să cumpere toată şcoala şi să mi-o facă cadou de Crăciun. Dar ce, asta era o crimă? Şi, în orice caz, era o chestie care nu-l privea.

Tot timpul ne bătea la cap cu comparaţii între concepţia marxistă asupra *valorii* şi teoria ortodoxă privind *valoarea de întrebuinţare.* Iată ce ne spunea el, de exemplu:

— Este mai mult decît evident că definiţia marxistă a valorii este ridicată. Oricîtă muncă ar depune un individ, niciodată nu va reuşi să transforme o tartă de noroi într-o tartă de mere. Iar valoarea acesteia va rămîne neschimbată: zero. Corolar: valoarea poale fi compromisă de o muncă defectuos prestată. Un patisier prost, utilizînd un aluat de prima calitate şi mere dulci, proaspete şi sănătoase, va prepara o porcărie de tartă — valoare zero — indiferent cîtă muncă înglobează în ea. Şi reciproca: un bun patisier, pornind de la aceleaşi ingrediente, va obţine o tartă excelentă, fără să depună o cantitate de muncă mai mare decît un simplu bucătar.

Aceste simple exemple de ordin culinar sînt suficiente ca să demoleze teoria marxistă a valorii, această iluzie care stă la baza colosalei escrocherii numite comunism, şi să ilustreze practic justeţea definiţiei.... Şi, deodată, îşi agita ciotul mîinii amputate: *Hei, tu, cel de colo... Deşteptarea!*

...Şi totuşi... Şi totuşi bătrînul ăsta mistic, ursuz, revoltat, confuz, nevrotic, antiştiinţific, chinuit, era deţinătorul unui adevăr profund. Dac-ar fi fost înzestrat cu o minte mai analitică, ar fi putut formula prima definiţie adecvată a valorii... scăpînd pentru vecie planeta asta a noastră de blestem... Numai că... *Hei, tu!* (Am sărit în picioare). Dacă ţi-e greu să mai asculţi, poate

reuşeşti să explici colegilor tăi de clasă dacă valoarea este *relativă* sau *absolută.*

Pînă atunci ascultasem. Chiar dacă ţineam ochii închişi şi-mi rezemam capul cu mîna. Dar întrebarea lui mă luă prin surprindere. Habar n-aveam de lecţia pe care o avusesem de pregătit. Aşa că am răspuns la noroc:

— Absolută!!

— Fals — mi-a replicat el sec. Noţiunea de *valoare* n-are sens decît în raport cu fiinţele raţionale. Valoarea unui lucru se măsoară întotdeauna în raport cu una sau alta dintre persoane. Este deci criteriu de apreciere strict personal şi diferă în funcţie de fiecare om. *Valoarea comercială* este fictivă. Aceasta nu este decît expresia grosolan deformată a mediei tuturor criteriilor personale de valoare, care obligatoriu trebuie să fie cantitativ diferite, în caz contrar funcţionarea vieţii nefiind posibilă.

(În clipa aceea mă întrebam ce-ar fi zis tata dacă l-ar fi auzit calificînd *valoarea comercială* drept *fictivă.* Parcă-i şi auzeam bombănind dezgustat).

— *Valoarea,* această noţiune atît de personală — a continuat Dubois — comportă doi factori strict legaţi de fiinţa umană: mai întîi, ce poate face cu un lucru, *întrebuinţarea* pe care i-o poate da. Şi apoi, ce trebuie să facă ca să-l obţină, *costul* acestuia. Un vechi cîntecel spune *tot ce-i bun în viaţă, nu costă nimic.* Fals! Completamente fals! O asemenea eroare a condus la decadenţa şi prăbuşirea orînduielilor democratice la sfîrşitul secolului al XX-lea! Aceste nobile experienţe au eşuat deoarece poporul a fost făcut să creadă că-i este suficient să voteze pe cine-şi doreşte... şi că a obţine totul, uite-aşa, fără luptă, fără muncă, fără lacrimi şi sudoare. Nimic, din ce are valoare, nu-i gratuit. Chiar şi suflul vieţii nu-l obţinem la naştere decît prin suferinţă şi efort. (Privirea lui nu înceta să mă fixeze). Dacă tu ar trebui să lupţi pentru toate jucărelele şi flecuşteţele tale, pe cît

luptă pruncul să vină pe lume, te-ai simţi mult mai fericit... şi mai bogat. Dar în ce-i priveşte pe unii dintre voi, le deplîng mizeria bogăţiei în care se lăfăie: Dumneata! Poftim, ţi-am decernat diploma pentru proba de 100 metri plat. Eşti mulţumit?

— Păi... da... cred că aş fi mulţumit.

— Nu încerca să trişezi. Uite diploma aici, ţi-o înmînez chiar acum. *Marele premiu al campionatului —100 metri plat!* (Vorbind, se apropiase de pupitrul meu şi-mi întinse cartonul diplomei). Ei, şi-acuma? Nu eşti mîndru? Doar meriţi premiul ăsta, nu?

Eram furios de-a binelea. Mai întîi pentru că făcuse aluziile acelea la puştii bogătaşilor — reacţie tipică de sărăntoc — şi acum toată comedia asta. Am rupt foaia cartonată.

A făcut-o pe surprinsul:

— Cum, nu eşti fericit?

— Ştiţi prea bine că am ieşit al patrulea!

— *Exact!* N-ai obţinut locul întîi... pentru că nici măcar nu l-ai vizat. Te-ai mulţumit cu un modest loc patru. Pe acesta îl şi meriţi. Sînt gata să pariez că printre somnambulii care mă înconjoară, sînt vreo cîţiva care au înţelesul acestei mici demonstraţii morale. Şi totodată vreau să cred că autorul versurilor cîntecului de care am pomenit dorea să spună că tot ce-i bun în viaţă se plăteşte altfel decît cu bani, şi asta-i adevărat. Căci moneda de plată o constituie suferinţa, străduinţa... iar preţul suprem pe care-l solicită fericirea în viaţă este însăşi viaţa, tariful cel mai scump pentru valoarea sublimă.

M-am gîndit multă vreme la cele ce-mi scrisese dl. Dubois. *Locotenent-colonel Dubois...* După aceea a trebuit să refacem formaţia, cînd ne-am apropiat de tabără, şi să cîntăm în sunetele fanfarei care ne însoţise: *Strips and stars, Sons of toil and danger, Yankee doodle,* Marşul triumfal din *Aida* şi alte cîntece ostăşeşti.

Cu muzică, marşul e mai uşor. Alămurile şi tobele îţi fac picioarele să se mişte singure. La începutul perioadei de instrucţie nu folosisem decît înregistrări, dar, pe măsură ce săptămînile treceau, prin selecţii şi înscrieri benevole, fusese construită fanfara regimentului. De la dirijor, pînă la tambur-major, toţi muzicanţii erau recruţi.

Ei, să nu credeţi că asta îi scutea de corvezi! Nici vorbă. Numai că în anumite seri şi duminicile, aveau dreptul să facă repetiţii. Li se dăduseră instrumente în acest scop. La revistele de front şi în timpul marşurilor, aveau unicul avantaj de a defila sau mărşălui separat, în propria lor formaţie.

La fel se petreceau lucrurile şi în alte domenii ale vieţii cazone. Preotul nostru, de exemplu, era tot un recrut ca noi toţi. Singura chestie era că aparţinea unei secte de care n-auzisem vreodată. Dar, oricare ar fi fost concepţia lui teologică, punea atîta suflet, încît fiecare din noi gîndea că reuşea el, într-un fel sau altul, să ne pună în armonie cu Cel-de-sus.

Audiţiile muzicale erau un divertisment agreabil: în dimineţile de duminică, între apelul de dimineaţă şi masa de prînz, tot n-aveam nimic altceva de făcut.

Orchestra regimentului se descurca destul de bine, în ciuda unor lipsuri evidente. Spre exemplu, tabăra dispunea de patru cimpoaie şi cîteva costume tradiţionale scoţiene, care-i fuseseră donate de Lochiel of Cameron, al cărei fiu îşi pierduse viaţa în timpul perioadei de instrucţie. Cum unul dintre noi învăţase să cînte la cimpoi, pe cînd făcea parte dintr-o formaţie cercetăşească scoţiană, s-au mai găsit încă vreo trei care să i se alăture. Cîntau al naibii de tare. În orice caz, sunetele emise de cimpoi ţi se par de-a dreptul stridente cînd le-auzi pentru prima dată, mai potrivite să-ţi stîrnească o nevralgie dentară decît extazul muzical. În primele zile, aveam strania impresie că fiecare dintre cei patru interpreţi ţinea

bine strînsă sub braţ cîte o mîţă, căreia îi muşcau conştiincios şi ritmic coada.

Dar cu timpul le obişnuieşti şi începeai să trăieşti efectul muzicii. Prima dată cînd cele patru cimpoaie ne-au precedat, inundîndu-ne cu sonorităţile marşului *Eleameia Dead,* am simţit cum mi se face părul măciucă şi a trebuit să-mi scot cascheta. Dar asta nu m-a împiedicat să plîng.

Fanfara, evident, nu ne putea însoţi în toate marşurile, pentru că nu beneficia de nici o dispensă specială. Nu puteam cărăbăni după noi tobele sau alămurile cele mari, pentru că fiecare muzicant îşi avea raniţa lui, ca toată lumea. Dar Infanteria Mobilă dispunea de nişte instrumente mai speciale. De exemplu, o cutioară electronică, puţin mai mare decît o muzicuţă de gură, care imita de minune trompetele.

Muzica se stinsese încet, încet şi corul încetă şi el odată cu încetarea punctării ritmului de către tobe.

În clipa aceea mi-am dat seama că mă simt din nou în apele mele.

M-am întrebat care ar putea fi cauza. Oare pentru că vom ajunge în curînd la tabără şi-mi voi putea da, în sfîrşit, demisia? Nu. În fond nu mă gîndisem la această soluţie decît ca să-mi pot găsi somnul. Era vorba despre cu totul altceva. Fără o motivaţie precisă... Şi, deodată, am înţeles: *reuşisem în sfîrşit să trec pragul!*

Faimosul prag despre care îmi vorbise în scrisoarea sa locotenent-colonelul Dubois. Îl depăşisem şi acum mergeam la vale, cu roata liberă. Deşi preeria, în regiunea în care ne aflam, era la fel de plată ca o clătită, eu trăiam senzaţia că, la un moment dat, trecusem de o culme şi acum coboram pe celălalt versant. Tristeţea mi se risipise şi raniţa mi se părea mult mai uşoară.

După ce am ajuns în tabără, nu l-am mai căutat pe adjutantul Zim. Nu mai aveam de ce. Din contră, el fu cel care mă strigă.

— Ordonaţi, domnule adjutant!

— Vreau să-ţi pun o întrebare de ordin personal... şi nu eşti obligat să-mi răspunzi, dacă crezi că nu e cazul. Azi ţi-am adus cu poşta o scrisoare. Din întîmplare, am văzut numele expeditorului. Este un nume dintre cele mai cunoscute. Ca dealtfel şi adresa. Acum urmează însă întrebarea, la care poţi să nu-mi dai nici un răspuns: persoana care ţi-a scris are cumva amputată mîna dreaptă?

Am încuviinţat din cap.

— Ştiai asta, domnule adjutant?

— Nu eram prea departe cînd s-a întîmplat. Este colonelul Dubois, nu-i aşa?

— Da, domnule adjutant. A fost profesorul meu de istorie şi filosofie morală.

Sînt absolut convins că a fost singura oară cînd l-am impresionat, cît de cît, pe adjutantul Zim. Sprîncenele abia dacă i s-au ridicat un milimetru sau doi.

— Ia te uită? Ăsta zic şi eu noroc! (Făcu o pauză şi adăugă:) Cînd îi vei răspunde, dacă nu te deranjază, poţi să-i scrii că adjutantul Zim îi transmite respectuoase salutări?

— Da domnule adjutant... Şi... cred că în scrisoarea lui este un scurt mesaj care s-ar putea să vă fie destinat dumneavoastră.

— Ce anume?

— Păi... nu sînt absolut sigur, dar... Dînsul mi-a scris: *Dacă ai ocazia să-i întîlneşti pe vreunii din foşti mei camarazi, te rog să le transmiţi din partea mea cele mai bune gînduri şi salutări.* Credeţi că la dumneavoastră s-a gîndit?

Zim rămase tăcut, cu privirea pierdută în depărtare.

— Da... da, mesajul este pentru mine — şopti el într-un tîrziu. Pentru mine şi pentru mulţi alţii. Îţi mulţumesc din suflet. (Brusc, expresia feţei i se modifică şi adăugă:) Mai ai 9 minute pînă la

inspecţie. Faci duşul şi-ţi pui ţinuta numărul 1! Hai, pas alergător, soldat!

7

Recrutul este furios
Şi de moarle sperios,
Nici erou nu-i deloc
Cu onoarea face troc.
Însă zi, după zi,
Îl vor şlefui
Şi în Marele Moment
Va sclipi pe firmament
Uitată va fi oboseala,
Ca şi plictiseala.
Adio, comoditate,
Gata, mediocritate!
Rudyard Kipling

NU mai am mare lucru să povestesc despre perioada mea de instrucţie. Muncă, muncă şi iar muncă.

Aş insista însă puţin asupra scafandrelor propulsate, mai întîi pentru că mă fascinau şi, în al doilea rînd, pentru că de la ele mi s-au tras primele necazuri. N-aş vrea să se înţeleagă că m-aş plînge, n-am avut parte decît de ceea ce meritam.

Un infanterist stelar depinde de scafandrul său. Tot atît de mult cît un soldat din C.R.O.C. de cîinele care îi este partener. De altfel, de la scafandrul propulsat i se trage, în bună parte şi numele de *infanterist mobil.* Dar şi de la celelalte mijloace de deplasare pe care le foloseşte: astronavele şi capsulele în care sîntem lansaţi în mijlocul teatrelor de operaţiuni. Graţie scafandrelor noastre, puteam vedea şi auzi mai bine, deveneam mai puternici (oferindu-ne

posibilitatea de a duce cu noi o cantitate impresionantă de arme şi muniţii), ne puteam deplasa cu mare viteză şi aveam posibilităţi de informare şi cercetare sporite. Ca să nu mai vorbim de faptul că, în aceste scafandre, rezistenţa noastră era însutită, ca şi puterea de foc de care dispuneam... şi, una peste alta, eram mai puţin vulnerabili.

Un scafandru de infanterist nu este un veritabil costum spaţial, deşi uneori poate fi folosit şi în acest scop. Şi nu este, de asemenea, nici o armă, deşi cred că vestiţii cavaleri ai Mesei Rotunde nu erau atît de bine blindaţi ca noi. Nu-i un tanc, cu toate că un singur infanterist, şi acela izolat, poate ţine piept mai multor tancuri... presupunînd că ar exista tanchişti atît de nebuni, încît să se lichideze într-o asemenea acţiune sinucigaşă. Scafandrul nu-i nici vehicul aerian, nici aeronavă... dar poate zbura sau, mai bine zis, poate zbura de ici, colo. Însă nici un avion sau elicopter n-are absolut nici o şansă în lupta cu un infanterist în scafandru propulsat. La nevoie, acestea pot cel mult incendia întreaga zonă unde se presupune c-ar existe un asemenea combatant, acţiunea echivalînd cu aruncarea casei în aer ca să omori un purice. În schimb, el, infanteristul în scafandru, poate face o mulţime de lucruri absolut imposibile vehiculelor spaţiale, aeriene sau submarine.

Există zeci de procedee de distrugere masivă cu ajutorul astronavelor şi rachetelor, zeci de catastrofe totale şi neselective, care pot pune capăt conflictelor prin eliminarea unei naturi sau pulverizarea unei planete. Infanteria procedează de o cu totul altă manieră. Pentru noi, războiul are un caracter la fel de personal, ca lovitura de pumn în figură. Noi avem posibilitatea de a fi absolut selectivi, să exercităm presiunea dorită, pentru o durată de timp strict delimitată, într-un punct anume, precis determinat. Niciodată nu ni s-a dat ordin să coborîm pe o planetă şi să capturăm sau să

distrugem ceva la întîmplare în zona cutare sau cutare. Dar dacă ni s-ar ordona şi aşa ceva, bineînţeles c-am face-o şi pe asta.

Munca noastră constă în a fi lansaţi într-o zonă foarte bine delimitată, la ora H, unde trebuie să ocupăm poziţie, să rezistăm şi să-l dizlocăm pe inamic din amplasamente, fie capturîndu-l, fie nimicindu-l. Noi sîntem infanteriştii ăia afurisiţi, pifanii care îşi bagă nasul în bîrlogul lui. Armele or fi evoluat, dar tactica, foarte puţin faţă de acum 5000 de ani, cînd Sargon Cel Mare îi obligase pe sumerieni să-i implore mila.

Poate va veni o zi în care să ni se spună că se pot lipsi de noi. Poate s-o găsi vreun geniu nebun, vreun d'ăla miop, cu fruntea pîn' la ceafă şi cu mintea pusă pe bigudiuri electronice, care să-i cadorisească pe oameni cu o armă care să se mişte singură, să se poată tîrî, săpa tranşee, înfrunta inamicul, obligîndu-l să se predea sau să moară, fără ca noi să mai fim nevoiţi să ne riscăm sau să ne dăm viaţa. S-ar putea. Eu nu-s un geniu din ăla şi nici nu mă pricep. Sînt un simplu infanterist mobil. Şi, în aşteptarea acestei minunate drăcovenii, toată treaba o fac camarazii mei, iar eu, bineînţeles, îmi dau silinţa să-i ajut!

Cîndva — cine ştie? — toate vor fi bune şi frumoase, vara va fi caldă, şi vom putea cînta şi noi *Hai să nu mai învăţăm război cum se face* .

Poate. Prea multe nu ştiu nici eu în această privinţă. Doar nu-s profesor de cosmopolitică. Sînt un simplu infanterist mobil. Mă duc acolo unde îmi ordonă guvernul. Şi, pînă una, alta, dorm cît pot.

Dar, pînă să se inventeze maşina care să ne înlocuiască, ne-am înzestrat cu cîteva scule interesante. Cu scafandrul, printre altele.

N-are rost să vi-l descriu, doar l-aţi văzut de atîtea ori în fotografii. Cînd îl îmbraci, semeni cu o gorilă, iar armele din dotare par şi ele făcute tot pentru gorile. Poate asta ar fi o explicaţie a faptului

că adjutanţii ţi se adresează, în general, cu apelativul de *maimuţoi, gibon, macac* etc.

Dar dacă unei gorile i-ar veni ideea să se ia de un om îmbrăcat în scafandru, moartea i-ar fi fulgerătoare. N-ar avea nici măcar ocazia să-l zgîrie.

Despre pseudomusculalura scafandrului s-a vorbit o mulţime, dar, în fond, controlul energetic face toate paralele. Pentru că, la scafandrele astea, cu totul extraordinar e faptul că nu trebuie să-l controlezi deloc. Îl porţi, asta-i tot. Ţi-e ca pielea sau ca hainele. Ca să conduci un vehicul, oricare ar fi acela, trebuie să înveţi, să-ţi dezvolţi noi reflexe şi un mod de gîndire artificial. Chiar şi bicicleta solicită un oarecare antrenament. Ca să nu mai amintesc de astronave... O viaţă întreagă cred că nu mi-ar fi de ajuns ca să devin acrobat în d-ale matematicii, cum sînt piloţii de nave spaţiale.

Scafandrul, însă, numai îl îmbraci.

Echipat complet, cîntăreşte cam o tonă. Şi cu toate astea, din clipa în care ai fost ferecat înăuntru, poţi să fugi, să sari, să te întinzi pe jos, ba chiar să apuci un ou, fără să-l spargi (e drept, cu puţin antrenament; dar cînd eşti bine antrenat, spuneţi-mi, ce-i imposibil?). Poţi chiar să dansezi şi twist, să ţîşneşti în aer ca o rachetă şi să aterizezi ca un fulg de nea.

Secretul? *Feedback*-ul negativ şi amplificare.

A, nu, să nu-mi cereţi să vă fac o schiţă a circuitelor. Ce, parcă marii violonişti au habar cum se face o vioară?... În ce mă priveşte, eu ştiu cum să-mi întreţin scafandrul, cum să-i fac mici depanări şi să-i verific cele 347 de puncte care trebuie verificate. Asta-i tot ce se aşteaptă de la bietul infanterist. Dacă scafandrul meu se simte rău cu adevărat, chem doctorul — un doctor în electromecanică — care-i un ofiţer de marină, de obicei un locotenent (echivalentul căpitanului de la noi). Un asemenea tip se află obligatoriu la bordul oricărui transport de trupe. Era unul, un martir,

afectat şi Taberei Currie, soartă care — pentru un marinar — echivalează cu infernul.

Dacă, din întîmplare, vă interesează clişeele şi diagramele tri-D ale circuitelor scafandrului, vi le puteţi procura, pe cele care nu-s secrete, de la oricare bibliotecă. Iar pentru cele secrete, adresaţi-vă unui spion inamic. Însă numai unui spion de încredere, peniru că majoritatea acestora vă vor oferi ce puteţi găsi şi într-o bibliotecă publică de împrumut.

Deci, în mare, iată cum funcţionează un scafandru (fără să fac apel la diagrame). În interior se găsesc senzori de presiune, cu sutele. Să presupunem că apăsaţi undeva cu palma: circuitul percepe presiunea, o amplifică şi apasă odată cu tine ca să anuleze presiunea exercitată asupra senzorilor, care au declanşat exact ordinul de a apăsa. Pare complicat (nu-i aşa?) dar *feedback-ul* negativ este ceea ce făceaţi şi voi cînd eraţi bebeluşi şi dădeaţi în gol cu picioruşul. Mulţi ani după aceea, copiii, şi apoi adulţii, practică *feedback-ul* negativ fără să-şi dea seama cînd l-au învăţat. Unde mai pui că el se află şi la baza maladiei lui Parkinson.

Feedback-ul costumului de scafandru se acordează tuturor mişcărilor tale, *amplificîndu-le...* cu precizie.

Dezvoltă o forţă controlată, fără însă să fie necesar să te gîndeşti la controlarea ei. Sari... şi sari mult mai sus decît ai pulut-o vreodată bazîndu-te numai pe forţa muşchilor, a organismului tău. Reactoarele scafandrului îţi multiplică parametri saltului, amplificînd presiunea *muşchilor* electronici şi menţinîndu-te totodată pe axa care trece prin centrul de greutate. Sari peste o clădire... şi revii cu o viteză destul de mare. Numai că scafandrul ia notă de această viteză prin intermediul instrumentelor de citire a apropierii (un fel de radar scurt de minte, în fond, un întrerupător de circuit) şi opreşte reactoarele

exact în momentul care trebuie ca să-ţi amortizeze aterizarea, fără ca tu să fii obligat măcar să te şi gîndeşti la asta.

Toată splendoarea scafandrului în asta constă: nu trebuie să gîndeşti. Nu trebuie nici să-l conduci, nici să-i corectezi direcţia, nici să te preocupe funcţionarea, nici să-l supraveghezi. El primeşte ordine direct de la muşchii tăi, numai că rezultatul acestor stimuli depăşesc cu mult orice reacţie umană. Şi asta îţi lasă mintea liberă ca să-ţi poţi utiliza armele cele mai potrivite şi să urmăreşti cu atenţie veşnic trează tot ce se petrece în jurul tău, detaliu de supremă importanţă pentru infanteristul care intenţionează să moară de moarte bună, în propriul pat de acasă. Presupunînd că i-ar veni cuiva ideea să-l împovăreze pe infanterist cu un maldăr întreg de fierărie, pe care să trebuiască s-o supravegheze şi s-o mînuie neîncetat, oricare inamic echipat mai uşor — de exemplu, cu o secure preistorică din piatră — i-ar veni mai uşor de hac, spărgîndu-i capul, în timp ce el tocmai îşi consultă indicatoarele.

Ochii şi *urechile* ne sînt echipate de asemenea, astfel încît să nu-ţi distragă atenţia. Să admitem că dispuneţi de trei circuite audio, dotare absolut normală pentru un scafandru de luptă. Controlul frecvenţelor utilizate este foarte complex, pentru motive de securitate tactică. Acesta compară minimum două frecvenţe pentru fiecare circuit, cele două frecvenţe fiind suficiente pentru oricare semnal, fiecare din ele oscilînd, cu o precizie de o nano-secundă, în ritmul unui mecanism cu cesium acordat pe receptor... Dar asta nu te priveşte pe tine. Să zicem că vrei să vorbeşti cu comandantul de pluton pe circuitul *A:* clănţăni din dinţi o dată. De două ori pentru circuitul *B,* şi aşa mai departe. Microfonul vă este fixat pe laringe, iar ecutoarele în urechi, şi este imposibil să le deconectezi. Nu-ţi rămîne decît să vorbeşti. De-o parte şi de alta a căştii scafandrului, două microfoane îţi permit să

auzi ce se petrece în jurul tău, la fel de bine ca atunci cînd nu-ţi acoperă nimic capul. Dacă vrei să-ţi auzi mai bine comandantul, n-ai decît să lichidezi sursele de zgomot care te înconjoară şi să-ţi întorci puţin capul.

Ehehei, şi capul ăsta e foarte preţios, pentru că nu participă deloc cu senzorii de presiune, care depind numai de muşchi. Şi posibilitatea de a-ţi folosi toate părţile anatomice — bărbie, gît, maxilar — ca să declanşezi diferite comenzi, păstrîndu-ţi mîinile libere pentru luptă. Bărbia este destinată comenzilor legate de percepţia vizuală, după cum maxilarul este rezervat celor audio. Întregul cîmp vizual îţi este proiectat pe o oglindă, situată în dreptul frunţii. Din acest motiv, casca îţi dă aparenţa unei gorile de-a dreptul hidrocefale, dar să-ţi intre bine în minte că, cu un pic de noroc, inamicul nici n-o să aibă timpul să fie şocat de aspectul tău. Graţie căştii, poţi avea o succesiune de proiecţii-radar ale peisajului dimprejur, mai rapidă decît trecerea de pe un canal pe altul la televizor. Poţi să-ţi stabileşti reperele, să determini poziţia comandantului, a celor care-ţi sînt pe flancuri... În fine, să vezi pe oricine şi orice.

Dacă-ţi scuturi capul, cum face calul cînd goneşte muştele, intră în funcţiune vizorul cu infraroşii. Încă o dată si vizorul se deconectează.

Dacă dai drumul lansatorului de rachete, scafandrul îl recuperează şi ţi-l pune din nou la dispoziţie cînd ai nevoie.

Nu trebuie să-ţi faci probleme nici cu rezervele de apă şi de aer, nici cu giroscopul, să n-ai decît o singură preocupare: îndeplinirea misiunii, adică distrugerea.

Bineînţeles, pentru asta îţi trebuie un pic de practică, dar pîn' la urmă ajungi să treci de la un circuit la altul cu nonşalanţa gesturilor cu care ţi-ai spăla dinţii. Din contră, să-ţi pui scafandrul, să te deplasezi cu el, astea nu cer nici un antrenament, în sfîrşit, aproape nici un antrenament. Este de

ajuns să sari, aşa, natural, şi vei sări mai sus, mai departe şi vei rămîne în aer cît vrei. Fără îndoială că acest din urmă aspect necesită o precizare. Secundele acelea pe care le consumi plutind în aer, în plină săritură, sînt extraordinar de preţioase, ca dealtfel fiecare secundă de luptă. Trebuie să te foloseşti de ele, nu numai pentru deplasare, ci să profiţi de răgaz ca să-ţi fixezi repere, să-ţi alegi o ţintă, să comunici, să tragi, să confirmi primirea unui mesaj, să-ţi reîncarci armele, să alegi direcţia următorului salt. Toate astea, cu puţină exersare, reuşeşti să le faci la fiecare săritură. Dar, vă repet, în general, scafandrul propulsat nu necesită un antrenament propriu-zis. Acţionează şi reacţionează ca şi tine, însă mult mai bine. Un singur lucru nu poate să facă: să te scarpine, cînd te mănîncă pielea. Pe primul care reuşeşte să facă şi asta îl cer în căsătorie.

Există trei tipuri de scafandre: de patrulare, de comandament şi de luptă. Scafandrele de patrulare au o rază mare de acţiune, sînt în general cele mai rapide, dar şi cele mai slab înarmate. Scafandrele de armată dispun de enorme rezerve de energie. Sînt mai rapide şi execută salturi mai înalte. Au cam de trei ori mai multe echipamente radar şi de comunicaţie decît celelalte tipuri şi sînt dotate cu un sistem de reperare prin inerţie, pentru pierderi. Cît despre scafandrele de luptă, astea sînt pentru tîmpiţii ca noi, pentru executanţi.

Dar cum poate v-am zis, eu m-am îndrăgostit de scafandre, chiar dacă prima mea întîlnire cu ele s-a soldat cu un umăr scrîntit. Fiecare din exerciţiile care au urmat a fost pentru mine o sărbătoare. Şi a venit ziua aceea de jale. Fusesem numit, pentru manevra în cauză, adjutant. Eram comandantul unei grupe de atac fictive, înarmată cu rachete atomice fictive, pe care aveam misiunea să le folosesc într-o obscuritate fictivă, împotriva unui inamic fictiv. Tocmai în asta consta hiba: totul era

fictiv. Numai că noi trebuia să acţionăm ca şi cum ar fi fost vorba de o luptă reală.

Noi tocmai ne retrăgeam — sau dacă vreţi: efectuam o repliere strategică — cînd unul din instructori a întrerupt prin radio alimentarea cu energie a unuia din oamenii mei, transformîndu-l în rănit fictiv. Conform doctrinei Infanteriei Stelare, am dat ordin să fie recuperat, foarte mîndru de a fi luat această iniţiativă înaintea locţiitorului meu. Apoi am trecut la obiectivul următor al misiunii: declanşarea unui tir de baraj atomic (fictiv) pentru încetinirea înaintării inamicului.

Flancul nostru începuse să se replieze. Eu trebuia să ordon să se tragă, cum să vă spun, oarecum în diagonală, avînd grijă să las un spaţiu suficient ca oamenii mei să nu intre în raza exploziei şi, în acelaşi timp, lovind cît mai aproape de inamic. Şi încă în viteză, este de la sine înţeles. Această problemă, precum şi mişcarea în teren, fuseseră discutate mai înainte. Eram doar încă nişte începători; singurul element de hazard îl constituia numărul răniţilor.

Conform aceleiaşi doctrine, eu trebuia de asemenea să-mi localizez *foarte exact* prin radar care mi-ar fi oamenii posibil de a intra în raza exploziei. Şi încă repede. Din nefericire pentru mine, nu eram încă suficient de rapid în interpretarea tuturor proiecţiilor acelea vizuale, atît de minuscule. Şi atunci, am trişat niţel: mi-am ridicat frumuşel vizorul căştii şi m-am uitat cu ochiul liber. Zona de securitate era arhisuficentă. Zăream undeva, la vreo opt sute de metri, pe singurul dintre oamenii mei care ar fi fost în primejdie. Nu aveam decît o singură rachetă de mare putere (în realitate drăcia nu producea decît un nor gros de fum). Mi-am reperat obiectivul cu ochiul liber, am armat lansatorul de rachete şi... poc!

După aceea am sărit, foarte satisfăcut de ispravă. Nu pierdusem nici măcar o secundă.

Şi în timp ce eram în plin zbor mi-au întrerupt energia. A, nu vă speriaţi, că nu doare. Operaţiunea are efect întîrziat. Abia cînd ajungi la sol îţi dai seama. Şi, uite aşa, am rămas imobil. Giroscoapele mă menţineau în poziţie verticală, dar nu mai puteam face nici un gest. Eram prizonier într-o tonă de metal.

Am începui să mă înjur singur. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte c-ar putea îndrăzni să mă transforme în rănit, tocmai cînd comandam o întreagă operaţiune. Ar fi trebuit să bănuiesc că afurisitul de Zim îl va supraveghea el însuşi pe comandantul de grup.

A venit aţă la mine, şi-a lipit casca de a mea şi mi-a vorbit în particular. Mi-a sugerat să-mi caut un loc de măturător de stradă, mai potrivit pentru calităţile mele. După el, aveam oarecare însuşiri care m-ar fi făcut apt şi pentru spălatul vaselor. S-a referit atît la trecutul, cît şi la viitorul meu probabil, de care nu-mi făcea absolut nici o plăcere să-l aud vorbind. Şi a încheiat spunîndu-mi abătut:

— Ce-ar zice colonelul Dubois dacă ar şti ce prostie ai făcut?

Şi m-a lăsat acolo. Două ore întregi. Pînă la terminarea exerciţiului. Minunatul meu scafandru, uşor ca un fulg şi rapid de parcă ar fi fost încălţat cu botinele de şapte leghe, devenise o adevărată Fecioară din Nurnberg.

Într-un tîrziu, Zim a revenit, mi-a reconectat alimentarea cu energie şi, împreună, ne-am prezentat la comandament.

Căpitanul Frankel mi-a vorbit mai puţin decît Zim, dar a fost mai dur. A făcut apoi o pauză şi m-a întrebat cu tonul acela impersonal pe care-l adoptă ofiţerii cînd citează din regulament:

— Poţi solicita, dacă doreşti, să compari în faţa Curţii marţiale. Ce-ai de spus?

Am simţit că mi se usucă gura. Pînă în aceea clipă nu realizasem gravitatea situaţiei mele.

— Nu, domnule căpitan.

Păru, oarecum, că se mai însenineză.

— În cazul acesta, vom vedea ce va hotărî comandantul de regiment. Adjutant, escortează prizonierul.

M-am aflat atunci pentru prima dată în faţa comandantului de regiment. Şi din acea clipă n-am mai avut nici o îndoială în privinţa soartei care mă aşteaptă: voi fi judecat. Dar cum îmi rămăsese vie în minte păţania lui Ted Hendrick, n-am scos nici un cuvînt.

În ce-l priveşte, maiorul Malloy mi-a adresat patru. Primele două, după ce l-a ascultat pe adjutant Zim, cînd m-a întrebat:

— Este adevărat?

Am răspuns că da. Rolul meu se terminase.

I s-a adresat apoi căpitanului Frankel:

— Acest om are şansa să se îndrepte?

— Cred că da, domnule comandant.

— În cazul acesta, vom opta pentru o pedeapsă administrativă.

Se întoarse spre mine şi pronunţă celelalte două cuvinte:

— Cinci bice.

Nu mă făcuseră să aştept prea mult. Un sfert de oră mai tîrziu, doctorul îmi făcu un control cardic şi caporalul de gardă îmi trase pe cap cămaşa specială, prevăzută cu numai două fermoare, de la gît, la încheieturile mîinilor. Am auzit că se sună adunarea, dar eu mă simţeam undeva, foarte departe, complet detaşat de prezent. Mai tîrziu am aflat că acestea sînt simptomele fricii fără margini. Un fel de coşmar halucinant.

Zim intră în cort. O simplă privire şi caporalul Jones ne lăsă singuri. Zim se apropie şi-mi puse ceva în mînă.

— Muşcă asta — îmi zise el foarte calm. Te ajută. O ştiu din experienţă.

Era o dentieră din cauciuc, asemănătoare celor pe care le foloseam în timpul exerciţiilor de luptă cu mîna goală.

Zim ieşi din cort şi eu îmi strecurai la iuţeală dentiera în gură, înainte de a-mi pune cătuşele şi de a fi scos afară.

Tocmai se citea sentinţa;

— ...în cursul unui exerciţiu de luptă, a comis o neglijenţă grosolană care — în condiţiile unei lupte reale — ar fi cauzat moartea unui camarad.

Mi se smulse cămaşa şi mă agăţară de stîlp.

Şi acum o constatare pur şi simplu ciudată: flagelarea este mai penibilă de privit decît de suportat. O, nu vreau să spun c-ar fi cine ştie ce mare plăcere... Doare mai rău ca orice altceva şi aşteptarea loviturii este mai rea decît lovitura însăşi. Dar dentiera m-a ajutat enorm, astfel că nimeni nu se poate lăuda că m-a auzit ţipînd.

Şi iar un lucru ciudat: nimeni nu mi-a mai amintit de cele pătimite, nici măcar colegii. Nici Zim, nici ceilalţi instructori, nu şi-au schimbat absolut deloc comportamentul faţă de mine. După ce doctorul se ocupă de cicatrici, totul se termină. În seara respectivă am reuşit chiar să şi ciugulesc ceva la masă şi să particip cu cîteva replici la conversaţie.

Închei cu cîteva cuvinte despre pedeapsa administrativă: ea nu te stigmatizează pe viaţă. Nu. Dosarele cu pedepse sînt distruse la încheierea perioadei de instrucţie şi toţi o pornesc din nou de la zero. Dar tu însuţi n-o uiţi niciodată. Şi, în fond, asta-i ce contează.

8

Depinde pe ce-l tînăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă; chiar cînd va îmbătrîni nu se va abate de la ea.

AU mai fost cîteva flagelări, nu prea multe. Hendrik a rămas ultimul soldat care să fi ajuns la Curtea marţială. Toţi ceilalţi, ca şi mine, primiră numai pedepse administrative. Ca să ajungi la bici, trebuia însă mai întîi să treci pe la comandantul regimentului. Ori, maiorul Malloy, în ce-l priveşte, era mai degrabă înclinat să decidă expulzarea cu calificativul de *indezirabil,* decît flagelarea. Dacă stai bine şi te gîndeşti, biciul este pînă la urmă un fel de *compliment* foarte discret. Adică este o pedeapsă care te face să gîndeşti că superiorii apreciază c-ar exista totuşi unele şanse să devii soldat şi după aceea cetăţean, chiar dacă împrejurările actuale dovedesc mai degrabă contrariul.

Pedeapsa mea a fost cea mai severă. Ceilalţi nu s-au învîrtit decît de maximum trei bice. Deci nimeni n-a fost mai aproape ca mine de ţoalele civile. E totuşi o distincţie pe care nu v-o recomand.

Dar a avut loc un eveniment mult mai dramatic decît flagelarea lui Hendrik sau a mea. O dată a fost înălţată chiar spînzurătoarea.

Daţi-mi voie să vă povestesc cum s-a întîmplat. Deşi, în fond, întîmplarea n-are nimic comun cu armata. Delictul nu s-a produs în tabără şi, după părerea mea, ofiţerul recrutor, care-l acceptase pe tipul ăla în Infanteria Stelară, ar face bine să-şi dea scafandrul în primire.

Tipul dezertase după numai două zile de la sosirea în Tabăra Currie. Era ceva ridicol, desigur, dar însăşi întreaga tărăşenie n-avea nici un sens. De ce nu demisionase? Dezertarea, evident, se situa la loc de frunte în rîndul *celor treizeci şi una de modalităţi de a rupe pisica,* însă, de regulă, Armata reclama pedeapsa cu moartea numai în cazuri absolut speciale, cum ar fi *dezastru în faţa inamicului.* Ba, mai mult, nici nu-şi dădea

osteneala să-i depisteze şi să-i captureze pe dezertori. Ceea ce se încadrează într-o logică de fier. Noi, cu toţi, sîntem voluntari. Eu sînt infanterist stelar pentru că eu am vrut-o. Eu mă mîndresc cu asta şi Infanteria Stelară se mîndreşte cu noi. Dacă vreunul din voi nu resimte acest sentiment în fiecare fibră a fiinţei sale, pentru nimic în lume n-aş vrea să vă am lîngă mine în caz de caft. Ca să iau parte cu entuziasm la o luptă, vreau să fiu înconjurat de soldaţi gata să-mi vină în ajutor la nevoie, pentru că sînt infanterist şi ei sînt tot infanterişti, şi pentru că pielea mea contează la fel de mult pentru ei, ca şi propria piele. N-am nevoie de soldaţi de mucava, care se ascund cînd dau de greu. Mai bine să lupţi cu un om lipsă, decît să te încurci cu o imitaţie de soldat de tinichea care a rămas cu mentalitatea de recrut neinstruit. Deci, dacă vreunul vrea s-o întindă, drum bun — călătorie sprîncenată. Nu vă pierdeţi timpul şi banii ca să mai puneţi cangea pe el.

Bineînţeles, mai sînt şi destui care se întorc. Uneori după cîţiva ani buni. Fără cruzime, Armata le trage cele cincizeci de bice la care are dreptul şi-i lasă în pace, în loc să-i spînzure. După părerea mea, nu-i deloc uşor să fii dezertor, mai ales din punct de vedere al echilibrului nervos. El nu este nici cetăţean, nici rezident legal. *Răufăcătorul fuge chiar şi atunci cînd nu-l urmăreşte nimeni.* Tentaţia de a se preda şi de a putea respira în sfîrşit liniştit este probabil insuportabilă.

Numai că tipul în cauză nu se predase singur. Fugise deja de vreo patru luni şi nu cred că-şi mai amintea cineva de el în compania lui. Nu rămăsese în tabără mai mult de cîteva ore, apoi nu se mai prezentase la un apel de dimineaţă şi cu asta punct.

Ulterior, a asasinat o fetiţă.

A fost arestat şi tribunalul local, procedînd la o verificare de identitate, a descoperit că este dezertor. La intervenţia generalului nostru pe lîngă Departamentul de Stat, a fost predat justiţiei

militare care beneficiază de dreptul de preempţiune faţă de tribunalele civile.

De ce intervenise generalul? De ce nu lăsase această corvadă pe seama sherifului? Ca să ne dea o *lecţie?* Nu, în mod cert nu. Sînt absolut sigur că nu i-a trecut vreodată prin minte ideea de a ne face greaţă, numai ca să le treacă cheful soldaţilor săi să mai omoare fetiţe. Ba chiar am convingerea că sincer ar fi preferat să ne scutească de un asemenea spectacol.

Dar Infanteria Stelară veghează asupra oamenilor săi, orice s-ar întîmpla.

Dillinger — aşa se numea tipul — figura încă în evidenţele regimentului. Chiar dacă noi nu-l mai doream printre noi, chiar dacă n-a fost niciodată unul de-ai noştri, el aparţinea regimentului nostru. Asta nu se putea uita şi deci nu-l puteam lăsa pe mîna unui sherif, la nu ştiu cîte mile depărtare. Un bărbat, un bărbat adevărat îşi omoară el însuşi cîinele cînd este nevoit s-o facă. În nici un caz nu cheamă hingherii.

Noi eram responsabili de Dillinger. Era datoria noastră.

În seara aceea, ne-am îndreptat în formaţie către platoul de exerciţii de defilare. Fanfara intona *Dirge for the unmourned.* Fu adus Dillinger. Purta uniforma infanteriei stelare. La fel ca şi noi. Îi fură smulse insignele, nasturii şi îi luară cascheta de pe cap, în timp ce fanfara ataca primele măsuri din *Danny Deever.* În cele din urmă rămase într-o ţinută brună şi albastră, care nu mai merita numele de uniformă. Fanfara se opri, tobele răpăiră continuu. Şi ce trebuia să se întîmple, se întîmplă.

Furăm trecuţi în revistă şi apoi ne îndepărtarăm în pas alergător. Nu-mi aduc aminte să fi leşinat vreunul din noi. În seara aceea, evident, pofta de mîncare a cam lipsit la popotă şi nici conversaţiile n-au prea strălucit. Oricum, ceremonia fusese sinistră.

Pentru prima oară în viaţa mea dădusem ochii cu moartea. Dar nu fusesem atît de impresionat ca la pedepsirea lui Ted Hendrick. Era imposibil să te simţi în pielea lui Dillinger, să-ţi spui, ca în cazul lui Hendrick, că s-ar fi putut ca tu să fii în locul lui. Nu, hotărît nu. Împotriva lui Dillinger fuseseră prezentate patru capete de acuzare. Cel mai uşor fiind dezertarea. Dar, presupunînd că victima ar mai trăi, tot ar mai fi rămas acuzaţiile de răpire, estorcare de răscumpărare, neglijenţă criminală...

Nu încercam nici cea mai palidă compasiune pentru el. Şi nu-mi spune nimic nici chestia aia veche cu *înţelege şi vei ierta.* De cele mai multe ori, cu cît înţelegi mai bine nişte lucruri, cu atît te scîrbesc mai mult. Simpatia şi compasiunea mea sînt rezervate unei fetiţe pe nume Barbara Anne Enthwaite, pe care n-am văzut-o în viaţa mea, şi părinţilor ei, care n-o vor mai revedea vreodată.

Începînd din seara aceea am ţinut 30 de zile de doliu pentru Barbara şi pentru dezonoarea noastră. Am defilat fără muzică, fără să cîntăm în timpul marşurilor, cu panglici negre la drapele. L-am auzit pe unul cîrîind odată şi imediat a fost avertizat că o încasează dacă mai deschide gura. Nu era greşeala noastră, asta-i cert, dar datoria noastră este să ocrotim, să veghem asupra fetiţelor, nu să le ucidem. Trebuia să ne răscumpărăm greşeala şi dezonoarea.

În timp ce încercam să adorm m-am tot gîndit cum s-ar putea împiedica asemenea fapte. În epoca noastră ele sînt rare, dar chiar şi una singură era prea mult pentru mine. Dillinger semăna cu oricare dintre noi şi, în plus, nici antecedentele lui nu puteau fi catastrofale din moment ce ajunsese în Tabăra Currie. O fi fost vreunul din cazurile acelea patologice care se dau în vileag mult prea tîrziu.

Cu toate acestea, dacă prima dată n-am putut evita nenorocirea, a doua oară... poate vom găsi o soluţie.

Dacă Dillinger şi-ar fi dat seama de gravitatea faptei sale (ceea ce pare incredibil), atunci ar fi ştiut şi ce-l aşteaptă. Dar, fără îndoială, el n-a suferit atîta, cît micuţa Barbara, ba poate că n-a suferit deloc.

Dar să presupunem, ceea ce este mult mai probabil, că el a acţionat fără să-şi dea seama de răul pe care-l face. Îmi veţi spune că şi cîinii turbaţi sînt, împuşcaţi fără milă. Bine, dar nebunia este boală.

Pornind de la această constatare, întrevedeam două posibilităţi. Ori Dillinger era incurabil şi atunci era mai bine, pentru el şi pentru cei din jur, că murise. Ori, printr-un tratament adecvat, i s-ar fi putut restabili echilibrul şi ar fi fost posibilă reintegrarea lui în societate. Numai că atunci, simpla amintire a celor făcute în timpul *bolii* l-ar fi împins la sinucidere, căci cum să trăieşti cu asemenea amintiri?

Sau să presupunem altceva: dacă ar fi reuşit să evadeze *înainte* de a fi complet vindecat şi că ar fi recidivat? O dată, de două ori? Cine şi cum ar fi putut explica asta părinţilor?

La toate nu găseam decît un singur răspuns.

Îmi aminteam de o discuţie avută la unul din cursurile de istorie şi filosofie morală ale d-lui Dubois. Ne vorbea despre tulburările care precedaseră dezmembrarea Republicii Nord-Americane, către sfîrşitul secolului al XX-lea. Conform spuselor lui, crime asemănătoare celei comise acum de Dillinger constituiau fapte diverse dintre cele mai obişnuite în respectiva epocă. Teroarea devenise un element al cotidianului nu numai în fostele State Unite, dar era caracteristică şi pentru Rusia, şi pentru Anglia, şi pentru o mulţime de alte ţări. Dar numai în America atinsese asemenea culmi şi asta cu puţin înaintea prăbuşirii acesteia.

— Cetăţenii obişnuiţi — ne spunea dl. Dubois — nu mai aveau curajul să traverseze parcurile şi

grădinile publice după lăsarea întunericului, întrucît exista riscul să fie atacaţi de bande de adolescenţi înarmaţi cu cuţite, lanţuri de bicicletă, pistolete confecţionate artizanal. Cădeau pradă jafurilor, violurilor, molestărilor şi cel mai adesea puteau fi ucişi. Această situaţie se perpetua de ani de zile pînă la izbucnirea războiului între Alianţa Ruso-Anglo-Americană şi Hegemonia Chineză. Asasinatul, drogul, violul şi vandalismul făceau parte din viaţa de zi cu zi. În şcoli, pe străzi, în parcuri.

Încercasem să-mi imaginez asemenea scene de violenţă în şcoală noastră, însă mi-a fost imposibil. Pur şi simplu, n-am reuşit. În vreun parc? Nici atît. Un parc este un loc plăcut de recreere, unde te poţi chiar şi distra. Cum naiba să poţi fi omorît?

— Dom' profesor... dar n-aveam poliţie? Tribunale?

— Ba aveam. Poliţia era chiar mai numeroasă decît în zilele noastre. Şi aveam mult mai multe tribunale. Şi erau toate supravegheate.

— Atunci nu mai înţeleg nimic... Dacă în oraşul nostru s-ar fi întîmplat aşa ceva... apoi, băiatul vinovat ar fi fost biciuit împreună cu taică-su. Dar n-am auzit vreodată de-o asemenea năzbîtie.

— Dă-mi definiţia termenului *delicvent minor* — îmi ceruse dl.Dubois.

— Hm... hm... un tînăr care atacă oamenii.

— Fals.

— Păi, în carte...

— Scuză-mă. E drept că aşa scrie în carte. Dar n-are nici un rost să-i spui cozii, picior. *Delicvent minor* este un termen contradictoriu, care pune în evidenţă problema, dar n-o şi rezolvă. Ai avut vreodată un cîine?

— Da, dom' profesor.

— L-ai băgat şi-n casă?

— Mda... Din cînd în cînd.

— Bine. Şi dacă-ţi făcea vreun pocinog, te supărai?

— Păi, cum să vă spun... săracu' nu ştie. Că doar nu-i decît un cîine.

— Şi ce făceai atunci?

— Păi, îl certam, îl băgam cu nasul în ce-a făcut şi-i mai trăgeam vreo două.

— Dar el înţelegea ce-i spuneai?

— Nu, dar simţea că-s supărat pe el.

— Dar, adineaori, mi-ai spus că nu te supărai cu adevărat, pentru că-i cîine şi nu-nţelege.

Ăsta era stilul d-lui Dubois: să-te facă să te contrazici.

— Nu, da' trebuia să-l fac să creadă că sînt supărat pe el. Doar trebuia să se înveţe, nu?

— Sînt de acord cu tine. Dar, după ce l-ai făcut să înţeleagă că-i dezaprobi fapta, de ce ai avut cruzimea să-i mai tragi şi vreo cîteva la fund? Doar tu însuţi mi-ai spus că nu ştia ce face. Totuşi, l-ai făcut să sufere. Ai vreo justificare, ori eşti pur şi simplu sadic?

Habar n-aveam ce-i acela, dar ştiam foarte bine ce-i un cîine.

— Dar aşa trebuie procedat, domnule Dubois! Trebuie certat ca să ştie că a făcut ceva rău, trebuie băgat cu nasul ca să înţeleagă că din cauza aia te-ai supărat şi trebuie bătut ca să n-o mai facă! Şi totul trebuie făcut imediat, pe loc! Mai tîrziu, n-o să mai înţeleagă. Şi nici o singură lecţie nu-i suficientă. Cînd o repeţi, trebuie să dai mai tare, din ce în ce mai tare, pe măsura aplicării de noi corecţii. Numai aşa sfîrşeşte prin a se învăţa să fie curat. Dacă te mulţumeşti numai să-l certi, îţi pierzi timpul. (Şi am adăugat:) Probabil că dumneavoastră n-aţi avut niciodată cîine.

— Oho, o mulţime. Chiar în acest moment am un basset, pe care-l educ după metoda ta. Dar, hai să revenim la delicvenţii noştri minori. Vîrsta medie cea mai periculoasă era inferioară celei a clasei voastre... iar cînd începeau erau mult mai tineri, în general. Nu uitaţi exemplul cu cîinele. Poliţia îi aresta deseori pe aceşti tineri. Mai în

fiecare zi. Îi certau? Da, şi dur e puţin spus. Îi băga cu nasul în porcăria proprie? Rareori. Ba încă organele de cercetări le ţineau pînă şi numele secrete. Aşa o cerea legea de pe atunci pentru minorii sub 18 ani. Li se dădeau vreo cîteva la fund? Nu, nici vorbă. Cea mai mare parte dintre ei, nici măcar nu fuseseră vreodată scărmănaţi de proprii lor părinţi. Pe vremea aceea se vehicula curent inepţia că dacă loveşti un copil sau îi aplici pedepse fizice, îi cauzezi tulburări psihice permanente.

(Îmi amintesc că, atunci, mi-am zis că-i tare păcat că tata n-a auzit de această interesantă teorie.)

— Pedepsele corporale fuseseră interzise în toate şcolile. Flagerarea nu mai era în vigoare decît într-o foarte mică provincie — Delaware se numea — şi încă numai pentru cîteva delicte rare. Era considerată drept o *pedeapsă crudă şi neobişnuită.* Eu nu pot înţelege un asemenea gen de apreciere. Nimeni nu-l împiedică pe un judecător să se arate binevoitor, dar sentinţa pe care o dă trebuie să-l facă pe criminal să sufere, căci altfel cum ar mai fi o pedeapsă? Şi suferinţa, durerea sînt de milioane de ani mecanismul care ne asigură supravieţuirea, avertizîndu-ne de pericole, de boli. În numele căror principii o societate şi-ar permite să respingă un sistem atît de bine pus la punct? Dar trebuie să vă spun că întreaga acea perioadă era bîntuită de cele mai ticăloase divagaţii pscudo-psihologice.

Cît despre faptul că este neobişnuită, aşa şi trebuie să fie o pedeapsă. Altfel rămîne fără efect. (Dl. Dubois îl arătă cu ciotul mîinii pe un alt elev:) Ce s-ar întîmpla dacă ţi-ai bate cîinele din oră în oră?

— Ştiu eu?... Cred e-ar înnebuni...

— În mod sigur. Şi nici n-ar învăţa nimic. Ia spuneţi-mi, de cînd n-a mai dat ordin directorul colegiului să fie bătut la fund vreun elev?

— Păi... să tot fie vreo doi ani. Ştiţi, băiatul acela care se încăierase cu...

— Nu contează. A fost demult asta. Ceea ce înseamnă că pedeapsa a fost cu adevărat neobişnuită, devenind astfel exemplară şi deci educativă. Dar tinerii răufăcători de pe vremuri... Nu erau bătuţi nici măcar la fund cînd erau de-o şchioapă, şi cu atît mai puţin cînd deveneau criminali. Procedeul aplicat era aproximativ următorul. La primul delict — un avertisment. Erau certaţi, ca să zicem aşa, deseori fără a fi măcar judecaţi. După cîteva noi delicte, urma condamnarea la închisoare, sentinţă care putea fi însă suspendată printr-o punere în libertate supravegheată. Deci un june derbedeu putea fi arestat de mai multe ori, înainte de a fi pedepsit. Şi, atunci cînd era cazul, îl închideau la un loc cu alţii de teapa lui, de la care putea căpăta alte idei criminale.

Şi aşa o putea ţine ani întregi, în tot acest timp crimele sale înmulţindu-se şi devenind tot mai bestiale, tocmai datorită faptului că nu erau pedepsite decît cu închisoarea. Apoi, odată cu împlinirea vîrstei de 18 ani, ciclul se întrerupea brusc. Şi astfel *delicventul minor,* devenit de azi pe mîine *criminal adult,* se putea trezi după numai cîteva săptămîni în celula condamnaţilor la moarte. *Tu!* (Din nou mă indică pe mine:) Presupune că te-ai fi mulţumit numai să-ţi cerţi cîinele, fără să-l fi pedepsit vreodată, şi că l-ai fi lăsat să facă ce vrea prin casă, închizîndu-l numai din cînd în cînd într-un coteţ, de unde-l eliberai cu un simplu avertisment de a nu mai face la fel altă dată. Şi tot aşa mereu, pînă cînd ţi-ai fi dat seama că a devenit un dulău bătrîn, murdar şi vicios. Ce-ai fi făcut atunci? Ţi-ai fi luat puşca să-l împuşti? Ce părere ai?

— Păi... că este metoda cea mai trăsnită de educare a cîinilor, de care am auzit vreodată.

— Sînt cu totul de părerea ta. Sau de educare a copiilor. Şi cine este de vină?

— Cred că eu.

— Exact, poţi fi sigur de asta.

— Dom' profesor — i se adresă o colegă — *de ce?* De ce nu erau bătuţi la fund copiii mici şi de ce nu se aplicau cîteva bice sănătoase adulţilor, cînd o meritau... adică, vreau să spun, cînd comiteau fapte urîte?

— Sincer să fiu, nu ştiu pentru ce n-o făceau în secolul al XX-lea, îi răspunse pe un ton sinistru dl. Dubois. Fără îndoială că toţi acei şarlatani se împopoţonau, care mai de care, cu titlurile de *psihopediatri* sau de *asistente sociale* dispreţuiau vechile metode care îşi dovediseră eficacitatea. Şi probabil că tot ei le declaraseră mult prea simple pentru a insufla tineretului respectul fiinţei umane şi a virtuţilor sociale. La urma urmei, oricine ar fi putut să reuşească, nu-i aşa, făcînd uz numai de răbdare şi fermitate — ca în exemplul cu educarea cîinilor; dar atunci ei cum şi-ar mai fi justificat existenţa? Uneori m-am şi întrebat dacă nu cumva îmbrăţişaseră în mod deliberat ideea dezordinii... deşi este puţin probabil: adulţii acţionează întotdeauna în mod conştient, în baza unor *motivaţii superioare,* indiferent de modalitatea lor de exprimare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! — insistă colega mea — nici mie nu-mi plăcea să fiu bătută la fund, ca de altfel niciunui copil, dar mama n-o făcea decît cînd trebuia! Singura dată cînd am fost pedepsită la şcoală, am fost pedepsită şi acasă. Sînt ceva ani de atunci. Niciodată nu m-am gîndit că aş putea ajunge în faţa unui judecător şi să fiu condamnată la flagelare. Vreau să spun că este suficient să n-o doreşti şi n-o s-o păţeşti niciodată. Sinceră să fiu, nu văd de ce sistemul nostru n-ar fi bun. Cine şi-ar dori să nu poată merge liniştit pe stradă de frica unui act tîlhăresc? Ar fi de-a dreptul oribil!

— Sînt de acord, stimată domnişoară, că există un oribil contrast între felul în care gîndeau şi cum acţionau oamenii de bine de pe vremuri. Ei nu dispuneau de nici o teorie ştiinţifică aplicabilă în domeniul moralei. Aveau un fel de cod de conduită morală, căruia încercau să i se conformeze, dar acesta era fals, bazat pe şarlatanism pseudoraţionalist şi aiurelile unor visători. Şi cu cît credeau mai mult în principiile acestui cod, cu atît o luau şi mai rău razna. De exemplu, ei considerau că omul este înzestrat cu un instinct moral.

— Dar, dom' profesor!... Eu credeam... adică, mă gîndeam că...

— Nu, fetiţo, *tu* ai un spirit cultivat şi eşti foarte bine educată. Dar omul n-are *instict moral.* El nu se naşte cu un simţ al moralului. Tu nu l-ai avut din naştere, nu l-am avut nici eu... cum nu-l au nici cîinii. Acest simţ moral noi îl dobîndim prin educaţie, prin experienţă, făcînd uz de gîndire. Uneori. Acei tineri răufăcători de care vorbeam, erau ca şi noi, însă nimeni nu le oferea nici cea mai mică şansă de a dobîndi un simţ al moralului. Însăşi existenţa pe care o duceau nu le-o permitea. Ce este simţul moral? Un produs al instinctului de supravieţuire. Iar instinctul de supravieţuire stă la baza naturii noastre umane şi din el derivă toate caracteristicile personalităţii noastre. Tot ce intră în conflict cu instinctul de supravieţuire acţionează mai devreme sau mai tîrziu, în sensul eliminării individului şi, din această cauză, nu poate fi transmis generaţiilor viitoare. Acest adevăr poate fi demonstrat matematic şi este universal verificabil. Constituie, de altfel, şi singura regulă cu caracter imperativ şi etern, care ne guvernează acţiunile.

Însă acest instinct de supravieţuire se poate diversifica în funcţie de motivaţii mult mai complexe, mai subtile decît lupta oarbă a individului pentru a rămîne în viaţă. Dragă domnişoară, ceea ce dumneata numeşti *instinct moral* ţi-a fost transmis de strămoşi şi este un

adevăr axiomatic care spune că supravieţuirea poate avea imperative mult mai puternice decît propria supravieţuire personală. Cea a familiei, de exemplu. Sau a copiilor, cînd îi veţi avea. Sau a naţiunii, care se situează pe o treaptă superioară. Şi mai sînt o mulţime de alte priorităţi. Întreaga teorie ştiinţifică a moralei trebuie să aibă ca punct de plecare instinctul de supravieţuire individuală *şi nimic altceva!* Ea trebuie să ierarhizeze corect prioritățile supravieţuirii, în funcţie de motivaţiile corespunzătoare fiecărei etape. Totodată, această teorie trebuie să asigure rezolvarea tuturor conflictelor.

În zilele noastre, noi dispunem de o asemenea teorie. Şi am ajuns chiar să putem rezolva orice conflict, indiferent de nivel. Interes, dragoste familială , datorie patriotică, responsabilitate faţă de specia umană, ba chiar putem dezvolta principiile etice care să guverneze relaţiile extraumane. Oricare dintre probleme de ordin moral poate fi ilustrată de următoarea maximă, pe care v-o citez din memorie: *Nu există sentiment omenesc mai puternic decît cel al pisicii care moare apărîndu-şi puii.* Gîndiţi-vă la asta, analizaţi cu atenţie atitudinea pisicii, şi apoi, cînd veţi fi gata să vă analizaţi voi înşivă conform aceloraşi criterii, veţi putea stabili pînă la ce nivel puteţi ajunge pe scara morală.

Tinerii delicvenţi ai secolului al XX-lea nu ajungeau pe o treaptă prea înaltă. Se năşteau numai cu instinctul de supravieţuire, şi cea mai înaltă valoare morală la care puteau accede era o lealitate, destul de dubioasă de altfel, faţă de gaşca din care făceau parte. Şi se găseau oameni bine intenţionaţi, care să facă apel la *bunele lor sentimente*, care încercau să-i *înduioşeze,* să le trezească *simţul moral* ... Ptiu! Numai că derbedeii aceia n-aveau nici urmă de *bune sentimente.* Experienţa vieţii pe care o duceau îi învăţase că, pentru ei, asta era singura modalitate de

supravieţuire. Degeaba îţi cerţi cîinele, dacă el face nestingherit şi cu plăcere ceva care este absolut normal pentru el!

Baza oricărei moralităţi o constituie datoria, care este pentru colectivitate echivalentul interesului personal la individ. Nu s-a găsit nimeni în acele vremuri să le vorbească de datorie adolescenţilor, astfel încît să-i facă să înţeleagă (la nevoie chiar trăgîndu-le vreo două). Nu, nici pe departe... ba din contra, societatea din care făceau parte nu înceta să le tot vorbească de *drepturile* lor. Rezultatele erau previzibile, deoarece *nici o fiinţă umană nu beneficiază de drepturi naturale.*

Dl. Dubois făcu o pauză şi imediat se găsi unul care să muşte din momeală:

— Dom' profesor, şi atunci cum rămîne cu dreptul la viaţă, la libertate şi la căutarea fericirii?

— Aha, înţeleg... vrei să spui *drepturile inalienabile.* În fiecare an am parte de recitarea acestei minunate poezii. Viaţa? De care drept la viaţă se bucură cel care se îneacă în mijlocul Pacificului? Îţi garantez că oceanul va rămîne nepăsător la apelurile lui. Care-i dreptul la viaţă al celui care trebuie să moară ca să-şi salveze copiii? Dacă se hotăreşte pînă la urmă să-şi salveze propria viaţă, crezi c-o face în baza vreunui drept? Dacă doi oameni sînt ameninţaţi să moară de foame şi canibalismul este singura soluţie pentru supravieţuirea unuia, care din cei doi are, mai mult decît celălalt, dreptul inalienabil să trăiască? Este oare just? La fel şi cu libertatea. Eroii care au semnat acel epocal document declară că *au cumpărat* această libertate cu preţul vieţilor lor. Libertatea n-a fost *niciodată* inalienabilă. Ea se plăteşte periodic cu sîngele patrioţilor, căci altfel se pierde. Dintre toate *drepturile naturale ale omului* inventate vreodată, libertatea nu a fost niciodată gratuită.

A mai rămas cel de-al treilea *drept.* Dreptul la *căutarea fericirii.* Este în mod cert inalienabil, dar

nu este un *drept.* Este numai o condiţie, o clauză universală, pe care tiranii n-o pot suprima şi pe care patrioţii n-o pot întrona. Puteţi să mă aruncaţi în cea mai neagră temniţă, să mă ardeţi pe rug, să-mi puneţi pe frunte coroana de spini a lui Iisus, eu tot voi lupta pentru fericire atîta vreme cît voi trăi, dar nici un dumnezeu, nici un sfînt, nici un înţelept, nici un drog nu-mi va garanta că voi reuşi. (În acest moment, dl. Dubois mi se adresă din nou:) Ţi-am spus că termenul de *delicvent minor* este contradictoriu. *Delicvent* îl desemnează pe cel care greşeşte faţă de lege. Dar *legea* îi priveşte numai pe adulţi. Abia cînd *minorul* dobîndeşte simţul legii şi al datoriei putem spune că a devenit *adult.* Deci termenul de *delincvent minor* este un non-sens desemnînd ceva ce nu există.

Pentru fiecare răufăcător minor au existat întotdeauna mult mai mulţi delicvenţi adulţi, fiinţe ajunse la maturitate, care n-au avut vreodată habar că există lege sau datorie, ori care le-au renegat pur şi simplu.

Acesta a fost punctul slab care a distrus acea societate, care, în multe privinţe, era demnă de admirat. Tinerii derbedei care bîntuiau oraşele acelei epoci erau semnele care prevesteau o boală mult mai gravă. Cetăţenii acelei societăţi preamăreau mitologia *drepturilor...* dar îşi pierduseră orice simţ al datoriei. Nici o naţiune n-ar fi putut supravieţui în asemenea condiţii.

Mă întrebam în care categorie l-ar fi clasat colonelul Dubois pe Dillinger. În cea a tinerilor răufăcători de care merită să-ţi milă, deşi trebuie eliminaţi? Sau în cea a răufăcătorilor adulţi care nu stîrnesc decît dispreţul?

Nu-mi puteam da seama. De un singur lucru eram însă sigur, că nu va mai ucide niciodată fetiţe. Şi era mai bine aşa.

9

În unitatea noastră n-au ce căuta cei ce-s învăţaţi să piardă. Noi avem nevoie de bărbaţi adevăraţi, care să ţină la tăvăleală şi să cîştige!

Amiral Jonas Ingram (1926).

FĂCUSEM toate exerciţiile de care poate avea parte un infanterist în condiţii de cîmpie şi apoi ne-am deplasat în munţi, unde toate sînt mult mai dificile, mai exact în Munţii Stîncoşi canadieni, undeva între masivele Good Hope şi Waddington. Tabăra *Adjutant Spooky Smith* seamănă în multe privinţe cu cea pe care o părăsisem, numai că era mai mică şi terenul mai accidentat. Dar şi regimentul 3 era mult mai mic. Nu mai rămăsesem decît vreo 450 din cei 2000, cîţi eram la început. Compania *H* fusese transformată în pluton, iar batalionul în companie. Dar continua să ni se spună *Compania H,* iar Zim rămăsese *comandat de companie,* nu comandant de pluton.

Eforturile suplimentare se materializau într-un supliment de instrucţie individual. Nu mai aveam caporali-instructori (pentru că nu mai existau plutoane) şi adjutantul Zim, care nu mai avea în subordine decît 50 de oameni (în loc de 260), ne ţinea pe fiecare în permanenţă sub ochiul lui de vultur, chiar cînd nu era de faţă. Pentru că, cum necum, la cea mai mică greşeală îţi şi sărea în spinare.

Cu toate acestea, zbieretele lui căpătaseră acum nuanţe, cum să vă zic aproape amicale, ceea ce era destul de neobişnuit. Pentru că noi ne metamorfozasem, ca şi regimentul. Cei douăzeci la sută care mai rămăsesem, eram aproape soldaţi şi Zim părea c-ar încerca să ne ajute să reuşim, în loc să ne mai pună beţe în roate.

Căpitanul Frankel se arăta şi el des printre noi. Acum participa direct la instrucţie, nu numai din

birou. Ne cunoştea pe toţi şi părea să aibă o adevărată arhivă în cap, fiind la curent cu progresele de zi cu zi ale fiecăruia, cu rezultatele la exerciţii, cu corvezile, cu starea de sănătate şi chiar cu frecvenţa corespondenţei personale.

El nu era atît de sever ca Zim. Folosea termeni mai moderaţi şi trebuia să dea peste vreunul cu adevărat tîmpit ca să-şi piardă permanentul surîs prietenesc. Dar asta nu trebuia să te înşele. Sub zîmbet se ascundea un adevărat blindaj de beriliu. N-am reuşit niciodată să mă decid, care din ei doi era soldat mai bun: Zim sau Frankel. Adică, făcînd abstracţie de galoane şi insigne. Nu încăpea nici o îndoială că-i devansau, şi încă lăsîndu-i mult în urmă, pe absolut toţi ceilalţi instructori, dar între ei doi, care îl depăşea pe celălalt? Tot ce făcea Zim purta amprenta stilului şi preciziei. La Frankel îţi lua ochii impetuozitatea şi înflăcărarea. Pentru el totul era o joacă. Dar rezultatele amîndorura erau echivalente. Şi nici nu trebuia să te amăgeşti, fiindcă nimic nu era atît de uşor, pe cît lăsa impresia căpitanul Frankel.

Dar să nu credeţi că toţi ceilalţi instructori erau de prisos. Deplasarea în scafandrul propulsat era, după cum v-am zis deja destul de comodă în condiţii de şes. Iar scafandrul te poate face să sari la fel de sus şi la munte. Numai că adevăratele dificultăţi apar cînd trebuie să sari, de exemplu, în direcţia unui perete stîncos de granit, printre două şiruri de brazi atît de apropiate încît abia dacă treci, şi să-ţi opreşti propulsoarele în ultima secundă. Atunci au avut loc trei accidente foarte grave, soldate cu doi morţi şi un rănit care a trebuit să fie evacut în vederea demobilizării.

Dar peretele acela de granit era şi mai periculos *fără* scafandru, cînd trebuia să-l escaladezi cu coarda şi pitoanele. N-am reuşit niciodată să înţeleg cu adevărat utilitatea tuturor exerciţiilor astea de alpinism pentru un infanterist stelar; dar învăţasem însă, şi încă de multă vreme, că-i mult

mai bine să taci şi să execuţi ce ţi se ordonă. Ca să fiu sincer, pînă la urmă totul s-a dovedit a nu fi atît de greu pe cît mă temusem. Dacă cineva mi-ar fi zis, cu numai un an în urmă, că voi reuşi să escaladez stînci la fel de înalte şi de abrupte ca nişte blocuri, înarmat numai cu un colac de coardă, cîteva pitoane ridicul de minuscule şi un simplu ciocan, i-aş fi rîs în nas. Sînt, cum s-ar zice, un element al faunei de cîmpie. Sau, mai degrabă, eram. Căci între timp, surveniseră ceva schimbări.

Însă abia acum începeam să le observ. În *Tabăra Adjutant Spooky Smith* eram liberi să coborîm în oraş. O, desigur, şi în *Tabăra Currie,* după o lună, ni se acordase puţină libertate. Duminica după-amiază, dacă nu erai de corvoadă, aveai voie să faci înconjurul taberei, cu condiţia să nu uiţi să fii prezent la apelul de seară. Dacă aveai puţin noroc, te puteai întîlni cu unul sau doi iepuri, care-ţi ţineau loc de baruri, teatre, cinema, discoteci, fete, etc.

Totuşi această scurtă perioadă de libertate era un privilegiu deosebit de apreciat în tabăra Currie. Puteai să mergi tacticos, nu în pas alergător, şi ajungînd la marginea taberei nu mai vedeai nici corturile, nici pe adjutant. Reuşeai să uiţi chiar şi mutrele arhifamiliare ale camarazilor şi să mai visezi un pic cu ochii deschişi. Acest mic privilegiu putea fi redus treptat. De exemplu, te puteai trezi consemnat la comandamentul companiei, ceea ce însemna că nu mai puteai să te duci măcar la *cortul de recreere* (locul de întîlnire al şahiştilor şi al altor amatori de asemenea distracţii frenetice). Era de asemenea posibil să fii consemnat în propriul cort. Dar asta nu însemna mare lucru, pentru că această măsură era cuplată cu niscaiva corvezi, după urma cărora abia dacă mai aveai cînd să pui capul jos. Într-un fel, avea rolul cireşei puse în vîrful cupei cu frişcă, adică să atragă atenţia companiei şi lumii întregi că n-ai comis o greşeală obişnuită, ci un act care te face

nedemn să te învîrţi printre ceilalţi infanterişti pînă cînd nu-ţi vei ispăşi păcatele.

Dar în Tabăra Spooky aveam voie să ne ducem în oraş. În fiecare duminică după slujba religioasă, puteam lua autobuzul şi să mergem la Vancouver. La apelul de seară trebuia să fiu înapoi. Instructorii erau învoiţi de sîmbătă după-amiază, pînă duminică seara, iar unii dintre ei obţineau permisii de trei zile.

La prima mea ieşire, abia coborît din autobuz, mi-am dat seama cît de mult m-am schimbat. Drăguţul de Johnnie nu mai era adaptat la viaţa civilă. Toate din jur mi se păreau incredibil de dezordonate şi de complicate.

N-am nimic împotriva Vancouver-ului. E un oraş foarte frumos şi amplasamentul este magnific. Locuitorii erau foarte amabili cu soldaţii cu care erau de altfel obişnuiţi, şi ne întîmpinau cu plăcere, pe unde ne duceam. În centru exista chiar un fel de club, unde erau angajate nişte fete cu care puteai dansa şi care-i întîmpinau şi-i ajutau pe băieţii mult prea timizi. Ca mine, de exemplu. Da, eu, spre marea mea surprindere, devenisem un timid. Aş vrea însă să vă văd cum v-aţi manifesta, după ce cîteva luni bune n-aţi fi văzut alte femei decît iepuroaicele de cîmp!

Dar în această primă ieşire nu m-am dus la club. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului hoinărind la întîmplare, admirînd casele, vitrinele magazinelor supraîncărcate de tot soiul de obiecte inutile (nici măcar o singură armă), uitîndu-mă la trecătorii care erau îmbrăcaţi fiecare altfel şi care se mişcau alandala şi privind... fetele. Mai ales fetele.

Se pare că nu-mi dădusem seama pînă atunci cu adevărat cît sînt de frumoase. Desigur, mie-mi plăcuseră întotdeauna fetele, chiar din ziua în care descoperisem că sînt cu totul *diferite* de băieţi. Şi nu încetaseră vreodată să-mi placă.

Dar, în acea primă zi petrecută la Vancouver, le găsisem literalmente splendide. Era un spectacol numai să le priveşti mergînd. În fond, ele nici nu merg. Adică o fac, dar altfel decît noi. Ceva mai complicat, iar rezultatul este încîntător. La ele se mişcă nu numai picioarele, ci şi toate celelalte părţi anatomice, fiecare într-o altă direcţie, însă cu aceeaşi graţie.

Rămăsesem cu cîţiva camarazi la un colţ de stradă şi cred că ne-am fi pierdut toată ziua acolo, dacă nu s-ar fi apropiat un poliţist.

— Salut, băieţi! Ce faceţi, vă clătiţi ochii?

I-am văzut insignele care-i împodobeau pieptul şi, impresionaţi, i-am răspuns:

— Da, domnule ofiţer.

— Nu-mi spuneţi ofiţer. Pe aici nu se poartă. De ce nu vă duceţi la club?

Ne dădu adresa, ne explică pe unde s-o luăm şi tocmai vroiam s-o luăm din loc — eu, Pat Leivy şi Smith *Pisoiul* — cînd el adăugă:

— Distracţie plăcută, băieţi... şi fără probleme.

Acelaşi lucru ni-l spusese şi adjutantul Zim în clipa în care ne urcam în autobuz.

N-am mai ajuns însă la club. Pat Leivy copilărise la Seattle şi ar fi dorit să-şi revadă oraşul natal. Cum avea destui bani la el, ne propuse să ne plătească el drumul. Cum biletele noastre de voie nu specificau c-ar fi valabile numai pentru Vancouver şi cum o avionetă făcea naveta la fiecare 20 de minute, n-am mai stat pe gînduri.

Seattle semăna destul de mult cu Vancouver şi fetele erau la fel de numeroase. Există însă şi o diferenţă: localnicii nu erau obişnuiţi cu hoinăreala soldaţilor. Ca să luăm masa, am avut proasta inspiraţie să alegem un bar-restaurant situat pe undeva, prin cartierul docurilor.

Nici n-am prea băut. Doar *Pisoiul* a luat la bord vreo cîteva sticle de bere, rămînînd însă la fel de amabil şi blînd ca de obicei. De altfel, de aici i se trăgea şi porecla. La primul exerciţiu de luptă cu

mîinile goale, caporalul Jones îi spusese cu un aer dezgustat:

— Ptiu, pînă şi-un pisoi m-ar fi lovit mai tare!

În barul acela eram singurii militari. Ceilalţi consumatori erau, în cea mai mare parte, marinari. Doar Seattle este un important port comercial. Habar n-aveam că marinarii nu ne-nghit pe noi, militarii. După cîte am aflat mai apoi, s-ar părea că asociaţia lor profesională ar fi încercat de mai multe ori, fără succes, să fie considerată ca un echivalent al Serviciului Federal. În orice caz, duşmănia asta nu datează de ieri, de alaltăieri.

În local mai erau şi cîţiva tineri. Cam de vîrsta noastră, adică numai buni de Serviciu. Numai că ei nu se înrolaseră. Părul le cădea în ochi şi erau îmbrăcaţi extrem de neglijent. Probabil că şi eu le semănam înainte de încorporare.

La masa din spatele nostru, doi golani dintr-aceştia beau cot la cot cu alţi doi marinari din comercială, însoţindu-şi beţia cu tot soiul de apropouri rostite cu voce tare, ca să fie auzite de toată lumea şi, în special, de noi. N-are rost să vi le repet aici. La început, n-am zis nimic. Apoi remarcile au devenit din ce în ce mai obraznice, întretăiate de hohote stridente de rîs. În prezent, toţi clienţii restaurantului îi ascultau. *Pisoiul* se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Hai s-o întindem.

I-am aruncat o privire lui Leivy; ne aprobă cu o înclinare din cap. Cum plătisem deja, ne-am ridicat. Cei patru s-au luat după noi afară.

— Atenţie! a murmurat Pat.

Am continuat să mergem, fără a privi în spate. Iar ei ne-au atacat.

Pe cel care se aruncase asupra mea, l-am culcat dintr-o singură lovitură cu tăişul mîinii la baza gîtului. Cînd m-am întors să-mi ajut camarazii deja *Pisoiul* pusese doi jos, singur, iar Pat îşi încolăcise adversarul pe un stîlp de felinar.

Între timp cineva anunţase poliţia. Probabil patronul restaurantului. Cînd apăru patrula, noi încă ne mai gîndeam ce să facem cu cele patru frumoase adormite. Erau doi poliţişti. Cel mai în vîrstă ne solicită să depunem o plîngere, dar cum Zim ne sfătuise să nu căutăm necazurile cu lumînarea... *Pisoiul* zise sfios ca o fată mare:

— Probabil că, fiind beţi, s-au ciocnit între ei şi au căzut.

— Mda, înţeleg — zise poliţistul. (Se aplecă şi scoase un cuţit din mîna celui care mă atacase. Îi frînse lama de bordura trotuarului şi adăugă:) Băieţi, eu vă sfătuiesc să vă întoarceţi în centrul oraşului.

I-am urmat sfatul. În sinea mea, eram foarte bucuros că Pat şi *Pisoiul* se hotărîseră, ca şi mine, să nu insiste. Este evident că atacarea unor militari de către civili era un delict grav. Dar îşi primiseră răsplata, nu? Atunci, ce mai...

Cred că-i foarte bine că nu ieşim înarmaţi în oraş. Doar ştim cum să neutralizăm un agresor, fără să-l omorîm. Am acţionat pur şi simplu din reflex.

Şi, uite-aşa, am descoperit cu cît de mult mă schimbasem.

Am luat avioneta şi ne-am întors la Vancouver.

Chiar de a doua zi după întoarcere la Tabăra Spooky, am început antrenamentele la lansare. Rotaţia era de un pluton pe zi, un pluton complet în formula actuală, adică o fostă companie. Eram transportaţi pînă la un teren de decolare, la nord de Walla Walla, urcam la bordul unei nave şi ne luam zborul... După un mic tur prin spaţiu, eram lansaţi şi executam un scurt exerciţiu la sol, înainte de a ne întoarce la baliza de adunare. Asta ne consuma o zi întreagă. La douăzeci de companii, asta însemna cam o lansare pe săptămînă, dacă luai în calcul şi defecţiunile care accelerau ritmul. Trebuie

spus că din ce în ce, lansările deveneau tot mai dificile. Am început cu lansările în munţi, apoi pe banchiza polară, în deşertul australian şi, cu puţină vreme înaintea brevetului, pe Lună. La vreo 30 de metri altitudine, capsula în care te afli se dezintegrează şi te ejectează, fiind necesar să fii foarte atent cum manevrezi scafandrul ca să ajungi cu bine la sol (nu-i atmosferă, n-ai nici paraşută;). O aterizare prea dură, o fisură, adio infanterist!

Apariţia golurilor în efective şi accelerarea rotaţiei la lansare se datorau, în cea mai mare parte, accidentelor. Am avut şi morţi, şi răniţi. Mai erau şi din aceia care refuzau să intre în capsule. Nu-i certa nimeni. Se sărea peste rîndul lor şi chiar în cursul aceleiaşi seri, erau expediaţi acasă. Se putea întîmpla şi ca unul din băieţii care mai făcuseră lansări, să intre în panică. În asemenea cazuri, instructorii îl luau cu binişorul şi se purtau cu el de parcă ar fi fost bolnav un prieten de-al lor.

Eu, personal, n-am refuzat vreodată o lansare. Numai că m-am învăţat să tremur. Tremuram ca varga încă de la prima lansare. Şi, de atunci, am rămas cu acest reflex înaintea fiecărei lansări.

Nu eşti un adevărat infanterist dacă n-ai fost lansat.

Cunosc o istorioară, fără îndoială absolut falsă, despre un infanterist care vizita Parisul. Ajuns la Domul Invalizilor, se opreşte în faţa sarcofagului lui Napoleon, şi-l întreabă pe unul din supraveghetori:

— Cine-i tipul?

Supraveghetorul îi răspunse cu un ton de-a dreptul scandalizat:

— E posibil ca *monsieur* să nu ştie? Acesta este mormîntul lui *Napoleon!* Napoleon Bonaparte! Cel mai mare soldat pe care l-a cunoscut istoria tuturor timpurilor.

Infanteristul stă pe gînduri un moment şi apoi întreabă:

— Adevărat? Unde a fost lansat?

Pînă la urmă ne-am obţinut brevetele.

Recitind ce-am scris pînă acum, mi-am dat seama că am uitat o mulţime de lucruri. N-am spus o vorbă despre armele din dotarea noastră, n-am vorbit nimic despre incendiul din pădure cu care ne-am luptat trei zile şi trei nopţi, nici despre alarma care a fost o alarmă adevărată (numai că noi am aflat mai tîrziu). Şi a mai fost o zi cînd vîntul a luat cortul popotei. Da, uite că bag de seamă că nici despre vreme n-am zis nimic. Ori, pentru noi era unul din elementele vieţii cotidiene de cea mai mare importanţă; mai ales ploaia şi noroiul, cam bănuiţi de ce. Dar acum, după atîta timp, cînd te gîndeşti retrospectiv nu mai au acelaşi impact emoţional.

În prima zi după încorporare, regimentul nostru număra 2009 oameni.

Am luat brevetul numai 187. Am avut 14 morţi (dintre care unul executat în baza unei sentinţe a Curţii marţiale). Restul au fost cei care au demisionat, au fost mutaţi, au fost excluşi, au fost evacuaţi în baza unui aviz medical etc.

Maiorul Malloy ne ţinu un scurt discurs, ne înmînă fiecăruia un certificat şi ne trecu în revistă pentru ultima oară. Apoi regimentul fu declarat dizolvat şi drapelul fu strîns şi sigilat (aşa va rămîne timp de trei săptămîni, pînă la sosirea unui nou lot de 3000 de civili). O adunătură care va trebui să fie transformată într-o unitate militară.

Eu eram de-acum soldat. Aveam dreptul să-mi adaug cu mîndrie un 5 înaintea matricolei, în locul literei *R,* de la recrut. A fost o zi mare pentru mine!

10

Arborele Libertăţii trebuie stropit, din cînd în cînd, cu sîngele patrioţilor...

(1787)

Thomas Jefferson

MAI bine zis, credeam că sînt soldat. Pînă în momentul în care m-am prezentat pe nava unde fusesem afectat.

Acum observ că am mai uitat ceva: cum trecuse Federaţia Terestră de la starea de *pace,* la cea de *urgenţă,* apoi la cea de *război.*

La timpul respectiv nici cu nu acordasem atenţie celor ce se petreceau. Cînd mă înrolasem, era *pace,* stare normală. Sau, cel puţin, aşa credea lumea. Pe cînd îmi făceam stagiul în Tabăra Currie, a fost declarată *stare de urgentă,* fapt care pentru mine, prezenta mult mai puţină importanţă decît noua mea frizură, uniforma şi exerciţiile. Adică, vreau să spun, părerea adjutantului Zim asupra acestor trei aspecte se afla în centrul preocupărilor mele. Şi, în fond *starea de urgenţă* înseamnă că-i încă pace.

Pe timp de pace, civilii nu-s deloc interesaţi de pierderile militare, cu excepţia cazurilor cînd sînt anunţate pe prima pagină a ziarelor, sau cînd printre victime se află rude sau prieteni.

În ce mă priveşte, n-aş putea să vă citez nici măcar un singur exemplu din întreaga istorie cînd într-o perioadă de *pace* să nu fi avut loc nici o luptă.

În orice caz conflictul dura deja de mai mulţi ani cînd m-am prezentat la unitate mea — *Willy's Wild Cats,* mai oficial cunoscută sub indicativul Compania *K,* din Regimentul 3, al Diviziei I-a Infanterie Stelară. Împreună cu ei m-am îmbarcat la bordul astronavei *Valley Forge,* avînd împăturit în buzunar pîrlitul meu de certificat.

Istoricii par să nu se înţeleagă asupra genezei acestui conflict, pe care îl denumesc *Al treilea*

Război Spaţial (sau uneori, *Al Patrulea*), iar alţii *Primul Război Interstelar* — ceea ce mie mi se pare potrivit. Pentru noi era *Războiul Ploşniţelor.* Oricum aş lua-o, începutul oficial al conflictului n-a coincis, istoric vorbind, cu îmbarcarea mea. Pe atunci se vorbea voalat despre *incidente, ciocniri de patrule* sau *operaţiuni de poliţie.* Vă asigur însă că poţi muri la fel de bine într-o *operaţiune de poliţie,* ca într-un război oficial declarat după toate regulile.

În realitate, sînt ferm convins că un soldat n-are o imagine mai clară asupra derulării războiului decît oricare dintre civili, cu excepţia unui foarte mic fragment care-l priveşte în mod direct şi personal în momentul declanşării unei operaţiuni la care participă. În restul timpului este mai mult preocupat de sacul de dormit, de adjutanţi şi de modalitatea în care s-ar putea învîrti de o porţie suplimentară la cambuză.

Cînd ne-am prezentat la *Pisicile Sălbatice,* cantonate în Baza-Lună, eram întovărăşiţi de Al Senkins şi Smith *Pisoiul.* Tustrei ne-am pomenit în mijlocul unor băieţi care participaseră la mai multe lansări de luptă. Ce mai, ei erau soldaţi şi noi eram din nou boboci. Dar nimeni nu se luă de noi şi nici nu ne prezentă. Caporalii şi adjutanţii ni se păreau chiar amabili, după cruzimea ştiinţific dozată a foştilor noştri instructori.

Ne-a trebuit ceva timp ca să ne dăm seama că amabilitatea lor nu reprezenta altceva decît completa noastră ignorare, noi nemeritînd nici măcar o bruftuială pînă la primul salt de luptă, într-o luptă adevărată, în care să-ţi poţi pierde viaţa, ca *Pisicile Sălbatice* ale căror cuşete le ocupam noi acum.

Ca să vă daţi seama cît de nătîng eram, vedeţi, vă rog, ce mi s-a întîmplat. Pe cînd *Valley Forge* se mai afla încă la Baza Luna, m-am întîlnit cu comandantul meu de grupă, pus la patru ace în ţinuta de ieşire. În urechea stîngă purta un mic

pandantif, un minuscul craniu din aur splendid cizelat, avînd în locul celebrelor tibii încrucişate ale piraţilor mai multe mici oseminte tot din aur, microscopice.

Cînd eram acasă, purtam întotdeauna cercei, inel, mai ales cînd aveam întîlniri cu fete. Avusesem o pereche de cercei foarte frumoşi, împodobiţi cu nişte rubine mari cît unghia de la degetul mic. Aparţinuseră stră-stră-bunicului dinspre partea mamei. Îmi plăcuseră bijuteriile şi-mi păruse rău că trebuia să renunţ la ele, cînd intrasem în Armată. Dar vedeam acum că micuţul carniu de aur putea fi purtat cu uniforma. N-aveam găuri în loburile urechilor. Mama se opusese formal. Dar puteam foarte bine să montez craniul pe un clips. Îmi mai rămăseseră ceva bani de pe urma brevetului şi n-aveam de gînd să-i las să facă purici.

— Hm... domnule adjutant... Unde aţi găsit cerceii aceia? Sînt foarte frumoşi.

Nu surîse şi nici nu-şi manifestă în vreun fel dispreţul. Îmi răspunse simplu.

— Îţi plac?

— Sigur că da.

Pe fondul uniformei, strălucirea aurului cizelat îţi fermeca ochii.

L-am întrebat:

— Se găsesc la magazinul bazei?

— Nu. Şi cred că nici n-ai să găseşti pe aici. Cel puţin aşa sper. Am să te anunţ... cînd vom ajunge acolo unde vei putea să ţi-i cumperi. Ţi-o promit.

— Hm... Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

După aceea am întîlnit din ce în ce mai des micile cranii de aur. Singura diferenţă între ele consta în numărul micilor oseminte peste care tronau. Şi, în plus, ghicisem just: puteau fi purtate cu uniforma, cel puţin atunci cînd erai în permisie. Şi după aceea, în sfîrşit, am avut şi eu ocazia să-mi

cumpăr unul, numai că mi-am dat seama că preţul acestui flecuşteţ este al naibii de ridicat.

S-a întîmplat în timpul Operaţiunii D.D.T., numită în cărţile de istorie Prima Bătălie de la Klendathu. Puţin după distrugerea oraşului Buenos Aires. Dintr-odată, marmotele care locuiau pe planeta Pămînt au constatat că se petrece ceva. Trebuie spus că majoritatea pămîntenilor nici nu credeau cu adevărat că mai există şi alte planete, în sfîrşit, cei care nu călătoriseră niciodată pe acolo.

Atacul împotriva acestui oraş îi trezi pe toţi civilii, care începură să ceară în gura mare replierea tuturor forţelor disponibile şi instalarea unui adevărat scut spaţial în jurul Pămîntului. Ceea ce era o prostie monumentală. Nu se cîştigă un război mizînd exclusiv pe apărare, ci trecînd la atac! Studiaţi istoria: niciodată *departamentele apărării* n-au cîştigat vreo victorie. Dar asta-i o reacţie tipică a civililor cînd presimt c-ar putea fi vorba de război: să încerce impunerea unei tactici defensive. Se comportă exact la fel ca pasagerii unei astronave, care ar încerca să-l dea la o parte de la comenzi pe pilot, cînd aud soneria de alarmă.

Numai că, la ora declanşării operaţiunii, nu s-a găsit nimeni care să-mi ceară părerea.

De altfel, în loc să ne repliem forţele pe planeta natală — cu toate consecinţele catastrofale şi previzibile pe care o asemenea manevră le-ar fi avut asupra aliaţilor noştri şi asupra planetelor-colonii — noi am hotărît să transferăm războiul la Ploşniţe acasă.

Vestea catastrofei de la Buenos-Aires am aflat-o de la altă navă. Ne aflam la cîţiva parseci de Pămînt şi abia ieşisem din efectul Şerenkov.

Îmi amintesc că m-am gîndit atunci: *Dumnezeule! E îngrozitor!*. Numai că eu nici măcar n-aveam habar cum arată Boenos Aires, Pămîntul era undeva, hăt departe, iar noi ne pregăteam să atacăm Klendathu, planeta Ploşniţelor. *Valley Forge* se înscrisese pe o orbită

de întîlnire, gravitaţia interioară fusese întreruptă ca să economisim energia în folosul vitezei şi noi zăceam fixaţi cu centurile de siguranţă în cuşetele noastre, drogaţi şi inconştienţi.

Abia cîteva luni mai tîrziu mi-am putut da seama de marea schimbare pe care mi-a adus-o în viaţă căderea oraşului Buenos Aires.

Urma să fim lansaţi pe Klendathu. S-a stabilit ca eu să urmez după fruntaşul Dutch Bamburger, care îşi exprimă bucuria nemărginită abia după ce locţiitorul comandantului de grupă se îndepărtase binişor.

— Ascultă, bă, mucosule: stai lipit de fundul meu şi să nu te pună dracu' să te mişti de acolo. Dacă mă faci să întîrzii, te scalpez. 'Nţeles?

Am dat din cap, atît am îndrăznit. Pricepusem, în sfîrşit, şi eu, că nu mai sînt la instrucţie.

Ca de obicei, m-a luat dîrdîiala.

Şi după aceea, m-am trezit jos, pe planetă.

Operaţiunea D.D.T, s-ar fi putut numi, la fel de bine, operaţiunea *Kamikadze.*

Totul s-a derulat cum nu se poate mai prost pentru noi. Misiunea consta în nimicirea inamicului dintr-o singură lovitură şi ocuparea capitalei planetare şi a punctelor strategice, astfel încît războiul să se încheie fulger. Numai că am fost cît pe-aci să-l pierdem.

Nu vreau să-l critic pe generalul Diennes. Nici nu ştiu măcar dacă versiunea care circulă este exactă, respectiv că el ar fi cerut mereu trimiterea de noi trupe şi un sprijin sporit, lăsîndu-se în grija amiralului din Ceruri. Toate astea nu mă privesc: Şi nici nu mă pot împiedica să gîndesc că toţi cei care o fac pe deştepţii după ce faza s-a răcit, nu cunosc nici măcar jumătate din elementele de bază.

Tot ce ştiu eu este că generalul a sărit odată cu noi şi că a condus operaţiunile de la sol. Cînd situaţia a devenit absolut catastrofală, el a condus personal contraatacul de diversiune, care a permis

salvarea pieilor cîtorva dintre noi (între care şi-a mea). Şi cu această ocazie şi-a lăsat-o pe-a lui. Cum rămăşiţele lui pămînteşti radioactive zac şi acum acolo, pe Klendthu, cum e deja mult prea tîrziu să mai fie adus în faţa Curţii Marţiale, eu zic să nu mai insistăm.

Voi mai face însă un mic comentariu, destinat special strategilor de cafenea. Ştiu foarte bine că ar fi trebuit să împroşcăm planeta Ploşniţelor cu bombe H, pînă cînd întreaga ei suprafaţă ar fi fost acoperită de sticlă radioactivă. Dar oare aşa, am fi obţinut victoria? Ploşniţele sînt nişte creaturi care nu au nici o asemănare cu noi. În realitate sînt un fel de pseudo-arachnide care nu seamănă nici măcar cu păianjenii. Sînt arthropode, de acord, dar te fac să te gîndeşti la modul absolut demenţial în care un nebun vede un păianjen. Modul lor de viaţă, din punct de vedere psihologic şi economic, este foarte apropiat de cel al furnicilor sau termitelor. Ploşniţele alcătuiesc comunităţi în care funcţionează dictatura absolută a stupului. Distrugînd suprafaţa planetei n-am fi nimicit decît *soldaţii* şi *muncitoarele.* Şi ne-ar fi scăpat *reginele,* care sînt creierele conducătoare.

Nu-s nici măcar sigur că o lovitură directă, cu o bombă H performantă, ar fi putut veni de hac măcar şi unei singure *regine.* Dar nu se ştie la ce adîncime se află acestea. Şi n-am nici un chef să aflu răspunsul. Nici unul din băieţii care au încercat să se strecoare acolo, nu s-a mai întors.

Şi chiar dacă am fi devastat întreaga zonă productivă de pe Klendathu? Ei bine, Ploşniţelor tot le-ar mai fi rămas astronavele şi coloniile de pe altă planetă. Unde mai pui că statul lor Major subteran ar fi rămas neatins.

Deci dacă nu se predau, războiul putea dura mult şi bine, o veşnicie.

E drept că, în momentul declanşării Operaţiunii D.D.T. nu dispuneau de bombele *novae* şi deci nu se punea problema pulverizării întregii planete.

Dar dacă nu se predau, ce rost mai are o operaţiune de pedepsire?

Şi oare ştiau măcar să se predea?

Soldaţii lor nu puteau, pentru că nu ştiau ce înseamnă asta.

Muncitoarele nu se luptau şi noi ne pierdeam ore întregi şi tone de muniţii ca să lichidăm nişte muncitoare, care nici măcar nu mişcaseră dintr-o antenă.

N-aş vrea însă să credeţi că dacă le-am poreclit Ploşniţe şi sînt incapabile să se predea, inamicii noştri nu-s decît nişte insecte stupide. Nici vorbă. Sînt nişte adversari inteligenţi, periculoşi şi bine antrenaţi. Chiar dacă le carbonizezi o labă, două, trei, ei continuă să atace. Cînd nu mai au nici o labă, e clar, se opresc, dar continuă să tragă. Dacă vrei să termini dintr-o dată o Ploşniţă, ai tot interesul să-i nimereşti centrii nervoşi, pentru că altfel scîrba e în stare să treacă peste tine şi s-o ţină tot aşa drept, trăgînd în toate direcţiile, pînă cînd dă peste vreun coleg de-al tău, mai bun ochitor sau mai norocos.

Lansarea a fost un adevărat masacru. Cincizeci de astronave luaseră parte la operaţiune. Se prevăzuse ca ieşirea din efectul Şerenkov să se facă coordonat, direct în formaţie, urmînd a se trece imediat pe orbitele de unde să se facă lansarea imediat, direct asupra obiectivelor stabilite. Nici nu putea fi vorba să se mai facă un tur al planetei pentru corectarea formaţiei. Nu cred, ci sînt *sigur* că n-ar fi fost posibil. Numai că există o singură hibă: dacă se întîmplă ceva neprevăzut, vreo încurcătură, vreo neînţelegere, vreo eroare, atunci oalele sparte le plăteşte infanteristul.

Se poate spune că, într-un fel, am avut noroc. *Valley Forge* s-a dus dracului, încă înainte ca noi să fi atins solul. Mai bine zis s-a ciocnit cu *Ypres.* Nici nu era de mirare într-o asemenea formaţie strînsă, orbitînd cu o viteză de 10 km/secundă.

Ambele nave au fost distruse. Epava lui *Valley Forge* a continuat să-şi ejecteze capsulele. În ce mă priveşte, habar n-aveam de ce se întîmplase. Eram în capsula mea şi picam către suprafaţa planetei. Presupun că numai comandantul nostru de companie ştia că *Valley Forge* nu mai există şi că, de la bun început, îşi pierduse deja jumătate din Pisicile Sălbatice. El fusese ejectat primul şi probabil că legătura radio cu comandantul navei i se întrerupsese aproape imediat.

Dar asta-i o simplă supoziţie. Vreau să spun că n-am mai avut ocazia să-l întreb, pentru că şi-a lăsat oasele pe acolo.

Puţin cîte puţin, impresia de dezastru a început să mi se contureze. Şi în următoarele 18 ore am trăit un adevărat coşmar.

Nu pot să vă povestesc mare lucru. Singurele amintiri care mi-au rămas în minte sînt fragmentare, simple imagini disparate, impregnate de groază şi oroare.

Niciodată nu mi-au plăcut insectele şi, cu atît mai puţin, păianjenii, veninoşi sau nu. Acasă, dacă găseam prin pat chiar şi cel mai nepricopsit păianjen, mă treceau fiorii şi mi se făcea pielea de găină. Respingeam pînă şi gîndul că aş fi putut da ochii cu o tarantulă sau cu un mygal!

Şi-n viaţa mea n-am putut mînca languste, crabi, raci sau chiar şi creveţi.

Prima dată cînd am văzut o Ploşniţă, pe Klendathu, am crezut că-mi pierd minţile de greaţă şi că se-nvîrteşte totul în jurul meu. Mi-au trebuit cîteva secunde bune pînă să-mi dau seama că o omorîsem şi nu mai era nevoie să trag. Probabil era o *muncitoare.* Pentru că, după cum m-am comportat, dacă nimeream peste un *soldat* n-aş mai fi avut ocazia să vă mai povestesc acum.

Mult mai rău au păţit-o băieţii din echipele C.R.O.C. Ei fuseseră lansaţi la periferia zonei care trebuia încercuită, neocîinii avînd misiunea de a transmite în permanenţă informaţii tactice

unităţilor însărcinate cu efectuarea blocajului propriu-zis. Zăvozii n-aveau alte mijloace de apărare decît colţii lor. Nu duceau cu ei decît un post de radio şi o bombă. Prin radio transmiteau partenerilor lor umani tot ce vedeau, auzeau sau adulmecau. Dacă erau răniţi sau capturaţi, recurgeau la bombă. Numai că bietele animale nici măcar m-au mai aşteptat să fie rănite sau capturate, că s-au şi sinucis. Majoritatea bombelor au fost acţionate în primele secunde de la contactul cu solul. Văzînd Ploşniţele, neocîinii au avut aceleaşi reacţii ca şi mine, numai că de o sută de ori mai violente. După nenorocita Operaţiune D.D.T. s-a găsit o metodă de dresare a neocîinilor prin care să fie obişnuiţi cu aspectul şi duhoarea Ploşniţelor.

Dar aceasta n-a fost singura chestie aiurea. Totul se ducea dracului, numai că eu n-o ştiam încă. Îl urmam pas cu pas pe Dutch, pîrjolind tot ce mişca, aruncîndu-mi grenadele în toate găurile pe care le observam. Pe măsură ce masacrul lua amploare, am început să învăţ şi eu cum se lichidează Ploşniţele, fără să faci risipă de muniţie. Dar tot nu ajunsesem să deosebesc *soldaţii* de *muncitoare.* Şi proporţia era un soldat la 50 de *muncitoare* inofensive.

Armamentul Ploşniţelor nu era atît de sofisticat ca al nostru, dar la fel de eficace. În special, aveau o rază care străpungea scafandrele şi despica oasele şi carnea ca pe unt. În plus, coordonarea trupei era superioară, deoarece creierul care comanda fiecare *pluton* inamic era de neatins, disimulat pe undeva, departe, prin vreo galerie subterană.

Dutch şi cu mine am avut baftă, o vreme. Ne deplasam într-o zonă de vreo 600 de metri pătraţi, împănînd fiecare gaură cu grenade şi trăgînd în stînga şi-n dreapta. Încercam, pe cît posibil, să ne economisim rachetele, pentru cazurile de urgenţă. Planul de bază prevedea să curăţim obiectivul, astfel încît să fie apt să primească întăririle şi

armamentul greu fără a se întîmpina rezistenţă. Cred c-aţi înţeles că nu era vorba de un simplu raid, ci de o adevărată bătălie pentru stabilirea unui cap de pod. Zona trebuia curăţită, ocupată şi menţinută. Şi pornind de aici, marile unităţi şi trupele de înlocuire urmau să pornească la cucerirea planetei.

Numai că n-a fost să fie aşa.

Grupa noastră nu s-a comportat prea rău. Numai că nu ne aflam în sectorul care trebuia. Şi nici nu mai aveam legătură cu celelalte grupe. Comandantul de grupă şi sergentul fuseseră ucişi. Noi însă, de bine de rău, făcusem ce era de făcut. Zona era a noastră pînă cînd se vor arăta băieţii din trupele de înlocuire.

Numai că tipii nu s-au mai arătat vreodată. Adică, ei au fost lansaţi în zona în care ar fi trebuit să ne aflăm noi, dacă totul s-ar fi desfăşurat ca lumea. Au picat printre Ploşniţe şi nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Noi, ei bine, noi am rămas acolo unde eram, strîngîndu-ne rîndurile, ca să compensăm pierderile în măsura posibilului. Rezervele de muniţii scădeau văzînd cu ochii şi economiseam cît puteam energie pentru scafandre. Aveam impresia că sîntem acolo de mii de ani.

La un moment dat, Dutch şi cu mine ne strecuram pe lîngă un zid, care ne proteja într-o oarecare măsură, încercînd să ajungem la plutonul de arme speciale ca să cerem sprijin. Deodată, chiar în faţa lui Dutch, dintr-o fisură brusc apărută în sol a ţîşnit o Ploşniţă. Dutch s-a prăbuşit.

Am pîrjolit Ploşniţa, am aruncat o grenadă şi am obturat aslfel gaura. M-am aplecat asupra lui Dutch. Nu părea rănit. Un comandant de grupă ştie să deosebească morţii de răniţii transportabili prin simpla citire a automatelor de indici fiziologici. Poţi ajunge la acelaşi rezultat acţionînd comenzile aflate pe centironul scafandrului. Dutch n-a răspuns cînd l-am chemat. Temperatura lui era de 38 grade. Dar respiraţia, ritmul cardiac şi undele

encefalo erau la nivel zero. Erau semne proaste, dar — la fel de bine — putea fi şi-o alarmă falsă. Vreau să spun că poate numai scafandrul era mort, nu şi Dutch. Nu mă gîndisem atunci că, dac-ar fi fost aşa, n-aş fi avut nici datele privind temperatura corpului. Atunci, mi-am luat de la brîu deschizătorul de conserve (aşa-i ziceam noi instrumentului de deblocare a închizătoarelor scafandrului) şi m-am apucat să-l extrag pe Dutch, supraveghind în acelaşi timp împrejurimile. În acea clipă am auzit acel ordin pe care n-aş mai vrea să-l mai aud vreodată, acea voce care zbiera isteric în ecutoarele căştii mele:

— *Scapă cine poate!* Retragerea! Retragerea! Luaţi răniţii! Şase minute! Şase minute! Ordin general! Opriţi lupta! Repliaţi-vă în punctele de evacuare! *Scăpă ci....*

N-am mai pierdut nici o clipă. Capul lui Dutch s-a deschis şi mi-a rămas în mîini, cînd am vrut să-l trag afară din scafandru. L-am lăsat acolo şi am sărit. Nici măcar nu m-am mai ostenit să-i recuperez muniţia. Nu mai făceam allceva decît să-mi număr salturile. O ţineam aţă către punctul de adunare care ni se fixase iniţial.

Numai că acesta fusese deja evacuat. Dintr-o dată m-am simţit pierdut şi singur pe lume. Şi abandonat. Apoi am auzit semnalul muzical al balizei de adunare. Numai că nu era *Yankee Doodle* al balizei de pe *Valley Forge* ci *Sugar Buch,* o melodie necunoscută. N-am mai stat pe gînduri şi m-am repezit într-acolo, consumîndu-mi şi ultimele rezerve de energie. Am reuşit să urc la bord, tocmai cînd navele se pregăteau să decoleze. Puţin după aceea mă aflam la bordul navei *Voortrek,* într-atîta de şocat, încît nici nu mai reuşeam să-mi amintesc numărul propriei matricole.

Mai tîrziu, am auzit vorbindu-se, de nu ştiu care *victorie stranie.* Dar, ascultaţi-mă pe mine, noi am luat-o pe coajă şi încă al dracului de rău.

Şase săptămîni mai tîrziu (şi mai bătrîn cu 60 de ani) eram la Baza Spaţială, unde m-am prezentat la ordinele adjutantului Jelal, la bordul navei *Rodger Young.* Îmi perforasem lobul urechii stîngi şi purtam şi eu acum un mic craniu din aur... surmontînd un singur os. Al Jenkins, care mă întovărăşea, purta şi el unul. Cît despre bietul *Pisoi,* săracul nu mai apucase să fie ejectat de pe *Valley Forge. Pisicile Sălbatice* supravieţuitoare fuseseră redistribuite aproape peste tot. Peste jumătate din efectiv pierise în coliziunea dintre *Valley Forge* şi *Ypres.* Ca să nu mai vorbim despre cei pieriţi în lupte... Acest dezastru ridicase procentajul pierderilor noastre la peste 80 la sută. Avînd în vedere aceste circumstanţe, autorităţile superioare hotărîseră că nu mai era posibilă refacerea unităţii. Dosarul *Pisicilor Sălbatice* a fost deci clasat, în aşteptarea cicatrizării tuturor amintirilor. Mai tîrziu, fără îndoială, compania *K* va fi din nou constituită, figurile vor fi noi, dar tradiţiile — neschimbate.

Şi prin această măsură, se puteau completa şi golurile din efectivele celorlalte unităţi.

Adjutantul Jelal ne întîmpină cu multă cordialitate şi ne informă că noua noastră unitate e *cea mai bună din întreaga Flotă,* că *Rodger Young* e ăl mai prima dintre nave, dar păru să nu fi remarcat micul craniu de la urechea noastră. După aceea, ne conduse la locotenent. Avusesem parte de o primire prietenească şi de cîteva sfaturi cu iz paternalist. Din acel moment, Al Jenkins n-a mai purtat craniul său de aur. De altfel, nici eu: Am fi fost singurii care să poarte asemenea flecuşteţe printre *Căpoşii lui Rasczak.*

Există un motiv pentru a nu se purta craniile de aur. La *Căpoşii lui Rasczak* nu interesa pe nimeni de cîte ori ai fost lansat în luptă, nici pe cîte planele. Ori erai un *Căpos,* ori nu erai. Şi în acest

din urmă caz, pur şi simplu li se rupea ce-ai fost sau ce-ai făcut. Noi am fost deci acceptaţi de camarazi ca veterani, nu ca boboci... pînă la eventuala probă contrarie.

La mai puţin de o săptămînă, am fost lansaţi împreună cu ei, ne-am bătut împreună cu ei, şi n-a mai fost nevoie de nici o probă contrarie. Eram deci *Căpoşi,* membri ai familiei. Asta însemna că puteam să ne luăm în gură cu oricine în voie, să ne băgăm şi noi în încăierări sau în discuţie, fără a fi repeziţi din principiu. Ni se spunea pe numele mic şi, în anumite ocazii, puteam chiar să ne permitem şi noi asemenea familiarităţi cu subofiţerii. Lui Jelal, de exemplu, în timpul serviciului trebuia să i te adresezi numai cu *domnule adjutant.* Cînd îl întîlneai în timpul liber la sol, era numai *Jelly* şi nimeni nu mai pomenea de grade.

Locotenentul era întotdeauna *Locotenentul,* cu L mare. Niciodată *domnul Rasczak* sau *locotenentul Rasczak.* Chiar şi atunci cînd i te adresai lui direct, foloseai persoana a III-a. Căci nu există decît un singur Dumnezeu, şi acela este Locotenentul, iar Jelal este profetul său.

Se putea întîmpla ca Jelly să nu fie de acord cu ceva şi totuşi să fie contrazis (mai ales de tinerii sergenţi); dar dacă el spunea *Locotenentului nu i-ar place aşa ceva,* era o decizie ex cathedra, şi orice eventuală opoziţie se risipea ca fumul de ţigară. Şi vă asigur că nu i-a trecut prin minte nimănui să verifice dacă, într-adevăr, Locotenentului nu-i plăcea. Sentinţa fusese deja pronunţată.

Locotenentul ne era ca un tată. Ne iubea, era indulgent, şi totuşi — atît la sol, cît şi pe navă — rămînea distant.

Dar cînd eram lansaţi... Aveţi cuvîntul meu că nu v-aţi crede ochilor. Veghea asupra fiecăruia din noi, chiar şi atunci cînd compania era dispersată pe cîteva sute de kilometri pătraţi. Era bolnav de nelinişte pentru fiecare din oamenii unităţii lui.

Niciodată n-am reuşit să pricepem cu adevărat cum reuşea să se descurce ca să ne ştie de urmă pe toţi, dar ce reconfortat te simţeai cînd îi auzeai în cască vocea dominînd tumultul bătăliei:

— Johnson! Sprijiniţi plutonul 6! Smitty are probleme!

Ce bine suna, chiar şi pentru comandantul plutonului lui Smith, care ar fi trebuit să intervină primul.

Şi mai ştiam încă un lucru. Atîta vreme cît Locotenentul era în viaţă nu exista pericolul să fii uitat la reambarcare. Era o certitudine absolută. Locotenentul era incapabil să plece lăsîndu-te singur.

Pe toată durata războiului cu Ploşniţele, n-a existat nici măcar un singur prizonier dintre *Căpoşii lui Rasczak.*

Iar Jelly ne era ca o mamă. Era foarte apropiat de noi, atent, dar fără pic de indulgenţă. Cu toate acestea, n-a scos pe nimeni vreodată la raport. Niciodată vreun *Căpos* n-a fost tradus în faţa Curţii marţiale şi nici n-a fost biciuit. Ba Jelly nici nu prea dădea corvezi. Avea însă metodele sale cu totul personale de a face justiţie. De exemplu, la revistele de front. Se oprea în faţa ta, te măsura de jos pînă sus şi-ţi spunea pe cel mai potolit ton din lume:

— Pentru un marinar, te prezinţi excelent. De ce nu-ţi ceri transferul?

Şi asta era de-ajuns, pentru că fiecare dintre noi ştia că tipii de la marină dorm fără să-şi scoată uniforma şi nu se spală niciodată mai jos de bărbie.

Jelly nici măcar nu se ostenea să facă poliţia disciplinară printre soldaţi. Îşi ţinea din scurt numai subofiţerii, fiind sigur de transmisia pe cale ierarhică a dispoziţiilor sale. Cînd am intrat în rîndul *Căpoşilor,* comandant de pluton mi-a fost Green *Roşcatul.* După vreo cîteva lansări, îmi cam luasem nasul la purtare şi începusem să-i comentez ordinele. Să nu credeţi că s-a dus să se plîngă lui

Jelly. Nu. M-a invitat puţin la duşuri şi m-a chelfănit bine. După care, am devenit cei mai buni prieteni. De altfel, ceva mai tîrziu, chiar Roşcatul a fost cel care m-a propus să fiu avansat fruntaş.

Revenind acum la tipii de la Marină, noi n-aveam de unde să ştim dacă şi cei de pe *Rodger Young* dorm cu uniforma pe ei şi nu-şi spală fundul: ei ocupau o parte a navei şi noi, cealaltă. Li se dăduse de înţeles că n-ar fi tocmai bine veniţi pe la noi, aşa că se arătau exclusiv pentru motive de serviciu. Cabina Locotenentului se găsea în cartierul ofiţerilor, în teritoriul afectat marinei, dar noi aveam doar rareori ocazia să fim chemaţi acolo.

Serviciul de gardă îl executam în partea din faţă a vasului.

Rodger Young era o astronavă mixtă. Comandantul — căpitanul Deladrier — era femeie, ca de altfel şi alţi cîţiva ofiţeri de navigaţie. Sectorul doamnelor începea de la uşa etanşă nr. 30. Zi şi noapte, doi infanterişti spaţiali făceam de gardă în faţa acestei unice uşi. Numai ofiţerii de serviciu, inclusiv Locotenentul, aveau dreptul să treacă dincolo de această faimoasă uşă. De asemenea, la popota ofiţerilor masa se servea într-o sală comună. Dar nimeni nu-şi pierdea vremea pe acolo. Or fi existînd alte transportoare unde regulamentul interior să fie diferit, dar pe *Rodger Young* aşa era.

Serviciul de gardă era considerat un privilegiu. Era o adevărată plăcere să stai lîngă uşă, cu braţele încrucişate şi picioarele bine depărtate, avînd certitudinea că o creatură de sex feminin îţi putea apare în faţa ochilor în orice moment, chiar dacă îţi era interzis să-i vorbeşti. S-a întîmplat chiar, o singură dată, să fiu convocat în biroul comandantului Deladrier. Şi-a ridicat ochii către mine şi mi-a spus:

— Du asta, te rog, inginerului şef.

În afara corvezilor de curăţenie, mă ocupam de întreţinerea echipamentelor electronice, sub vigilenta îndrumare a lui *Padre* Migliaccio, comandantul grupei întîi. Făceam acum ce făcusem pe vremuri împreună cu Carl. Lansările nu erau prea dese, aşa că, în fiecare zi, toată lumea muncea. Dacă vreunul din noi n-avea ceva înclinaţii mai deosebite, răzuia pereţii şi tot i se găsea de lucru. Pentru adjutantul Jelal, curăţenia nu cunoştea limite. Dealtfel, asta ne era legea: toată lumea munceşte. Bucătarul nostru era Johnson, adjutantul plutonului 2, un grăsan simpatic, original din Georgia (cea din emisfera vestică, nu cealălaltă) şi gătea clasa întîi. Aşa se explica cum de era plin de parale: cum mînca tot timpul, nu vedea care-ar fi motivul să-l împiedice să-i facă şi pe alţii să profile (contra cost).

Padre şi Johnson vegheau asupra sufletelor şi, respectiv, burţilor noastre, dar dacă — la următoarea lansare — o mierleau, cine i-ar fi putut înlocui? Era un subiect pe care-l discutam deseori (bineînţeles, în lipsa lor) fără a găsi o soluţie.

Oricum, *Rodger Young* lua din plin parte la operaţiuni. Numai că nici o lansare nu semăna cu cealaltă. Pentru că acum nu mai era vorba de bătălii. Acţionam singuri: raiduri, patrule, acţiuni de comando. Adevărul este că Federaţia Terestră nu mai era în măsură să se lanseze în operaţiuni de mare anvergură. Dezastrul *Operaţiuni D.D.T.* o costase prea mult în astronave şi în trupe. Trebuia ceva timp pentru lecuirea rănilor, pentru formarea de noi soldaţi.

Astronavele uşoare, corvetele de clasa lui *Rodger Young,* se puteau deplasa foarte repede, dezorientînd inamicul prin faptul că păreau că sînt peste tot în acelaşi timp, aplicau lovitura şi dispăreau imediat. În acest tip de operaţiuni am înregistrat şi noi pierderi. Dar ne completam efectivele de fiecare dată, la bază.

Înaintea fiecărei lansări, mă apuca, ca de obicei, dîrdîiala, numai că nu rămîneam prea multă vreme în teren. Îmi făceam treaba, ca toată lumea, şi-mi ziceam că-i una din cele mai bune perioade din viaţa mea.

Şi tocmai atunci, Locotenentul a fost ucis.

Pe neaşteptate, totul s-a schimbat şi m-am simţit mai deprimat ca niciodată. În plus, mai aveam şi un motiv personal: mama se aflase la Buenos Aires în momentul atacului Ploşniţelor.

O aflasem la Bază. Ne întorsesem să ne completăm stocul de capsule, cînd ne-a fost distribuită corespondenţa. Mătuşă-mea Eleonora îmi comunica vestea morţii mamei în trei rînduri pline de amărăciune. Părea că mă face pe mine vinovat de asta. Poate pentru că, fiind soldat, ar fi trebuit — după ea — să resping atacul împotriva acelui oraş. Poate pentru că n-am stat acasă. Nu era prea clar. Sau, mai degrabă, reuşise să insinueze ambele acuzaţii în cele trei rînduri.

Am rupt scrisoarea şi am încercat să nu mă mai gîndesc la ea. Pentru mine, erau morţi amîndoi. Vreau să spun că tata n-ar fi trebuit s-o lase să plece singură la Buenos Aires. În cele trei rînduri, tanti Eleonora nu amintea de el, dar asta nu dovedea nimic. După aceea am aflat că nu mă înşelasem decît pe jumătate: tata fusese reţinut pentru cîteva ore. Trebuia s-o întîlnească pe mama cînd Ploşniţele au atacat.

Peste vreo două ore, am fost chemat la Locotenent. M-a întrebat cu mult tact dacă n-aş dori să rămîn la bază pe timpul următoarei misiuni de patrulare. Mi-a zis că sînt foarte în urmă cu zilele de permisie. Nu ştiu cum de a putut afla că am pierdut pe cineva care-mi era drag. Cum, necum, i-am mulţumit de bunăvoinţă şi i-am zis c-aş prefera să-mi iau o permisie odată cu ceilalţi băieţi din unitate, cînd va fi posibil.

N-am regretat c-am procedat aşa. Dacă aş fi rămas la Bază, n-aş fi fost acolo cînd l-au doborît pe Locotenent şi nu mi-aş fi iertat-o toată viaţa.

Totul s-a petrecut fulgerător, chiar înainte de reambarcare. Un băiat din plutonul 3 fusese rănit. Nu prea grav, dar nu se mai putea mişca. Locţiitorul comandantului de grupă, care tocmai pornise după el, a fost lovit la rîndul lui. Ca de obicei, Locotenentul supraveghea pe toată lumea în acelaşi timp. E posibil să fi avut diagramele fiziologice ale fiecăruia pe vreun monitor, dar asta n-o vom şti niciodată. Ştiind deci că şi locţiitorul era încă viu, s-a năpustit el însuşi în ajutorul amîndorura şi i-a luat pe fiecare sub un braţ. A reuşit să-i aducă pînă lîngă navetă şi i-a urcat înăuntru. În ultima secundă, cînd toată lumea era la bord şi el se pregătea să urce, cîmpul de forţă protector fiind anulat, a fost atins şi ucis pe loc.

În mod absolut deliberat n-am pomenit numele soldatului şi al locţiitorului de comandant de grupă pe care îi cărase Locotenentul pînă la nava de recuperare. N-are, cu adevărat, nici o importanţă. Era însă cert că familia pe care o formam cu toţii pînă atunci se trezise decapitată; fără tată. Şi nici noi nu mai eram aceeaşi.

După moartea Locotenentului, căpitanul Deladrier l-a invitat pe adjutantul Jelal, să ia masa la popotă împreună cu ofiţerii, însă el s-a scuzat şi nu a dat curs invitaţiei. În zilele care au urmat, s-a comportat exact ca o văduvă care se străduie să creadă că defunctul soţ s-ar putea să revină dintr-o clipă într-alta. Poate s-a arătat ceva mai sever. Dar cînd i se întîmpla să zică (e drept, din ce în ce mai rar:) *Locotenentului nu i-ar place una ca asta,* nu cred să fi existat vreun băiat care să nu se simtă întors pe dos.

Formaţia noastră de luptă abia dacă fu modificată. Locţiitorul comandantului grupei a doua primi însărcinarea să funcţioneze ca adjutant de pluton. În ce mă priveşte, din fruntaş locţiitor al

comandantului de pluton am fost avansat caporal, îndeplinind şi funcţia simbolică de ajutor de comandant de grupă. Iar Jelly, el se comporta de parcă Locotenentul s-ar fi aflat într-o permisie prelungită. El nu făcea decît să execute nişte ordine pe care le primise la plecarea acestuia. În fond, nimic nu părea să se fi schimbat.

Şi asta a fost ce ne-a salvat.

11

N-am nimic altceva să vă ofer decît sînge, sudoare şi lacrimi

Winston Churchill, militar şi om de stat din secolul XX.

DUPĂ raidul împotriva scheletelor, cel în care pierise Dizzy Flores, şi care fusese prima operaţiune a adjutantului Jelal în calitate de comandant de companie, unul dintre tunarii de pe navă m-a întrebat:

— Ei, cum a fost?

Şi eu i-am răspuns:

— Ca de obicei...

Fusese, fără îndoială, o întrebare prietenească, însă eu eram încă tulburat şi n-aveam nici un chef să mă întind la vorbă. Dizzy era mort, dar eu eram bucuros că făcusem totul ca să-l recuperăm. Pe de altă parte, eram furios că pînă la urmă se dovedise un efort inutil. Dar, una peste alta, eram oarecum reconfortat: ajunsesem înapoi pe navă întreg, cu mîinile şi picioarele la locul lor.

Dar vă întreb şi eu pe dumneavoastră: cum poţi să-i vorbeşti cuiva despre o lansare, cînd el n-a participat în viaţa lui la aşa ceva?

Marinarul a adăugat:

— Vă merge bine, gagiilor. Aveţi treabă o juma' de oră şi după aia, 30 de zile soiliţi. Ehe, eu n-am

liber decît un sfert de zi din trei.

— Ce să-i faci, asta e — i-am răspuns eu. Unii au mai multă baftă decît alţii.

— Ia ascultă, bă, soldatule, nu-mi vinde mie gogoşi,..

În fond, marinarul avea dreptate într-o oarecare măsură. Viaţa infanteristului seamănă în multe privinţe cu cea a aviatorilor din primele războaie mecanizate. Dacă te apuci să aduni, s-ar putea ca în întreaga ta carieră de soldat activ să nu totalizezi decît cîteva ore de luptă reală! Restul nu-s decît antrenamente, instrucţie, exerciţii. Te pregăteşti, aştepţi, te duci la luptă şi, dacă ai noroc, te întorci. După operaţiunea împotriva Scheletelor, am călătorit vreme de trei săptămîni pînă să efectuăm o nouă lansare, pe o altă planetă, într-un alt sistem stelar. O colonie de-a Ploşniţelor. Chiar cu efectul Serenkov, stelele rămîn totuşi foarte îndepărtate.

Între timp, am primit în mod oficial galoanele de caporal, care mi-au fost remise de adjutantul Jelal, cu confirmarea căpitanului Deladrier, în lipsa unui ofiţer de infanterie. Teoretic vorbind, gradul meu nu era oficial, dar procentul de pierderi era atîta de ridicat, încît asemenea numiri abia dacă mai compensau din pierderi. Astfel că, din clipa în care Jelly m-a declarat caporal, asta şi eram.

Marinarul făcuse o mare eroare acuzîndu-ne că *soilim.* Numai în ce priveşte echipamentul de salt, aveam 53 de scafandre de verificat şi de întreţinut, ca să nu mai amintesc de armament şi de echipamente speciale. Se întîmplase, de exemplu, ca Migliaccio să verifice un scafandru şi să-i găsească vreo hibă, Jelly să-i confirme raportul, iar locotenentul Farley, inginerul armurier, să concluzioneze că reparaţiile nu sînt posibile la bord şi că deci trebuie scos un scafandru nou din depozit şi că acesta trebuie activat, o joacă foarte interesantă care nu necesită niciodată mai puţin de 26 de ore de muncă continuă.

De aşa *soileală,* mai bine lipsă...

E drept că se întîmpla să petrecem şi clipe plăcute. În permanenţă aveau loc campionate de jocuri. De la table, la şah. În afară de asta, aveam cea mai bună formaţie de jazz pe o rază de cîţiva parseci, (dacă nu chiar singura), cu adjutantul Johnson la trompetă, al cărui repertoriu mergea de la Blues-urile cele mai sfîşietoare la hots-urile cele mai îndrăcite.

După incursiunea printre Schelete şi extraordinara joncţiune pe orbită realizată cu mîna de profesor (sau de profesoară?) de către comandantul Dcladrier, mecanicul companiei, Archie Campbell, a realizat o machetă redusă a lui *Rodger Young* purtînd semnătura tuturor pe plăcuţa cu următoarea dedicaţie:

Pilotului Yvette Deladrier; cu întreaga recunoştinţă a Căpoşilor lui Rasczak.

Comandantul a acceptat să ia masa împreună cu noi. În acordurile lui *Headstrong Brothers,* cîntecul companiei noastre, bobocii i-au înmînat macheta lui Archie, ea a lăcrimat puţin şi l-a sărutat, după care l-a sărutat şi pe Jelly, care s-a făcut roşu ca sfecla.

Întrucît eram caporal cu galoanele pe umăr, trebuia să lămuresc odată pentru totdeauna relaţiile mele cu Ace, deoarece Jelly voia să mă păstreze ca ajutor al comandantului de companie. Pe mine, chestia asta nu mă aranja deloc. Pentru că, în principiu, avansarea trebuie să fie constantă pe toate planurile. În mod normal ar fi trebuit să trec comandant de pluton şi nu să mă trezesc din fruntaş ajutor de comandant de pluton, caporal ajutor de comandant de companie. Bineînţeles, Jelly ştia asta, dar probabil că făcuse această mişcare ca să păstreze formaţia aşa cum o concepuse Locotenentul, ceea ce însemna că nu voia să schimbe comandanţii de grupă şi de pluton.

Dar mai era ceva care nu-mi convenea: cei trei caporali care erau sub ordinele mele, în calitatea lor de comandanţi de pluton, erau cu toţii mai

vechi în funcţie ca mine... Şi dacă, Doamne fereşte, adjutantul Johnson o mierlea, nu numai că vom rămîne fără un bucătar nemaipomenit, dar eu mă voi trezi paraşutat comandant de companie. Cînd se dă un ordin, mai ales în timp de luptă, nu trebuie să existe pic de şovăire. Deci toate trebuiau lămurite pînă la următoarea misiune.

Ace punea problema numărul unu. Nu numai că era cel mai vechi în grad dintre cei trei caporali din subordinea mea, dar era şi mai în vîrstă decît mine, ca să nu mai amintesc că era soldat de carieră. Dacă el mă accepta, mă vor accepta şi ceilalţi. Şi nu voi mai avea probleme nici cu celelalte două plutoane.

Pînă atunci totul fusese O.K. între noi. Şi, de cînd îl adusesem împreună la bord pe Flores, se arătase destul de amabil. E drept că nici n-avusesem de la ce să ne ciondănim. Fiecare îşi văzuse de treburile lui cotidiene şi nu ne întîlnisem decît la revistele de front şi cînd făcusem împreună de gardă, de cîteva ori. Dar îl simţeam că nu mă consideră superiorul lui.

Aşa că m-am dus să-l caut. L-am găsit întins în cuşeta lui, cufundat în lectura unui roman — *Super împotriva Galaxiei.* Îl citisem şi-l găsisem de-a dreptul neverosimil.

— Ace... Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ce spui? Nu sînt de serviciu.

— Nu, trebuie să-ţi vorbesc acum. Lasă cartea.

— Ce poate fi atît de urgent? Stai să termin capitolul.

— Las-o dracului, Ace. Ori vrei să-ţi spun cum se termină?

— Dacă faci asta le termin — replică el încruntat.

Dar puse totuşi cartea jos.

— Ace, vreau să vorbesc cu tine despre reorganizarea companiei. Tu eşti mai vechi în grad. Tu ar trebui să fii ajutorul comandantului de companie.

— Of, iar începi cu asta...

— Da... Părerea mea este să mergem amîndoi la Johnson să-i punem problema şi să-l lăsăm pe el să se descurce cum ştie cu Jelly.

— Hm... Aşa crezi tu?

— Da, aşa cred eu. Altfel nu se poate.

— Ascultă-mă bine, puştiule... Vreau să-ţi fie foarte clar. Personal, n-am nimic cu tine. Ba, mai mult, ai fost cu mine cînd l-am cărat pe Dizzy... Nu spun nu... Dar dacă vrei să-ţi faci rost de un pluton, caută-ţi-l. Nu-ncerca să mi-l sufli pe-al meu. Băieţii mei n-ar merge, pentru tine, nici la corvoada de făcut vesela. Ai priceput?

— Ăsta-i ultimul tău cuvînt?

— Primul, ultimul şi singurul, puştiule.

— Mă aşteptam la asta (Am suspinat:) Dar vroiam să fiu sigur. Bine, deci problema asta e rezolvată. Însă... a, da, mai e o chestie: am impresia că la duşuri sînt cîteva garnituri care nu funcţionează cum trebuie. Nu crezi c-ar merge mai repede dacă ne-am pune amîndoi pe treabă? Tu ştii ce zice Jelly: gradaţii sînt în permanentă de serviciu.

Ace m-a privit lung, apoi mi-a zis liniştit:

— Crezi că-i nevoie, puştiule? Ţi-am spus deja că n-am nimic cu tine personal.

— Asta nu-i şi părerea mea.

— Şi tu crezi că ai vreo şansă?

— Nu ştiu, dar măcar pot încerca.

— O.K. Haide.

N-am găsit acolo decît pe un singur recrut, căruia i-am zis s-o şteargă. Era destul de curat şi n-avea nevoie de duş. Ace a zăvorît uşa şi m-a întrebat:

— Ai vreo regulă de sugerat, puştiule?

— Ştiu eu... n-am de gînd să te omor.

— O.K. Şi fără fracturi. Doar n-o să lipsim la următoarea lansare. De acord?

— În regulă... Stai puţin să-mi scot cămaşa.

— Aha, nu vrei să ţi-o pătezi cu Ketchup?

Mai aveam încă cămaşa în mînă, cînd m-a atacat cu piciorul. Lovitura nu era prea violentă, dar îmi viza genunchiul.

Numai că genunchiul meu nu mai era acolo. Învăţasem şmecheria asta.

Amîndoi eram tari, bine antrenaţi. Ace era ceva mai solid ca mine, dar cu eram mai rapid.

Înfruntarea a fost lungă, penibilă, epuizantă. Alte detalii n-ar aduce nimic în plus povestirii. Şi, de altfel, nici n-am avut timp să iau notiţe.

La un moment dat, nu ştiu cînd, dar tîrziu, foarte tîrziu m-am trezit întins pe jos. Ace mă stropea cu apă pe obraz. M-a ajutat să mă ridic, m-a sprijinit de perete şi mi-a zis, ţinîndu-mă bine de umeri:

— Hai, loveşte-mă!

— Mmm?

Eram groggy. Îl vedeam ca prin ceaţă.

— Hai, loveşte-mă, Johnnie!

Figura lui dansa undeva prin faţa ochilor mei. Am reuşit să mă concentrez şi să-l aduc în centrul colimatorului. Apoi l-am lovit cu toată forţa pe care o mai aveam, adică aproximativ egală cu cea a unei muşte convalescente. Dar Ace a dat ochii peste cap şi a lunecat în jos, către punte. A trebuit să mă agăţ bine de un mîner, ca să nu fac şi eu la fel.

S-a ridicat cătinel.

— O.K., Johnnie... (Şi-a scuturat capul:) Mi-ai dat o lecţie. Cu mine n-o să mai ai probleme. Şi toţi băieţii din companie o să te asculte.

Am încuviinţat din cap, pentru că de vorbit, nu puteam.

— Ne dăm mîna? m-a întrebat Ace.

A fost al naibii de dureros.

Noi ne aflam chiar în inima luptelor, dar, după toate aparenţele, ştiam mai puţin decît oricine despre derularea generală a războiului. Ne găseam în perioada care urmase distrugerii oraşului

Buenos Aires. Scheletele le ajutaseră pe Ploşniţe să ne localizeze planeta de origine. Primele ciocniri spaţiale se transformaseră într-un adevărat război. Bineînţeles, cele despre care vă vorbesc s-au întîmplat înainte ca noi să ne fi refăcut forţele, înainte ca Scheletele să fi trecut de partea noastră. Realitatea este că noi, pe atunci, habar n-aveam că Pămîntul era asediat şi că Federaţia era pe punctul de a pierde războiul.

În această fază, forţele terestre încercau să determine o inversare a alianţelor şi să le facă pe Schelete să lupte alături de noi. Evident că nu ştiam nici asta, după cum nu ştiam nici restul. Atît doar că ni se ceruse, la briefingul dinaintea misiunii în care murise Flores, ca — în măsura posibilului — să evităm pierderile de civili şi să ne concentrăm eforturile asupra obiectivelor materiale.

În orice caz, dacă eram capturaţi, nu puteam dezvălui ceea ce nu ştiam. Nici tortura, nici utilizarea drogurilor, nici tratamentele psihologice n-ar fi putut scoate nimic de la noi. Tot ce ni se spunea erau instrucţiunile tactice esenţiale. În trecut existaseră, este adevărat, armate întregi care se retrăseseră pentru că soldaţii nu ştiuseră pentru ce sau pentru cine se luptă. Dar în Infanteria Spaţială asemenea slăbiciuni erau de neconceput. Fiecare dintre noi se înrolase absolut de bună voie, din motive ideologice sau personale, bune sau rele. Noi ne luptam pentru că eram infanterişti, punct. Eram nişte profesionişti, uniţi prin *l'esprit de corps.* Eram Căpoşii lui Rasczak.

Dar nu ştiam că sîntem pe cale să pierdem războiul.

Ploşniţele depuneau ouă. Şi le păstrau în rezervă, la adăpost. Le revitalizau pe măsura nevoilor. Cînd unul din soldaţii lor era doborît — sau o mie, sau zece mii — înlocuitorii ieşeau din ouă, chiar înainte ca noi să ne fi întors la bază. Dar să nu credeţi că totul se explica pur şi simplu prin

instinct, ca la furnici sau la termite. Nu, toate actele lor dovedeau o inteligenţă certă şi, ca să fim sinceri, Ploşniţele aveau o coordonare mai bună ca a noastră. În orice caz, rasele neinteligente nu construiesc astronave.

Pentru noi era necesar cel puţin un an de antrenament pentru ca un soldat să fie în măsură să se lupte. La Ploşniţe, soldatul venea pe lume, ca să zicem aşa, gata instruit.

Din punct de vedere matematic, scorul de un soldat ucis la o mie de Ploşniţe nimicite reprezenta o victorie absolută a adversarilor noştri. Astfel apucam să învăţăm pe spinarea noastră eficienţa comunismului total, dezvoltat la o rasă perfect adaptată la el prin întreaga sa evoluţie biologică. Fără îndoială că ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta, pornind de la dificultăţile pe care le crease Hegemonia Chineză Alianţei anglo-ruso-americane, însă asta-i soarta *lecţiilor istoriei:* le asimilezi mai bine doar cînd o iei peste bot.

De exemplu, acum tocmai începusem să asimilăm. Învăţasem deja să-i deosebim pe *soldaţi* de *muncitoare.* Dacă aveai timp să le examinezi cu atenţie, puteai remarca o mică diferenţă în formarea carapacei. Dar exista şi o metodă mai rapidă: dacă Ploşniţa se repezea la tine, era un *soldat.* N-avea nici un rost să-ţi strici muniţia pe *muncitoare,* cum o făceam din ignoranţă la început. Chiar şi asupra *soldaţilor* nu mai deschideam foc decît ca să ne apărăm. Era mult mai eficient să găseşti gaura de intrare a unei galerii şi să arunci înăuntru o bombă cu gaz care explodează după cîteva secunde de cădere, împrăştiind un lichid uleios care se evaporă treptat degajînd un gaz toxic pentru Ploşniţe şi mai greu decît aerul.

N-aveam de unde să ştiu dacă reuşeam să acţionăm astfel la suficientă profunzime ca să lichidăm *reginele,* dar — în orice caz — această nouă tactică nu părea să le placă Ploşniţelor. O

ştiam din informaţiile furnizate de schelete. Şi, uite aşa, i-am venit de hac coloniei lor de pe Sheol.

Pentru noi, Căpoşii, diferenţa nu era prea mare. Era doar o armă în plus în arsenalul nostru, căci ritualul nostru rămăsese neschimbat. Picam din cer şi după aceea atacam în salturi, conform planurilor prevăzute.

O capsulă lansată fiind o capsulă pierdută, periodic ne întorceam la Sanctuar — cum începusem să-i zicem bazei — ca să ne reaprovizionăm. Chiar fiind dotaţi cu generatoarele Serenkov, cu care puteam face ocolul galaxiei, nu ne puteam rupe de baza noastră, pentru că nu ne puteam lipsi de capsule.

Tocmai schimbasem direcţia, luîndu-o spre Sanctuar, cînd ne-a sosit mesajul prin care se confirma avansarea lui Jelly la gradul de locotenent, în locul lui Rasczak. El se strădui cît putu ca ştirea să nu devină publică, însă căpitanul Dcladrier o comunică oficial şi-l invită să binevoiască să ia masa în careul de la prová, alături de ceilalţi ofiţeri.

Cu toţii fusesem împreună cu el şi luptasem cot la cot. Îl regretam încă pe Locotenent, dar ne obişnuisem cu Jelly. Cînd avansarea lui deveni oficială, ne-am gîndit că ar fi cazul să ne schimbăm şi numele.

Cum Johnson era cel mai vechi dintre noi, a fost însărcinat să-i comunice lui Jelly solicitarea noastră. Întîlnindu-mă în drum, m-a rechiziţionat ca să-l însoţesc şi să-i susţin moralul.

— Mda?... — ne-a întîmpinat mormăitul lui Jelly.

— Păi, domnule adjn... domnule locotenent, noi ne-am gîndit...

— Şi, mă rog, la ce?

— Cum să vă zic, păi, băieţii s-au vorbit între ei şi-au zis... adică, ei cred că unitatea noastră ar

trebui să se cheme *Jaguarii lui Jelly!*

— Ia te uită? Şi cîţi au votat pentru asta?

— În unanimitate — răspunse scurt Johnson.

— Pardon. Vrei să spui că au votat *da* cincizeci şi doi şi *nu* unul singur. Ei bine, să ştiţi că acest *nu* este cel care contează — ne-a expediat Jelly.

Nimeni n-a mai revenit asupra acestui subiect.

Puţin timp după aceea, ne-am înscris pe o orbită în jurul Sanctuarului. Era foarte plăcut după cele două zile de imponderabilitate de care avusesem parte cît timp meşterise inginerul şef la generatorul de pseudo-gravitaţie. Eu, unul, uram imponderabilitatea şi-mi dădeam seama că nu voi fi niciodată un adevărat om al spaţiului. Mie-mi plăcea să simt ceva solid sub tălpi, să fie stabil cînd păşesc. Întreaga noastră companie primi 10 zile de permisie pentru recreere şi fu transferată în baracamentele bazei.

Tot din cauza legii asupra secretului (nu poţi destăinui ceea ce nu ştii) ignoram totul, atît coordonatele Sanctuarului, cît şi numărul NGC al soarelui său. Asemenea detalii galactografice erau pentru noi ultra-secrete, ele neputînd fi cunoscute decît de piloţi, navigatori şi căpitani de astronave. Presupun că şi ei erau hipno-condiţionaţi să se sinucidă în caz de captură. Luna putea oricînd să cadă şi Pămîntul să fie ocupat. Federaţia îşi concentrase principalele mijloace de luptă în Sanctuar, astfel încît eventuala cădere a leagănului umanităţii să nu însemne şi capitularea.

Să vă spun două vorbe şi despre Sanctuar. Planeta semăna cu Pămîntul, fiind însă mai primitivă. Pentru planetologi, avea aceeaşi vîrstă ca Pămîntul, o atmosferă similară şi aproape la fel de densă, aproximativ aceleaşi climate, o faună şi o floră mai substanţiale. Pentru astrofizicieni, soarele său era de acelaşi tip ca soarele terestru şi cam de aceeaşi vechime. Nu-i lipsea nici satelitul, de o dimensiune suficientă ca să producă maree comparabile celor din Pacific.

În ciuda tuturor acestor condiţii avantajoase, evoluţia nu parcursese practic decît cîţiva centimetri. Şi asta din cauza absenţei mutaţiilor. Căci exista totuşi şi o diferenţă: pe Sanctuar nivelul radiaţiilor naturale nu atingea cotele excepţionale de care a beneficiat Terra.

Cea mai tipică şi mai dezvoltată dintre formele vieţii vegetale era o ferigă gigantică primitivă. Culmea regnului animal o constituia o protoinsectă, dar care nu atinsese încă stadiul vieţii în colectivităţi. Nu vorbesc de fauna şi flora importate. Speciile terestre se răspîndeau libere, neîntîmpinînd nici cea mai mică rezistenţă.

Procentajul anormal de scăzut de mutaţii frîna evoluţia formelor de viaţă locale, incapabile de luptă. Schemele genetice rămăseseră prea multă vreme neschimbate ca să mai permită adaptarea. Era o situaţie asemănătoare celei dintr-o partidă de bridge în care jucătorii, timp de secole, au fost mereu serviţi cu aceleaşi cărţi.

Asta n-avusese absolut nici o importanţă, atîta vreme cît speciile locale se confruntaseră unele cu altele. Dar atunci cînd apăruseră noi forme de viaţă, originale de pe o planetă scăldată în radiaţii, competiţia se dovedise inegală chiar din start.

Tot ce v-am povestit este pur şi simplu elementar pentru oricare student în biologie. Dar şeful staţiunii de cercetări, care îmi explicase toate acestea, îmi ridicase o problemă la care nici măcar nu mă gîndisem: dar cu oamenii care colonizaseră planeta ce se va întîmpla? Nu se referea la cei de pe Terra sau la cei care erau în tranzit, ca mine, ci la oamenii care trăiau acolo, care se născuseră acolo şi ai căror descendenţi vor avea parte de acele condiţii pînă într-a nu ştiu cîtă generaţie... Ce se va întîmpla cu ei? Desigur, nu-i face nimănui rău lipsa unui bombardament permanent cu radiaţii. Ba s-ar spune chiar că-i mai sănătos. Leucemia şi o mulţime de forme de cancer erau necunoscute pe acolo. Iar din punct de vedere

economic, există şi unele avantaje: cînd seamănă grîul, n-au nevoie de ierbicide. Grîul îşi ocupă teritoriul ce-i este destinat, fără să întîlnească vreo rezistenţă.

Dar descendenţii primilor coloni de pe Sanctuar nu vor evolua vreodată. Tipul de la staţiune mi-a zis că unele mutaţii minore ar putea fi provocate şi cu ajutorul altor agenţi decît radiaţiile, că trebuie pus la socoteală şi permanentul aport de sînge nou de fiecare val de emigraţie şi că nu trebuie neglijată nici selecţia naturală la nivelul genelor. Dar niciodată cei de pe Sanctuar nu se vor apropia de ritmul de evoluţie de pe Pămînt sau de pe majoritatea celorlalte planete. Atunci? Vor rămîne ei oare încremeniţi în timp, neschimbaţi, în vreme ce restul rasei umane îşi va continua mersul înainte, lăsîndu-i în urmă, ca pe nişte adevărate fosile vii?

Pentru a asigura un viitor urmaşilor, ar fi fost posibil, de exemplu, să facă şedinţele zilnice de raze X sau chiar să declanşeze cîteva explozii nucleare, prin care să se constituie un veritabil rezervor de pulberi radioactive în atmosferă, cu alte cuvinte, să accepte un pericol imediat de iradiere, deci într-un fel să se sacrifice, numai şi numai ca să asigure destinul genetic al rasei lor.

Dar, după părerea lui, probabil că nu vor face nimic. Rasa umană, îmi zicea el — este mult prea individualistă, mult prea egocentrică, ca să-i pese de generaţiile viitoare. Secătuirea genetică provocată de absenţa radiaţiilor nu era o problemă de stringentă actualitate. Pentru actualii coloni ameninţarea era vagă, îndepărtată, undeva la mii de ani.

N-am idee care va fi destinul acestei planete. Ce vă pot garanta însă sută la sută: ea va fi colonizată integral, fie de către noi, fie de către Ploşniţe. Ori poate de către alte fiinţe. Este poate o utopie, dar este realizabilă. Planetele locuibile sînt rare în această parte a galaxiei şi este de neconceput să

laşi o asemenea lume la dispoziţia unor forme de viaţă primitive, incapabile să urce pe scara evoluţiei.

Mai întîi de toate, este o planetă foarte frumoasă, chiar mai plăcută decît Pămîntul dacă-i vorba să-ţi petreci cîteva zile de odihnă. Civilii sînt numeroşi, peste un milion, şi sînt destul de simpatici pentru nişte civili. Ei ştiu că ne aflăm în război. Peste jumătate din ei lucrează în cadrul bazei sau în industria de război. Alţii se ocupă cu aprovizionarea Flotei, astfel că se poate spune că au numai de cîştigat de pe urma ostilităţilor în curs. Şi, orice s-ar zice, ştiu să respecte uniforma. Unde mai pui că jumătate sînt de sex feminin.

Trebuie să fi stat cîteva săptămîni în spaţiu ca să apreciezi asta. Şi trebuie să fi aşteptat cu sufletul la gură zilele de gardă, cînd beneficiezi de deliciosul privilegiu de a-ţi petrece două din cele şase ore în faţa uşii nr. 30, cu speranţa de a auzi, dacă-ţi ciuleşti bine urechile, sunetul cristalin al unei voci feminine. Presupun că pe navele cu echipaj complet mixt nu-i aceeaşi situaţie. În plus de populaţia civilă feminină a planetei, peste patruzeci la sută din angajaţii Serviciului Federal erau de sex feminin.

La aceste statistici dintre cele mai ademenitoare, trebuie adăugat că la Sanctuar se luaseră toate măsurile ca permisiile să fic cu adevărat prilejuri de destindere. Şi toţi civilii fuseseră angrenaţi în acest efort.

Bulevardul Churchill, care ducea de la Bază în oraş, era plin de stabilimente a căror specialitate consta în scuturarea soldatului de bani. Operaţia se practica fără dureri, cu muzică şi companie dintre cele mai agreabile. Dar dacă reuşeai să eviţi toate capcanele şi să-ţi mai rămînă ceva parale, oraşul îţi putea oferi el însuşi alte surprize. Fete, bineînţeles, dar şi alte ocazii de delectare. Întreaga populaţie părea să se fi străduit să transforme Espirito Sato — aşa se numea capitala — într-un vast centru de

recuperare, în multe privinţe asemănător cu Vancouver, însă mult mai primitor. Îmi plăcea aşa de mult, încît o vreme am cochetat cu ideea de a mă stabili acolo după ce-mi va expira contractul. Puţin îmi pasă că, peste 25.000 de ani, urmaşii mei nu vor avea tentacule verzi ca restul rasei umane şi că se vor simţi complexaţi din această cauză. Deşteptul ăla de la staţiune nu reuşise să mă sperie cu povestea lui cu lipsa radiaţiilor. Privind în jurul meu nu mă puteam împiedica să nu mă gîndesc că omenirea a atins apogeul evoluţiei sale.

Revenind acum la divertismentele variate pe care ni le oferea Espirito Sato, îmi amintesc cu deosebită plăcere de o anumită seară cînd noi, Căpoşii, aflaţi la o masă ne-am angrenat într-o discuţie prietenească cu o altă masă ocupată de nişte tipi de la Marină (care nu erau însă de pe *Rodger Young).* Dezbaterile au fost foarte însufleţite, un pic prea zgomotoase, poate. Poliţia militară a Bazei a fost nevoită să folosească bastoanele tetanizoare ca să-i pună capăt. A trebuit să plătim cu toţii pagubele şi nimeni n-a mai zis nimic. Pentru comandantul Bazei, soldatul trebuia să aibă şi el dreptul la puţină libertate. Totul era să nu încerce vreunul din cele *treizeci şi unu de moduri de a rupe pisica.*

Încazarmarea era la înălţime. Dacă-ţi prisoseau banii, erai liber să stai şi la hotel, dar — după cum am spus — în cazarmă condiţiile erau excelente şi masa foarte bună. Civilii sînt cei care se ocupă de bucătărie, 25 de ore pe zi. Nu se dă deşteptarea, nu se fac apeluri. Te simţi de-adevăratele în permisie. Ace şi cu mine aveam împreună o cameră dublă şi ne-am fi putut crede la hotel. Într-o dimineaţă, cînd mai erau doar vreo cîteva zile pînă la jalnicul sfîrşit al permisiei, Ace se apucă să-mi scuture patul:

— Scoală, soldat! Atacă Ploşniţele!

I-am zis că probabil Ploşniţele o să fie ocupate cu maică-sa, dar el, nimic:

— Hai! scoală-te!

— Nu ies nicăieri. Sînt lefter...

În seara precedentă avusesem o *ciocnire* cu o splendidă chimistă de la Staţia de Cercetări. Ea îl cunoscuse pe Carl pe Pluton, iar acesta îmi scrisese, mai înainte, că tipa urma să fie transferată la Sanctuar şi dacă, cine ştie, mi se iveşte ocazia... Fătuca era minionă, era roşcovană şi avea înclinaţii spre lux. Eu îl cam bănuiam pe Carl că o lăsase să înţeleagă c-aş fi doldora de parale. Ăsta era motivul, sînt sigur, că o apucase brusc cheful să guste din şampania locală. Cum n-aveam de gînd să-l dezmint pe Carl, explicîndu-i că n-am de pus la bătaie decît solda, i-am comandat ei şampanie, iar eu m-am mulţumit cu un suc de ananas, calificat drept *rece* (dar care nu era). A trebuit să mă întorc la cazarmă pe jos, taxiurile nefiind gratuite. Dar nu eram deloc nemulţumit de seara petrecută împreună. La urma urmei, ce înseamnă banii?

— Nu-ţi fă probleme — mi-a zis Ace. Am rezerve. Am avut baftă ieri. Am dat peste un tip de la Marină care nu prea ştia să calculeze.

Deci, m-am dat jos din pat, m-am ras, am făcut duş şi am înghiţit în mare viteză nişte ouă, întovărăşite de nişte cartofi sote cu şuncă, cîteva prăjiturele etc.

Era destul de cald pe bulevardul Churchill. Ne-am oprit la o *cantina* . Le-am încercat şi sucul lor de ananas. Nu era de ananas, dar era rece. Nu le poţi avea pe toate deodată.

La turul al doilea, am cerut suc de căpşuni. Acelaşi lucru. Ace îşi contempla visător fundul paharului. După o vreme, îmi zise:

— Nu te-ai gîndit vreodată să devii ofiţer?

— Ce face? Nu te simţi bine?

— Ba din contră... Ascultă-mă Johnnie: războiul ăsta o să mai dureze o mulţime de vreme. Ştii la fel de bine ca şi mine că toată propaganda, pe care o toarnă cu cofa în capul pămîntenilor, n-are nici o

legătură cu realitatea. Nici vorbă de vreo repliere a Ploşniţelor. Atunci, de ce nu-ncerci tu să te caţări ceva mai sus? Ştii cum se zice: într-o orchestră e mai bine să fii cu bagheta, decît cu toba.

Am rămas trăznit de ce puteam auzi din gura lui Ace.

— Dar tu? De ce nu încerci tu chestia asta?

— Eu? Măi, puştiule, verifică-ţi circuitele, că nu-ţi merge computerul... Păi bine, mă, eu n-am educaţia ta şi-n plus sînt cu 10 ani mai în vîrstă decît tine. Tu ai cunoştinţe destule ca să te poţi prezenta la examen. Coeficientul tău Q.I. o să le placă. Pariez cu tine că dacă te reangajezi, o să ajungi adjutant înaintea mea... şi, de azi pe mîine, o să te trezeşti în corpul ofiţeresc.

— Măi, Ace, ţi-e-ţi filează o lampă, nu mie.

— Ascultă, tăticu'... Îmi pare rău să ţi-o spui, dar tu eşti suficient de sincer, de fraier şi de curajos ca să fii genul ăla de ofiţer, pe care îl urmează chiar şi la mama-naibii. Eu... ei bine, eu sînt născut să fiu subofiţer, să am exact doza aia de pesimism ca să sleiască entuziasmul unora ca tine. Într-o zi, o să ajung şi eu adjutant. Şi cînd îmi voi fi făcut cei douăzeci de ani de serviciu, o să trec în rezervă şi o să-mi iau o slujbă. Poate ca poliţist... O să am o nevestică grăsulie şi cu gusturi la fel de nasoale, ca şi ale mele. O să mă intereseze meciurile, o să mă duc la pescuit şi-ntr-o bună zi, o să dau ortu popii, liniştit, la mine-n pat. Ehehe, pe cînd tu... Tu o să rămîi în Armată, o să capeţi grad după grad şi-o să mori glorios.Eu îţi voi citi necrologul în ziare şi-am să zic cu mîndrie: l-am cunoscut pe tipul ăla. Am fost amîndoi caporali, pe vremuri. Îl împrumutam cu bani, cînd era lefter... Ori, poate nu mă crezi?

— Nu m-am gîndit niciodată, Ace... Tot ce vreau este să-mi fac stagiul în Serviciu, atît.

Buzele i se strînseseră de un surîs amar:

— Stagiul în Serviciu, zici? Păi, pînă astăzi, ai văzut tu pe cineva plecînd de-aici? Ce, tu chiar

crezi c-o să faci numai doi ani?

Cu asta, marcase un punct. Atîta vreme cît dura războiul, *timpul de serviciu* nu însemna nimic. Practic, n-avea sfîrşit.

— Poate o să fie ceva mai mult de doi ani — am zis eu — dar războiul nu poate dura o veşnicie, nu?

— Asta o crezi tu.

— Imposibil.

— Mi-ar place să ai dreptate. Dar n-am auzit pe nimeni vorbind de asta. Dar, în fond, asta-i problema ta, Johnnie... Ai vreo fată care te aşteaptă?

— Nu... Adică, aveam una... Da' mi-a scris un bileţel care începea cu *Dragă Johnnie...* mă-nţelegi.

Era o minciunică pur decorativă. Dar ăsta era genul de răspuns pe care îl aştepta Ace. Evident, Carmen nu aşteptase vreodată pe cineva. Dar tot la fel de adevărat, ea era cea care-mi trimitea scrisori începînd cu *Dragă Johnnie,* din păcate rar, foarte rar.

Ace clătină înţelegător din cap,

— Aşa se-ntîmplă întotdeauna, Johnnie. Fetele ar trebui să se mărite imediat cu civili. Dar nu-ţi fă sînge rău, băiete: cînd o să te-ntorci, o să fie o mulţime care să vrea să te ia de bărbat. Şi tu vei fi destul de în vîrstă ca să ştii cum să le joci... Ascultă-mă pe mine: căsătoria e o catastrofă pentru cel tînăr şi o binecuvîntare pentru bărbatul mai copt. (Se uită, strîmbîndu-se, la paharul meu:) Zău că mi se întorc maţele pe dos cînd văd porcăria aia pe care o bei.

— Acelaşi lucru pot să spun şi eu despre ce bei tu.

Înălţă din umeri:

— Că bine zici: cîte bordeie, atîtea obiceie. Da' gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

— Îţi promit.

Ace nu întîrzie să-şi găsească nişte parteneri pentru un pokeraş. Îmi împrumută şi mie cîţiva gologani şi plecai să hoinăresc puţin. Simţeam nevoia să reflectez asupra discuţiei noastre.

Eu, militar de carieră? Pentru că, în fond, asta însemna dacă deveneam ofiţer. Dar, oare, vroiam eu să rămîn în Armată? Dacă mă înrolasem, o făcusem ca să-mi obţin dreptul de a putea fi cetăţean, nu? Ori, dacă alegeam cariera militară, la ce bun m-am mai înrolat. Pentru că uniforma interzice dreptul de vot. Ceea ce este normal, desigur. Dacă s-ar apuca să voteze şi *Căpoşii,* în mod sigur s-ar găsi unul sau doi nătărăi, care să fie contra executării următoarei misiuni. De neconceput.

Dar eu mă înrolasem ca să capăt dreptul de vot.

Eram sigur, dar aş putea oare pune mîna în foc că-i aşa?

Votul era chiar atît de important pentru mine? Nu, mai degrabă statutul de cetăţean. O chestiune de prestigiu... şi de orgoliu.

Sau pentru...?

Ei, asta-i bună, că doar n-o să-mi petrec restul vieţii încercînd să-mi amintesc ce m-a împins să mă înrolez.

Şi, după aia, simplul drept de vot nu-i suficient să facă dintr-un om, un cetăţean. Locotenentul, de exemplu, fusese un cetăţean, unul din cei adevăraţi, în cel mai nobil sens al cuvîntului. Fiecare lansare echivala cu introducerea unui buletin de vot în urnă. El vota, luptînd.

Şi eu la fel!

Parcă-l auzeam pe colonelul Dubois: *Cetăţenia este o atitudine, o stare de spirit, ferma convingere că întregul este mai mare decît fracţiunea ... şi că fiecare fracţiune trebuie să fie mîndră de sacrificiul pe care îl consimte, pentru ca întregul să supravieţuiască.*

N-aş putea spune dacă doream într-adevăr cu sinceritate *să-mi interpun trupul meu de muritor*

între căminul celor dragi şi ororile războiului (eu încă mai dîrdîiam la fiecare operaţiune, iar *ororile* îmi tulburau încă visele), dar, cel puţin, înţelegeam ce mesaj dorise dl. Dubois să ne transmită. Eu aparţineam Infanteriei Spaţiale, iar ea îmi aparţinea. Patriotismul era pentru mine un concept relativ abstract, ca să nu spun ezoteric. Pe cînd Infanteria Stelară era *reală.* Îmi găsisem atîţia fraţi, cît n-aş fi crezut vreodată, şi fiecare din ei îmi era mai aproape decît îmi fusese Carl vreodată. Dacă părăseam Infanteria, m-aş fi trezit singur, abandonat.

Atunci de ce să nu-mi fac din meseria armelor o carieră?

O.K., O.K.!... dar ce să cred despre sugestia aia idioată de a deveni ofiţer? Ei, asta era altă gîscă, în altă traistă! Parcă mă vedeam peste 20 de ani, cu pieptul plin de decoraţii, petrecîndu-mi serile la *Clubul Veteranilor* cu povestiri despre campaniile la care am luat parte.

Sau să-mi văd de treabă, să stau pe craca mea!... Cum îmi zisese odată Jenkins, într-una din interminabilele noastre conversaţii nocturne de la bord: *Dom'le, eu sînt soldat prost! Şi asta vreau să rămîn! Cîtă vreme eşti simplu soldat, nu te-ntreabă nimeni nimic. La ce bun să devii ofiţer, hai? Sau chiar adjutant? Nu respiri acelaşi aer ca ei? Eşti lansat odată cu ei, te baţi alături de ei pe aceleaşi planete... dar nu trebuie să-ţi baţi capul!*

Cu asta, marcase şi Al un punct. În fond galoanele nu-mi aduseseră decît necazuri suplimentare.

Totuşi, eram sigur că aş deveni adjutant, dacă mi s-ar oferi o şansa. Şi aşa ceva nu se refuză, niciodată. Există o regulă generală: un infanterist nu refuză nimic, niciodată. Inclusiv epoleţii de ofiţer.

Dar asta nu mi se părea posibil. Cum aş fi putut eu să sper că voi fi vreodată ceea ce fusese Locotenentul pentru noi?

Hoinărind aşa, la întîmplare, m-am trezit în faţa Şcolii de Aspiranţi. Pe platou, o companie de cadeţi făcea instrucţie. M-am oprit să-i privesc. Soarele ardea straşnic şi ei transpirau în uniforme, acompaniaţi de ordinele lătrate ale adjutanţilor. Ehehei, vechea rutină! Am clătinat gînditor din cap şi am luat calea-ntoarsă, spre cazarmă. M-am dus drept la clădirea ofiţerilor. Jelly era în camera lui. Citea o revistă, cu picioarele puse pe masă. Cum uşa era deschisă, am ciocănit în locul uşii. Îşi ridică privirea:

— Da?

— Domnule adj... vreau să spun, domnule locotenent...

— Dă-i drumu'!

— Vreau să fac carieră...

Imediat îşi coborî picioarele de pe masă şi-mi zise:

— Ridică mîna dreaptă.

Am depus jurămîntul. A scos un teanc de documente dintr-un sertar. Toate erau deja completate. Nu mai trebuia decît să le semnez. El mă aştepta, deşi eu nu discutasem despre asta decît cu Ace. Cum dracu' o fi posibil?

12

În nici un caz unui ofiţer nu-i este suficientă numai competenţa(...) El trebuie să fie totodată un gentlemcn, un om cu educaţie liberală, cu maniere rafinate şi de o curtoazie fără cusur, cu un înalt simţ al onoarei personale (...). Nici una din faptele meritorii ale subordonaţilor nu trebuie să-i scape, chiar dacă recompensa se va limita la o simplă aprobare verbală. Şi, tot aşa, nu trebuie să existe vreo greşeală pe care să n-o observe. Pe cît de adevărate sînt principiile politice pe care le susţinem astăzi (...) vasele

noastre trebuie comandate conform principiilor despotismului celui mai absolut. Sper să fi pus în evidenţă grelele responsabiliăţi care ne revin (...) Trebuie să facem cum putem mai bine, cu ce avem la dispoziţie.

14 septembrie 1775 John Paul Jones (extrase dintr-o scrisoare adresată Comitetului naval al insurgenţilor)

RODGER YOUNG se înapoiase din nou la bază ca să-şi refacă stocul de capsule şi să-şi completeze rîndurile combatanţilor. Al Jenkins se prăpădise în cursul ultimei misiuni, în timp ce încerca să-şi ajute un camarad rănit. *Padre* pierise şi el. Iar eu trebuia să fiu înlocuit. Pe umăr purta galoanele nou-nouţe de adjutant. Eu îi ţinusem locul lui Migliaccio, dar numai cu titlu strict provizoriu. Ace urma să fie avansat pe acest post, chiar de la sosirea la Bază. Eu urma să fiu detaşat la corpul ofiţeresc şi Jelly dorise să-mi spună la revedere în felul lui. Ca să fiu sincer, mă simţeam foarte mîndru.

De cum am ajuns, m-am îndreptat cu fruntea sus spre biroul administrativ ca să-mi vizez ordinul. În timp ce mă aplecam spre ghişeu, cineva mi se adresă pe un ton politicos, plin de respect:

— Scuzaţi-mă, domnule adjutant, dar naveta care tocmai a aterizat... nu vine cumva de la *Rodger Young?*

M-am întors. Era un caporal mărunţel, puţin gîrbovit, fără îndoială unul din noii...

— *Tată* !

Caporalul mă strînse în braţe.

— Juan! Juan! Johnnie băieţelul meu!

L-am sărutat şi am început să plîng. Nu cred că civilul, care se afla în spatele ghişeului, mai văzuse pînă atunci doi subofiţeri sărutîndu-se. Dar dacă ar fi manifestat chiar şi cea mai mică reacţie

deplasată, l-aş fi fulgerat pe loc. N-o făcu. Mă rugă să am amabilitatea de a-i da ordinul să mi-l vizeze.

Cînd emoţia mi se mai potoli, am reuşit să-mi recapăt glasul.

— Tată... Hai să găsim un loc liniştit unde să putem vorbi. Să-mi povesteşti... Oh, vreau să aflu *tot!* Am crezut... (M-am oprit ca să-mi înghit nodul care mă sufoca:) Am crezut că ai murit şi tu...

— Vezi bine că nu, dar am fost o dată sau de două ori la un fir de păr. Dar, băiatule... Domnule adjutant... trebuie să mă prezint la bordul navetei şi... Mă-nţelegi...

— A, da, naveta de pe *Rodger Young...* Cu ea tocmai am venit eu...

Tata păru tare dezamăgit.

— De pe *Rodger Young!...* Atunci nu mai am timp de pierdut. Trebuie să mă prezint la bord şi... dar tu, Juanito, nu te-ntorci? Ori eşti în permisie?

— Hm... Nu... Ascultă-mă, tăticule. Cunosc foarte bine graficul sosirilor şi plecărilor navetei de pe *Rodger...* Mai ai timp, încă o oră. Încărcarea materialului militar are prioritate. Abia la următoarea cursă se urcă la bord trupa şi naveta face joncţiunea cu R*odger* în orbită scurtă... dacă pilotul nu-i obligat să aştepte.

— Dar în ordinul meu e stipulat expres că trebuie să mă prezint imediat pilotului primei navete...

— Ascultă-mă pe mine... Nu te speria chiar aşa de ordine! Fetei care pilotează drăcovenia asta, puţin îi pasă dacă te prezinţi acum la bord sau abia cînd porneşte motoarele... Şi, în orice caz, adunarea se anunţă la difuzoare cu 10 minute înainte de decolare... N-ai cum să ratezi plecarea!

Am găsit un colţişor liniştit şi ne-am pus pe vorbă.

— Juan, pleci odată cu mine? Sau ne întîlnim mai tîrziu?

— Hm...

După o clipă de ezitare, i-am arătat ordinul meu. În felul acesta putea afla totul, fără să mai fie necesare explicaţiile. Tata l-a citit şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Am intervenit în grabă:

— Tăticule, o să mă întorc tot acolo... la *Căpoşi...* Nu-mi trebuie altă unitate. Mai ales că, acum, te ştiu şi pe tine acolo... Te rog să nu fii dezamăgit...

— Cum să fiu dezamăgit, Juan. Din contră, sînt foarte mîndru că micuţul meu Johnnie va deveni ofiţer... Desigur, am aşteptat mult această întîlnire... Dar nu-i nimic, o să mai aştept un pic (Mi-a zîmbit printre lacrimi:) Ce mare ai crescut, băieţel. Şi cum te-ai maturizat...

— Poate, tăticule... Dar, ascultă, eu nu-s încă ofiţer şi este foarte posibil să mă-ntorc la bordul lui *Rodger* după numai cîteva zile. Cum să-ţi spun... dacă nu reuşesc, lucru foarte posibil...

— Taci, măi, băieţel!

— Cum adică?

— Taci! Ştii doar foarte bine că vei reuşi! (Şi dintr-o dată se înveseli:) Asta-i bună! Am ajuns să trăiesc şi clipa în care i-am închis gura unui adjutant.

— Tată... Voi face tot posibilul să reuşesc. Şi, după aia, tot la bordul bătrînului *Rodger* mă întorc, însă...

— Lasă, ştiu. Dorinţa ta se va îndeplini, numai dacă cei de sus îţi aprobă cererea, nu-i aşa? ... Stai s-ajungem atunci. Dacă tot n-avem decît o oră, hai să profităm de ea. Crede-mă, mă umflu în pene de mîndrie pentru tine, de cred c-am să plesnesc... Spune-mi, dragul meu, spune-mi mai degrabă, tu, cum te-ai descurcat?

— Bine, tată. Foarte bine, pînă acum.

Mă gîndeam că dracul nu era chiar atît de negru, cum mi se păruse la-nceput. Tata era mai în siguranţă printre *Căpoşi,* decît în orice altă unitate. Unde mai pui că aveam şi prieteni... Şi aceştia o să aibă grijă de el. Trebuie să găsesc o cale ca să-l

anunţ pe Ace. Pentru că pe tata îl ştiam cum este: în mod sigur n-o să zică nimănui că-s fiul lui.

— Tată — l-am întrebat eu — de cînd te-ai înrolat?

— De mai mult de un an, Johnnie.

— Şi eşti deja caporal?

Mi-a surîs trist:

— Ştii cît de mare e cererea, în ultima vreme.

N-am mai insistat. Aşa era. Pierderile exercitau o presiune formidabilă. Şi producţia centrelor de instrucţie era total depăşită de cerere.

— Dar, tăticule, nu eşti... Cum să-ţi spun... nu eşti prea în vîrstă pentru Infanterie? Adică, n-ar fi fost mai bine la Marină s-au la Intendenţă...

— Nu, *eu* am vrut la Infanteria Spaţială şi acolo am şi nimerit. Şi nu-s mai bătrîn decît mulţi adjutanţi, măi băiete... Şi, ascultă-mă bine, chiar dacă am douăzeci şi trei de ani mai mult decît tine, asta nu înseamnă că, zor nevoie, trebuie să mă mişc cu scaunul rulant. Vîrsta are şi ea unele avantaje, chiar şi în Armată.

Era mult adevăr în ce spunea. Îmi aminteam foarte bine că adjutantul Zim le acorda o primă şansă celor mai vîrstnici, pe vremea cînd eram boboc. Şi eram absolut sigur că tata nu făcuse absolut nici o greşeală în perioada de instrucţie. Pentru el nu era nevoie de ameninţarea biciului. Probabil fusese considerat drept potenţial subofiţer, chiar înainte de obţinerea brevetului. Armata a avut întotdeauna nevoie de oameni maturi pentru acoperirea necesarului de gradaţi. Sistemul său de organizare paternalistă o cerea.

N-avea rost să-l mai întreb pe tata de ce alesese Infanteria Spaţială şi cum de fusese afectat tocmai pe *Rodger*... Era cel mai frumos compliment pe care mi-l făcuse vreodată. Cît despre motivul principal care-l determinase să fără acest pas... eu îl cunoşteam: Mama... Nici unul, nici celălalt n-am îndrăznit să discutăm.

— Deci — am schimbat eu vorba — cum a fost? Şi unde?

— Păi, mai întîi am început instrucţia la Tabăra *San Martin.*

— Aha!... Dar *Currie?*

— *San Martin* este un centru nou. Dar, presupun, exerciţiile şi instrucţia sînt tot cele cunoscute. Am cerut repartizarea pe *Rodger Young,* dar prima dată n-am avut succes. Am nimerit la *Voluntarii lui McSlatiery.* O unitate foarte bună.

— Aşa-i, Am auzit vorbindu-se de ea.

E drept că aveau o bună reputaţie. Nişte tipi daţi dracului, aproape la nivelul *Căpoşilor.*

— Mai bine spus, Johnnie, *a fost* o unitate bună. Am executat împreună cu ei o mulţime de lansări, am avut pierderi multe şi, după cîtăva vreme, m-au avansat... (şi-mi arătă galoanele:) Tocmai fusesem avansat, cînd am ajuns pe Sheol...

— Pe Sheol? Păi, acolo am fost şi eu, tată!

— Ştiam. Sau mai bine zis, ştiam că unitatea ta participă la operaţiune. Noi eram la vreo sută de kilometri mai la nord, dacă nu mă-nşel. Tocmai le respinsesem contraatacul, cînd deodată au început să iasă din sol ca furnicile, mii şi mii... (înălţă din umeri:) Cînd totul s-a terminat, eram tot caporal, dar oamenii care mai rămăseseră nu erau destui nici pentru un pluton. Atunci m-au trimis aici. În mod normal, ar fi trebuit să fiu mutat la *The Kodiaks of King,* însă i-am făcut puţin tărăboi adjutantului însărcinat cu afectările. Şi, în plus, după cum tu prea bine ştii, pe *Rodger Young* este vacant un post de caporal.

— Tu cînd te-ai înrolat exact, tată?

Nu era chiar cea mai potrivită întrebare. Dar voiam cu orice preţ să evit ca discuţia să alunece din nou către *Voluntarii lui McSlattery.* Nu-l faci pe un orfan să vorbească despre propria familie.

— La puţin timp după Buenos Aires — mi-a răspuns tata, absolut calm.

Am rămas un timp tăcuţi. Apoi el a adăugat, aproape murmurînd:

— Nu sînt sigur că mă poţi înţelege, băieţel.

— Cum adică, tată?...

— Ei bine... nici mie nu mi-e uşor să-ţi explic. Moartea mamei tale a însemnat o lovitură îngrozitoare pentru mine dar... eu nu m-am înrolat ca s-o răzbun. Am făcut-o mai mult pentru tine...

— *Pentru mine!*

— Da, pentru tine, fiul meu... Eu te-am înţeles mai bine decît maică-ta. Dar nu era vina ei. Ce, o pasăre ştie ce-i acela înotul? Şi, mai mult, eu îmi dădeam seama care ţi-s *motivele* care te-au determinat să faci ce ai făcut, deşi nici măcar pînă astăzi nu-s sigur că, la vremea respectivă, tu ai acţionat în cunoştinţă de cauză. Am fost în bună parte supărat şi datorită unui resentiment pe care-l încercam, resentiment care se explică prin certitudinea că tu ai procedat, cum aş fi vrut şi eu să procedez, dar n-am avut curaj. Tu m-ai ajutat pur şi simplu să mă hotărăsc şi, în plus, să-mi aleg arma. Trebuie să ştii că, atunci cînd te-ai înrolat tu, nu mă simţeam prea bine. Aveam oră regulată la hipnoterapeut... Tu n-aveai de unde să bănuieşti... Şi singurul rezultat la care am ajuns în urma tuturor acelor consultaţii, fii atent, a fost diagnosticarea unei profunde stări de insatisfacţie. După plecarea ta, mi-am zis că toate necazurile ţi se datorează ţie. Dar nu era deloc aşa. O ştiam şi eu, şi doctorul. Poate presimţeam nenorocirile care ne pîndeau? O lună înaintea decretării *stării de urgenţă,* întreprinderile noastre au fost convertite pe producţie militară.

O vreme, m-am simţit mai bine. Eram mult prea ocupat ca să mai am timp de hipnoterapeut. Apoi, dintr-o dată m-am trezit cu atîtea belele pe cap, cîte n-am avut vreodată. (Se opri, apoi mă întrebă surîzînd:) Spune-mi, băieţel, tu îi cunoşti bine pe civili?

— De un singur lucru sînt sigur: că nu vorbim aceeaşi limbă.

— O precizare foarte corectă... Ţi-o aminteşti pe doamna Ruitman, nu? Ei bine, la încheierea perioadei de instrucţie, deci cu cîteva zile înainte de a pleca, am dat pe acasă. M-am întîlnit cu cîţiva prieteni, exact timpul cît să le spun *la revedere.* Ea, desigur nu putea lipsi... Şi ştii ce mi-a spus? *A, deci chiar te-ai hotărît să pleci? Auzi, dacă faci cumva escală pe Limite, te rog transmite salutările mele familiei Regatos.* N-am mai răbdat şi i-am spus atunci, cît mai delicat posibil, că mi-ar fi foarte greu, avînd în vedere că Arachnidele au ocupat planeta Limite. Dar cotoroanţa, pas să priceapă... *O, dar nu-i o problemă! Ei sînt civili!*

— Clar...

Tata a surîs din nou cu amărăciune.

— Dar să revin unde rămăsesem... Deci traversam o perioadă în care toate, mai mult ca oricînd, îmi mergeau pe dos. Cînd biata maică-ta s-a prăpădit, deşi ţineam atît de mult unul la altul... m-am simţit, într-un fel, eliberat. Şi atunci i-am transferat toate responsabilităţile societăţii lui Morales.

— Bătrînului Morales? Păi o să se descurce?

— Da. Trebuie. Doar nu sîntem singurii care ne-am apucat de treburi de care nu ne-am fi crezut vreodată capabili... I-am cedat lui o parte din profituri, iar restul va merge în contul societăţii de binefacere *Surorile Carităţii* şi... în contul tău, dacă te vei întoarce şi vei avea nevoie de capital. Nu-ţi bate capul cu asta. Dar, în sfîrşit, descoperisem cauza impasului în care ajunsesem. (Vocea aproape i se stinse:) Trebuia să fac un act de curaj. Să-mi dovedesc mie însumi că sînt încă un om, nu un simplu animal care numai produce şi consumă...

În aceeaşi clipă, înainte de a-i putea răspunde ceva, din difuzoare s-a revărsat melodia:

...străluci-va în veci numele tău, Rodger Young! Străluci-va în veci numele tău, Rodger Young!

O voce feminină a adăugat:

— Personalul este rugat să se prezinte la bord. Poarta *H.* Plecarea peste 9 minute!

Tata a sărit în picioare şi şi-a strîns actele.

— De data asta, anunţul e pentru mine! Fii prudent, băieţel... şi, mai ales, ia examenul!

— Îţi promit, tăticule!

M-a sărutat în grabă.

— Ne vedem cînd mă-ntorc!

Şi s-a îndepărtat în pas alergător.

În secretariatul biroului comandantului, sergentul de serviciu semăna leit cu sergentul Ho. Ba, chiar îi lipsea şi lui un braţ. Dar, în schimb, îi lipsea zîmbeul lui Ho.

— Adjutant Juan Rico. M-am prezentat la raport comandantului.

Şi-a aruncat ochii la pendula din perete.

— Nava cu care aţi venit a aterizat acum exact 73 de minute, ori mă-nşel?

A trebuit să-i povestesc totul. Cînd am terminat şi-a muşcat buza şi m-a privit cu un aer gînditor.

— Credeam c-am auzit toate scuzele posibile şi imposibile, cu care aş putea scrie o carte. Dar dumneata deschizi o nouă pagină. Dacă am înţeles eu bine, vrei să-mi spui că propriul dumitale tată se prezintă chiar în acest moment, chiar la bordul navei de unde chiar dumneata ai fost detaşat?

— Dar ăsta-i adevărul, sergent. Se poate verifica... Caporalul Emilio Rico.

— Aici, n-avem obiceiul să verificăm spusele *tinerilor aspiranţi.* Dacă par să nu spună adevărul, se face o simplă adnotare la dosarul lor. Dar un tînăr care nu şi-a găsit timp să schimbe cîteva vorbe cu bătrînul său tată, n-ar face nici două parale în ochii noştri. Problema e închisă.

— Mulţumesc, sergent. Trebuie acum să mă prezint comandantului?

— Ai făcut-o deja — îmi răspunse el, bifîndu-mi numele pe o listă. Cam peste o lună, s-ar putea să te convoace, împreună cu alţi vreo zece. Pînă atunci, poftim ordinul de repartizare. Şi încă ceva... pentru început, îţi scoţi galoanele. Dar păstrează-ţi-le: s-ar putea să mai ai nevoie de ele... evantual. De acum înainte veţi fi *domnule,* simplu, fără adjutant.

N-are rost să vă mai descriu Şcoala de Elevi Ofiţeri. Era întru totul asemănătoare primei mele baze de instrucţie, numai că avea ceva mai multe cărţi. În fiecare dimineaţă, făceam instrucţie ca nişte simpli soldaţi, întovărăşiţi de lătrăturile adjutanţilor. După-amiaza, eram *cadeţi, domni* şi urmam cursurile unei mulţimi de discipline: matematică, ştiinţe naturale, galactografie, xenologie, hipnopedie, logistică, strategie, comunicaţii, drept militar, cartografie, arme speciale, psihologia comandantului... totul, totul, de la raţia de hrană a recrutului, pînă la înfrîngerea lui Xerxes.

Şi uitam exact ce era mai important, cum să devii zmeul zmeilor care răspunde de cincizeci de alţi bărbaţi, pe care trebuie să-i comande şi să-i folosească, fără să-i răsfeţe vreodată.

Camerele noastre aveau duşuri şi paturi confortabile, pe care nu prea aveam însă timp să le apreciem. Pentru fiecare patru cadeţi era afectat cîte un civil pe post de ordonanţă, în a cărui atribuţii intrau făcutul curăţeniei, lustruitul ghetelor şi întreţinerea uniformelor. Nu era un lux şi nimeni nu-l considera ca atare. Pur şi simplu ne scuteau de unele mărunţişuri strict elementare, astfel încît să ne putem consacra cît mai mult timp îndeplinirii unor sarcini de cele mai multe ori imposibile.

Un minut pe lună aveam şi eu timp să visez şi atunci visam să invit un civil să împărtăşească şi

el, tot o lună, existenţa de *huzur* a militarului!

Seară de seară, şi duminica toată ziua, buchiseam cursuri şi tratate, unul după altul, de ajunsesem să ne usture ochii şi să ne zgîrîie urechile. Cînd mai apucam să dormim (dar ce-i ăla, somn?), perna — o pernă hipnopedică — ne şuşotea alte cursuri.

Cîntecele noastre de marş erau deosebit de interesante şi de antrenante: *No Army For Mine, No Army For Mine! I'd Rather Be Behind The Plow Any Old Time!, Don't Make My Boy a Soldier, The Weeping Mother Cried* şi altele de acelaşi gen.

Dar nu-mi aduc aminte să fi fost cu adevărat nefericit în toată această perioadă. Fără îndoială, pentru că n-aveam timp. Unde mai pui că iarăşi îmi apăruse în cale faimosul *prag,* de care trebuia să trec şi trăiam cu frica să nu eşuez. Mai ales că eram foarte slab la matematică, ceea ce mă neliniştea de-a binelea. Colegul meu de cameră, un colon de pe Hesperus, avea un nume parcă predestinat, Angel, căci îşi pierdea nopţile dîndu-mi meditaţii.

Majoritatea instructorilor noştri erau mutilaţi. Doar cîţiva dintre subofiţerii care ne antrenau în disciplinele de luptă erau întregi la corp, aveau doi ochi şi două urechi. Dar, chiar şi printre ei... cel care conducea antrenamentul de luptă-comando era complet paralizat, de la gît în jos. Purta un guler de plastic şi se deplasa într-un scaun electric cu comenzi verbale. Că avea o gură, şi nişte ochi, de nu-i scăpa nimic, iar cînd te analiza şi te critica...

La început m-am tot întrebat de ce toţi oamenii aceştia, în mod evident buni de trecut în *retragere,* nu se duceau pe la casele lor, să-şi vadă liniştiţi de pensie. Dar, după o vreme, am renunţat.

Eu cred că marele moment pe care l-am trăit în întreaga perioadă de formare a fost vizita sublocotenentului de marină Ibanez, cea cu ochii

mari şi negri, aspirant-pilot pe corveta *Mcmnerheim.* Chiar Carmencita personal, trăsnet de frumoasă în ţinuta ei albă a Marinei Spaniole, minionă ca o păpuşică, şi-a făcut apariţia la ora apelului de seară din sala de mese. Carmencita a trecut prin faţa întregului rînd de cadeţi aliniaţi, făcîndu-i să clipească uluiţi, şi s-a dus drept la ofiţerul de serviciu, căruia i-a pronunţai clar şi răspicat numele meu.

Ofiţerul de serviciu în săptămîna aceea era căpitanul Chandar. Eu mă îndoiesc că tipul i-a zîmbit vreodată chiar şi propriei mame... dar Carmencitei i-a surîs şi a admis, aproape cu uşurinţă, că aş exista. Urmarea a fost că, după o fulgerare a genelor ei imense, i-a spus că nava ei urmează să decoleze în curînd şi că ea, personal, i-ar fi *deosebit de recunoscătoare* dacă ar binevoi să mă autorizeze să iau masa în oraş.

Drept care m-am pomenit cu un bilet de învoire pentru 3 ore, absolut neregulamentar, unic în analele Şcolii... să fi pus la punct Marina ceva tehnici noi de hipnotizare şi Carmencita să le fi testat pe ofiţerii Armatei... mai ştii? Ori era vorba de o armă mult mai veche?

În orice caz, drept rezultat am avut parte de unul din cele mai frumoase momente ale existenţei mele, care a coincis şi cu o creştere senzaţională a prestigiului meu în rîndurile camarazilor de promoţie. Această seară glorioasă a meritat din plin cele două cursuri la care a trebuit să chiulesc a doua zi. Dar bucuria revederii noastre a fost întrucîtva întunecată de cele aflate: Carl fusese ucis pe Pluton, în timpul unei incursiuni a Ploşniţelor. Am folosit cuvîntul *întrucîtva,* pentru că amîndoi învăţasem să ne obişnuim cu asemenea ştiri.

Carmen reuşi să mă mai şocheze o dată, cînd, înainte de a ne aşeza la masă, îşi scoase boneta marinărească: din bogatele ei cosiţe negre ca pana corbului nu mai rămăsese nici urmă. Este de la

sine înţeles că-mi era cunoscut obiceiul fetelor din Marină de a-şi rade capul, însă mie-mi rămăsese în minte o anumită imagine a Carmencitei cu pletele ei fîlfîind în bătaia vîntului. Eu însumi nu-mi lăsam părul mai lung de o jumătate de centimetru. Era şi practic şi igienic. Dar, cum v-am spus, am fost totuşi şocat. Evident, pentru fetele-pilot din Marină, părul lung pune oarecare probleme, mai ales în starea de imponderabilitate.

Trebuie să vă mărturisesc ceva: din momentul în care am reuşit să estompez, sau mai bine zis să şterg această imagine mintală a Carmencitei de pe vremuri, am găsit-o chiar mai drăguţă aşa. Asta, pentru că ea era *atît de frumoasă* încît lipsa părului n-o afecta. Unde mai pui că asta o deosebea de fetele civile, avînd, într-un anume fel, acelaşi rol ca micile cranii de aur ale *Pisicilor Sălbatice.* În orice caz, aceasta îi conferea un plus de demnitate şi, pentru prima dată văzînd-o cu capul descoperit am realizat că-i şi ea ofiţer, că şi ea luptă... şi că rămăsese foarte frumoasă.

M-am întors în acea seară ameţit de fericire, păstrînd amintirea unui suav parfum. Cînd ne-am despărţit, Carmen mă sărutase.

Singurul curs de la Ş.E.O. (Şcoală de Elevi Ofiţeri) din care aş vrea să vă prezint unele extrase este cel de filozofie morală şi istorie.

Fusesem surprins să-l regăsesc în programă. După mine, n-avea nici în clin nici în mînecă cu tehnicile de luptă sau cu arta de a comanda o companie. Cursul se referea exclusiv la *motivele* războiului, ori acestea erau clare pentru toată lumea, înainte de a ajunge eu la Ş.E.O. Vreau să spun că un infanterist se bate pentru că-i infanterist, pentru că face parte din Infanteria Spaţială.

Atunci m-am gîndit că, poate, acest curs de istorie şi filozofie morală nu era destinat decît acelora dintre noi (cam o treime) care nu fuseseră vreodată la şcoală. Aproape 20 la sută din cadeţii

promoţiei mele nu erau originari de pe Pămînt (şi acest enorm procentaj de coloniali înrolaţi mi-a spus multe). Cît despre ceilalţi, aceştia proveneau din teritorii unde istoria şi filozofia morală nu constituiau obiecte de învăţămînt. Deci pentru mine, la început, părea un curs fără probleme, care să-mi permită să-mi mai trag şi eu sufletul în competiţia cu ceilalţi, cei pentru care contează fiecare zecimală.

Din nou mă înşelam. Nu era aceeaşi materie ca la colegiu. Trebuia s-o promovezi, dar nu printr-un examen. Mai rău. Aveai de răspuns la chestionare, să treci prin anumite teste şi probe... la care însă nu ţi se dădeau note. Singurul *criteriu* de apreciere era opinia instructorului tău. Respectiv, el decidea dacă puteai deveni sau nu ofiţer.

Dacă el spunea *nu,* ajungeai în faţa unui consiliu care-ţi hotăra viitorul, care delibera asupra gradului ce îl vei primi sau care decidea trecerea ta în rîndul civililor. Oricare ţi-ar fi fost performanţele pe cîmpul de luptă, puteai fi retrimis să mai urmezi o nouă perioadă de instrucţie ca soldat şi s-o reiei de la zero.

Cursul de istorie şi filozofie morală funcţiona ca un fel de bombă cu explozie întîrziată. În general, te trezeai brusc în miez de noapte şi începeai să te-ntrebi; *Ce naiba o fi vrut să spună cînd ne-a explicat....* Aşa mi s-a întîmplat şi mie, pe vremea cînd eram elevul d-lui Dubois. Pe atunci mă tot întrebam ce au de-a face istoria şi filozofia morală cu formaţia ştiinţifică. Ce legătură au cu chimia şi fizica? De ce nu le-or fi expediat peste gard, în curtea aiuriţilor de la secţia literară?

Dar eu nu-mi dădeam seama că dl. Dubois îmi furniza, încă de pe atunci, *motivaţia* hotărîrii mele de a intra în luptă, şi care rămînea valabilă chiar şi acum, la atîta vreme de la începerea războiului.

În ce consta această motivaţie? Oare nu era absurd să-mi expun trupul meu atît de fragil şi muritor violenţelor unor străini ostili? Solda era mică, pericolele — nenumărate şi condiţiile de viaţă şi de luptă — aproape imposibile. Oare n-ar fi fost mai bine să rămîn acasă, liniştit, lăsînd lupta pe seama haimanalelor şi mitocanilor, că tot le place să se bată? Că doar străinii aceştia cu care sîntem în război, mie personal nu-mi făcuseră niciodată nimic! La prima vedere, părea absurd!

Cît despre raţiunea de a te bate, numai pentru că eşti infanterist în Infanteria Spaţială... Doamne! Că doar n-am ajuns asemănător cîinilor lui Pavlov! Nu... Atunci, hai să stăm şi să judecăm puţin.

Instructorul nostru, maiorul Reid, era orb. Din această cauză, erai de-a dreptul stingherit cînd îţi striga numele, îndreptîndu-şi privirea moartă a ochilor exact în direcţia ta... Tocmai studiam perioada care urmase războiului între Hegemonia

Chineză şi Alianţa Ruso-Anglo-Americană după 1987... Cînd a aflat, chiar în aceea zi, că San Francisco şi întreaga Vale San Joaquin fuseseră distruse. Mi-am zis că maiorul va atinge şi acest subiect. Pînă şi un civil ar fi făcut-o. Doar era clar că războiul intrase într-o fază decisivă: ori Ploşniţele, ori noi.

Dar el n-a făcut nici cea mai mică referire la San Francisco. L-a ales, la întîmplare, pe unul din *tonţii* clasei şi l-a pus să rezume Tratatul de la New Delhi şi să comenteze omisiunea privind soarta prizonierilor de război. Armistiţiul îi *uitase* pe prizonierii unei tabere şi-i eliberase pe cei ai celeilalte, oferindu-le posibilitatea de a se întoarce acasă (dacă o doreau) în haosul provocat de dezordini.

Victima desemnată de maior se apucă să îndruge despre calvarul prizonierilor neeliberaţi, supravieţuitorii din două divizii de paraşutişti britanici şi vreo cîteva mii de civili, cei mai mulţi capturaţi în Japonia, în Filipine şi în Rusia, ulterior condamnaţi pentru *crime politice.*

— ... se numărau printre ei, de asemenea, mulţi alţi prizonieri militari, care fuseseră prinşi... adică, vreau să spun... că erau în captivitate încă înainte de începerea războiului. Se spune chiar c-ar mai fi fost şi prizonieri dintr-un război anterior. Cifra exactă a prizonierilor neeliberaţi nu s-a cunoscut niciodată. După cele mai corecte estimări, acesta s-ar situa în jur de 65.000.

— *Cele mai corecte'?* — îl întrerupse maiorul.

— Păi... asta-i cifra care scrie în carte, domnule maior.

— Aaa... Atunci foloseşte cuvintele care trebuie şi exprimă-te precis. Cifra care s-a avansat *atunci* era inferioară sau superioară a 100.000?

— Păi... nu ştiu, domnule maior.

— Nimeni n-o ştie. Era peste 1.000?

— Probabil, domnule maior. Adică, în mod sigur.

— Exact. Pentru că numărul celor care reuşiseră să evadeze era deja superior. Îmi pare rău, dar constat că nu aţi citit cu atenţie acest curs. *Domnule Rico!*

Îmi venise mie rîndul.

— O mie de prizonieri neeliberaţi... constituie un motiv suficient pentru justificarea reluării unui război?

N-am ezitai nici o clipă:

— Da, domnule maior. Un motiv arhisuficient.

— Arhisuficient... Foarte bine... Dar un singur prizonier nceliberat ar fi fost suficient, ca motiv, pentru reluarea ostilităţilor?

De data asta, am şovăit. Eu cunoşteam răspunsul Infanteriei Spaţiale, dar mă gîndeam dacă ăsta ar fi răspunsul care îl dorea maiorul.

— Haide, domnule! Haide! — îmi zise el. Ca limită superioară, avem cifra de 1.000 de prizonieri. Acum să luăm în consideraţie şi limita inferioară... Doar n-o să-mi spui că ai fi dispus să achiţi o factură a cărei sumă variază *între una şi o mie de lire.* Ori, un război reprezintă o factură foarte importantă. Înţelegi esenţa problemei? Să rişti existenţa unei naţiuni sau două, în fond pentru salvarea vieţii unui singur om... Care, poate nici nu merită? Poate a şi murit între timp? În fiecare zi, mii de fiinţe omeneşti îşi pierd viaţa accidental... atunci de ce să ne punem o asemenea problemă pentru un singur om? Răspunde! Da sau nu... Faci o clasă întreagă să te aştepte!

Mi-am zis: fie ce-o fi... şi i-am dat răspunsul infanteristului.

— Da, domnule maior.

— Da? Ce?

— Nu contează dacă-i un singur om sau o mie, domnule maior. Trebuie să te lupţi.

— Ohaha! Deci numărul prizonierilor nu constituie un factor de raportare directă!.. Foarte bine! Acum, aştept justificarea răspunsului.

Cu asta mă-ncuiase. Ştiam că am dat răspunsul corect. Dar nu ştiam de ce.

— Vorbiţi, domnule Rico. Aceasta este o ştiinţă exactă. Dumneata ai enunţat o lege matematică. Dar trebuie s-o demonstrezi. S-ar putea ca cineva, pornind de la afirmaţia dumitale, să creadă — prin analogie — că un cartof valorează tot atîta cît o mie, nu?

— Nu, domnule maior!

— De ce, nu? Dovedeşte-mi-o!

— Oamenii nu-s cartofi!

— Ohoho, foarte bine, domnule Rico! Dar cred că, pentru ziua de astăzi, am chinuit suficient bietul dumneavoastră creier şi aşa suprasolicitat. Dar am să te rog să-mi aduci o justificare logică, în scris, a răspunsului pe care mi l-ai dat. Şi am să-ţi ofer un punct de plecare. Aruncă-ţi puţin ochii pe paragraful 7 al capitolului pe care l-am pus în discuţie astăzi... Şi, acum, domnule Salomon! Cum a evoluat situaţia politică din epoca Dezordinilor şi pînă în prezent? Şi în ce constă justificarea sa morală?

De bine, de rău, Sally se apucă să răspundă la primul punct. În realitate, nimeni n-ar fi în stare să descrie în detaliu naşterea Federaţiei. Ea s-a constituit cam aşa. La sfîrşitul secolului al XX-lea, guvernele diferitelor naţiuni se prăbuşeau unul după altul. Trebuia ceva care să umple vidul creat. Veteranii jucaseră şi ei un rol important. Ei tocmai pierduseră un război. Cea mai mare parte dintre ei n-aveau un loc de muncă şi stipulaţiile Tratatului de la New Delhi îi lăsaseră fără vreun mijloc de subzistenţă. Dar ei învăţaseră să se lupte. N-a fost o adevărată revoluţie. Semăna, mai degrabă, cu ce se întîmplase în Rusia anului 1917. Sistemul se prăbuşise, pentru a fi înlocuit cu altceva.

Primele evenimente, semnalate la Aberdeen, în Scoţia, sînt un exemplu tipic.

Cîţiva veterani s-au constituit într-un comando de supraveghere, avînd drept obiectiv combaterea

violenţelor şi a tîlhăriilor. Au spînzurat cîţiva indivizi (printre care şi doi veterani) şi apoi s-au transformat într-un Comitet. Din aceştia nu puteau face parte decît veteranii. Poate era arbitrar, dar ei nu aveau încredere decît într-ai lor. Astfel, ce fusese la început o simplă măsură de urgenţă, a devenit — pe parcursul a una sau două generaţii — o Constituţie.

Este foarte posibil că acei veterani scoţieni, care nu ezitaseră să-i spînzure chiar pe unii din foştii lor camarazi, ajunseseră la concluzia că, date fiind împrejurările, n-aveau de primit lecţii din partea civililor, toţi nişte lichele, şobolani şi javre, o adunătură de profitori, trădători şi colaboraţionişti... N-aveau altă soluţie decît să-i lase pe foştii soldaţi să reconstruiască lumea, făcînd ce li se ordonă. Eu cred că aşa s-a întîmplat, pentru că şi eu aş fi procedat la fel. Dealtfel şi istoricii sînt cu toţii de acord că, în aceea epocă istorică, antagonismul între civili şi soldaţii demoralizaţi depăşea orice ne-am putea închipui noi în zilele noastre.

Sally nu făcu nici o referire la manual. În cele din urmă, maiorul îl întrerupse:

— Domnule Salomon, dumneata, îmi vei prezenta, tot pentru cursul de mîine, un rezumat de 5-6 pagini. Iar acum, te-aş ruga să-mi explici pentru ce — în afara oricărei justificări istorice, teoretice sau practice — privilegiul cetăţeniei nu se acordă decît veteranilor?

— Păi... pentru că au fost selecţionaţi, domnule maior. Sînt mai inteligenţi.

— Aberant!

— Domnule maior?

— E un cuvînt prea greu pentru dumneata, domnule Salomon? Defineşte drept stupid conceptul dumitale. Cei care-şi satisfac serviciul nu-s mai buni decît civilii. Ba, în multe cazuri, civilii se dovedesc chiar mai inteligenţi. Cu asta s-a şi încercat tentativa de *coup d'état* care a

precedat Tratatul de la New Delhi: lăsaţi elita intelectuală să conducă şi veţi realiza utopia. Şi vă este cunoscut cît ne-a costat. Ştiinţa, în ciuda efectelor benefice din punct de vedere social pe care le poate aduce, nu este deloc o virtute socială. Cei care se reclamă drept adepţii ei, sînt mult prea adesea numai nişte egocentrişti, lipsiţi de cel mai elementar simţ al responsabilităţii sociale. Te-ai mai luminat un pic, scumpe domn?

— Hm... Cei care-şi satisfac Serviciul sînt disciplinaţi, domnule maior.

Tonul maiorului deveni amabil, chiar prea amabil.

— Sînt sincer dezolat. Această seducătoare teorie nu este coroborată de fapte. Dumneata, ca dealtfel şi eu, nu putem vota atîta vreme cît sîntem în Serviciu. Şi nimeni nu poate dovedi că disciplina militară formează totodată şi oameni socialmente disciplinaţi. Nivelul criminalităţii este sensibil egal printre civili şi printre veterani... şi unde mai pui că dumneata uiţi că, în timp de pace, cea mai mare parte a veteranilor provin din unităţile auxiliare, care nu sînt supuse rigorilor strictei discipline militare. Cu toate acestea, ei au drept de vot. (Maiorul surîse). Domnule Salomon, întrebarea mea era cu tîlc. Singurul motiv care ne face să trăim conform sistemului actual este de ordin practic şi stă la baza multor alte sisteme: *el funcţionează.*

Totuşi, analiza tuturor detaliilor este foarte instructivă. În decursul întregii istorii, oamenii s-au străduit să remită puterea în mîinile celor care să ştie s-o folosească cu înţelepcine, pentru binele tuturor. Unul dintre primele sisteme a fost cel al monarhiei absolute, în apărarea căruia se făceau referiri pasionale la *dreptul divin* al regilor.

Cîteodată, acest privilegiu al alegerii n-a fost numai la voia Domnului. De exemplu, suedezii şi-au ales drept conducător un francez, pe generalul Bernadotte.

Dar ăsta nu-i un exemplu.

Ansamblul sistemelor merge de la monarhia absolută, la anarhia totală. Omenirea a început mii de asemenea forme şi a văzut propunîndu-i-se alte mii, printre care şi straniul comunism de furnicar, eronat denumit de Platon *Republica* în dialogul omonim. Dar motivaţiile au fost întotdeauna de ordin moral: găsirea unei forme de guvernămînt, în acelaşi timp şi stabilă, şi benefică.

Toate sistemele au încercat să ajungă la acest rezultat limitînd privilegiul dreptului de vot la acei oameni care erau *presupuşi* a fi suficient de înţelepţi ca să-şi exercite acest drept. Fiţi atenţi: toate sistemele. Pînă chiar şi democraţiile cele mai liberale interziceau acest drept la peste un sfert din populaţia lor, pe baza unor criterii legate de vîrstă, loc de naştere, plata impozitelor, cazier judiciar... şi aşa mai departe. (Maiorul surîse cu cinism). Sincer să fiu, eu personal nu văd în ce ar consta diferenţa între votul unui creştin de 30 de ani şi cel al unui geniu de 15 ani... Mă refer la era *dreptului divin la vot al cetăţeanului obişnuit...* În sfîrşit, ce-a fost, a fost, şi oamenii din acele timpuri şi-au plătii din greu greşelile.

După cum am amintit, privilegiul dreptului la vot a fost acordat conform unor reguli multiple şi variate; după naştere, pe baze ereditare, după rasă, sex, proprietate, nivel de educaţie, prin concesionare... Toate sistemele au fost experimentate, toate au funcţionat, însă niciunul într-un mod satisfăcător. Toate s-au prăbuşit datorită propriilor erori sau au fost răsturnate, fiind considerate drept tiranice.

Sistemul nostru e oarecum mai aparte... mai degrabă satisfăcător. Unii se plîng, dar nimeni nu se revoltă. Libertatea individului n-a fost niciodată mai mare, în toată istoria; legile nu-s multe, impozitele sînt reduse şi nivelul de viaţă este pe atît de ridicat, pe cît o permite dezvoltarea producţiei sociale.

Criminalitatea este foarte scăzută. De ce? În mod sigur, nu pentru că aceia care au drept la vot sînt mai inteligenţi decît ceilalţi. Acest argument l-am respins deja. Domnule Tammany... puteţi să ne spuneţi pentru ce sistemul nostru este mai eficient decît toate celelalte care l-au precedat?

N-aveam idee de unde venea Clyde Tammany. Pînă atunci îl crezusem indian.

— Hm... Eu cred că datorită numărului redus al electorilor. Ei constituie un grup restrîns, conştient de importanţa deciziilor pe care le adoptă... şi, implicit, de consecinţele acestora.

— Îţi repet că avem de-a face cu o ştiinţă exactă. Eu nu te întreb ce *crezi* şi de altfel ce-ai spus este inexact. Nobilii au deţinut puterea într-o mulţime din sistemele trecutului, ei constituiau un grup restrîns şi perfect conştient de importanţa prerogativelor sale. Mai mult, ar trebui să ştii că procentajul cetăţenilor cu drept de vot, faţă de totalul populaţiei adulte, nu reprezintă întotdeauna o fracţiune minoră. Acesta ajunge pînă la 80 la sută pe Iskander, faţă de 3 la sută la unele naţiuni pe Pămînt. Şi, cu toate acestea, sistemul de guvernare este unul şi acelaşi pentru toţi. Cetăţenii cu drept de vot nu sînt deloc selecţionaţi. Nu-s nici mai inteligenţi şi nici nu au însuşiri deosebite, după cum nu sînt nici special şcolarizaţi în vederea exercitării drepturilor lor suverane. Atunci, spune-mi care ar fi diferenţa între cei aleşi prin vot în zilele noastre si trecutele guvernări? Dar dumneata crezi, bănuieşti, presupui... Îţi voi spune eu în ce constă diferenţa absolută: în sistemul nostru, fiecare alegător, fiecare funcţionar este un cetăţean care a dovedit, prin înrolarea sa voluntară în Serviciu, că pune salvarea, apărarea comunităţii, mai presus de propriile interese personale.

Şi asta este o diferenţă esenţială.

Poate că nu-i chiar atît de inteligent sau poate conştiinţa civică nu-i este strălucită, dar valoarea sa medie este considerabil superioară celei a

oricărui diriguitor din veacurile trecute. (Maiorul făcu o pauză ca să-şi plimbe degetele pe cadranul unui antic ceas cu limbi). Aproape c-am terminat ora de curs şi am avut de stabilit care ar fi cauza morală a succesului sistemului nostru de guvernare. Succesul permanent nu-i în nici un caz efectul hazardului. Nu uitaţi că noi vorbim despre o ştiinţă, nu despre interpretarea viselor. Universul este ce este, nu ce am dori noi să fie. A vota, înseamnă a participa la exercitarea autorităţii. O autoritate supremă, din care derivă toate celelalte... Între care şi aceea de care mă bucur eu, şi care-mi permite să vă hărţuiesc o dată pe zi. *Puterea,* dacă vreţi să o numiţi aşa! Dreptul de vot, dreptul cetăţeanului, înseamnă puterea, puterea în adevăratul sens al cuvîntului, puterea Fierului şi a Focului. Fie că-i exercitată de zece oameni, fie de zece miliarde de oameni, autoritatea politică înseamnă *puterea*!

Însă acest univers este format din dualităţi conjugate. Spuneţi-mi, domnule Rico... care este reciproca autorităţii?

— Responsabilitatea, domnule maior.

— Bravo! Din motive practice, morale şi matematice verificabile, autoritatea şi responsabilitatea trebuie să fie egale, în caz contrar existînd riscul unui dezastru la fel de inevitabil ca şi scurgerea curentului între două puncte cu potenţiale diverse. A se permite exercitarea unei autorităţi lipsite de responsabilitate, înseamnă a deschide poarta dezastrului. Pe de altă parte, a-l face pe un om responsabil de fapte pe care nu le poate controla, este o certă dovadă de imbecilitate. Democraţiile erau instabile în măsura în care cetăţenii lor nu erau responsabili de modul în care îşi exercitau dreptul suveran de autoritate... Nimeni n-auzise pe atunci de acest unic tribut, de modul în care îşi exercitau dreptul suveran de autoritate... Nimeni n-auzise pe atunci de acest unic tribut pe care-l suportăm noi acum. Nimeni

nu încercase să determine dacă un cetăţean era socialmente responsabil, în măsura în care el îşi exercită autoritatea literalmente în mod nelimitat. Dacă el a votat imposibilul, atunci rezultatul a constat în obţinerea dezastrului ceea ce a condus în mod inevitabil la tragerea sa la răspundere, la eliminarea sa, odată cu fragilul său templu.

Sistemul nostru, la primă vedere, nu diferă prea mult de celelalte. Noi trăim într-o democraţie care nu este deloc limitată de rasă, credinţă religioasă, naştere, avere, sex sau convingeri. Este un sistem în care fiecare poate dobîndi dreptul de decizie după un Serviciu relativ uşor şi, în mod obişnuit, de scurtă durată. Însă diferenţa este cea care separă un sistem eficace, bazat pe fapte, de un sistem cu desăvîrşire instabil. Dreptul suveran la vot este forma finală a autorităţii umane şi trebuie luate toate măsurile asigurătorii că acei care îl dobîndesc sînt gata să accepte supremul risc al responsabilităţii sociale, că dacă doresc să participe la conducerea Statului sînt gata, în aceeaşi măsură, să-şi rişte viaţa — şi chiar să şi-o piardă — pentru binele aceluiaşi Stat. Un maximum de responsabilitate este astfel compensat de un maximum de autoritate. Două măsuri, două greutăţi perfect egale.

Acum, cineva dintre dumneavoastră poate să-mi spună de ce n-a existat niciodată vreo revoluţie împotriva sistemului nostru? Contrar celor întîmplate tuturor sistemelor de guvernare care ne-au precedat? Şi în ciuda tuturor protestelor şi plîngerilor care ne ajung la urechi?

Unul dintre cei mai vechi dintre noi se hotărî să răspundă.

— Domnule maior, revoluţia este imposibilă.

— Da, dar pentru ce?

— Pentru că revoluţia, revolta armată, are la origină nu numai nemulţumirea, ci şi agresivitatea. Revoluţionarul trebuie să fie capabil să se lupte şi să moară. Dacă elementele agresive sînt cîinii

ciobăneşti, atunci oile nu-ţi vor crea niciodată probleme.

— Mda... Destul de bine formulat... De obicei mă feresc de exemplificări imagistice, însă aceasta rezumă destul de bine faptele. Adu-mi, totuşi, o dovadă matematică mîine... Ne-a mai rămas exact timp pentru o singură întrebare... Însă voi veţi fi cei care întreabă şi eu cel care răspunde. Cine încearcă?...

— Domnule maior... Pentru ce... De ce nu se merge pînă la capăt? De ce n-ar fi obligată toată lumea să-şi facă stagiul în Serviciu, astfel ca toată lumea să poată vota?

— Tinere... dumneata ai fi în stare să-mi redai vederea?

— Păi... Nu... Sigur că nu, domnule maior.

— Totuşi, dacă ai încerca, ar fi mult mai uşor decît să cauţi să conferi virtuţi morale sau simţul responsabilităţii sociale cuiva care nu le are. Cuiva care nu le simte lipsa şi care le respinge ca pe o povară inutilă. Tocmai de aceea e atît de greu să te înrolezi şi atît de uşor să demisionezi. Mai mult decît la nivelul familial sau de clan, responsabilitatea socială necesită imaginaţie, lealitate, devotament... Toate virtuţile superioare, care nu se pot dezvolta decît cu deplinul acord conştient al omului. Încercaţi să i le impuneţi şi el le va respinge. Deseori, în trecut armatele erau formate din soldaţi recruţi pe baza serviciului militar obligatoriu. Mergeţi la bibliotecă şi consultaţi raportul psihiatric privindu-i pe prizonierii care au suferit spălarea creierului, prin anii '950, în timpul aşa-numitului război din Coreea. Este vorba despre Raportul Mayer pe care îl vom analiza mai tîrziu. Maiorul îşi atinse din nou cadranul ceasului cu degetele. Sînteţi liberi.

După cum vedeţi, cu maiorul Reid n-aveai timp de lenevit. Dar nici nu te plictiseai. Cu altă ocazie mă alesesem cu alta din acele teze, cu care te cadorisea cu atîta largheţe. Atunci mă găsisem eu

să sugerez ideea că Cruciadele ar fi fost diferite de majoritatea altor războaie. Am fost executat pe loc şi am primit următaorul plan de teză:

a) Temă: demonstraţi că războiul şi perfecţiunea *morală au la bază aceeaşi zestre genetică.*

b) *Enunţ: toate războaiele izbucnesc sub presiunea exercitată de creşterea demografică* (Da, da, chiar şi Cruciadele, deşi era necesară totodată luarea în considerare a principalelor căi comerciale, a ratei natalităţii şi altor cîtorva elemente). *Oricare morală decurge din instinctul de supravieţuire. Atitudinea morală este o atitudine de supravieţuire, care transcende nivelul individului. Cazul tatălui care îşi dă viaţa pentru a-şi salva copiii. Presiunea demografică rezultă în urma procesului de supravieţuire în detrimentul altuia, şi războiul — ca rezultat al presiunii demografice — decurge din acelaşi instinct ancestral, care se află la originea oricăror reguli morale adaptabile fiinţei umane.*

e) *De demonstrat: Este posibilă abolirea războiului prin reducerea ritmului de creştere a populaţiei, punînd astfel capăt tuturor nenorocirilor, în paralel cu elaborarea unui cod moral prin care numărul populaţiei să fie limitat în funcţie de resursele disponibile.*

Fără să mă refer aici la utilizarea şi justificarea morală a natalităţii planificate, se poate constata dintr-o simplă privire că orice specie a cărei creştere a încetat, a fost înlăturată de celelalte aflate în expansiune.

Dar, hai să presupunem că specia umană ar reuşi să echilibreze rata natalităţii cu rata mortalităţii şi ar realiza pacea eternă. Ce s-ar întîmpla atunci? Păi, să zicem că joia viitoare, Ploşniţele vor debarca şi vor masacra şi ce-a mai rămas din această rasă care s-a debarasat de mocofanii aceia de soldăţoi. Şi atunci nimeni în univers nu va mai auzi vorbindu-se de noi. Ceea ce este foarte posibil să se şi întîmple.

Sau... sau noi vom fi primii care să lovim.

Ambele rase sînt inteligente, înverşunate şi amîndouă au nevoie de spaţiu.

Ştiaţi că presiunea demografică ne-ar putea împinge să ocupăm toate planetele locuibile din univers, într-un interval de timp incredibil de scurt? O clipită, comparat la scara duratei vieţii omeneşti?

Încercaţi să calculaţi. Este o expansiune cu dobîndă compensată.

Dar omul are *dreptul* să se răspîndească în întregul univers?

În fond, ce este omul: un animal sălbatic dotat cu voinţa de a supravieţui. Pînă acum, s-a dovedit capabil de asta, diminuîndu-şi toţi adversarii. Bineînţeles, dacă nu ne-am apuca să considerăm că tot ce s-a spus în decursul întregii istorii despre morală, război, politică, religie, n-are absolut nici un sens.

Universul va fi cel care ne va da răspunsul. Vom şti atunci dacă omul are *dreptul* să-l invadeze.

Pînă una, alta, Infanteria Spaţială este la post, în permanentă alertă, gata să susţină interesele umanităţii.

Perioada de instrucţie apropiindu-se de sfîrşit, fiecare dintre noi a fost repartizat să servească o vreme sub ordinele unui comandant-instructor, la bordul unei nave de luptă. Era o probă eliminatorie, înaintea examenului final, deoarece respectivul comandant decidea dacă ai sau nu stofă de ofiţer. Bineînţeles, la nevoie exista şi posibilitatea să ceri să fii totuşi reexaminat de o comisie, dar eu n-am auzit să fi existat cineva care s-o facă. Sau te întorceai cu brevetul sau nu mai auzea nimeni de tine. În această din urmă categorie intrau şi morţii.

Trebuia să avem efectele pregătite în permanenţă de plecare. S-a întîmplat odată ca, la

ora mesei, toţi elevii ofiţeri din compania mea să fie convocaţi. Au plecat în pas alergător, fără să mai aibă timpul să ia măcar o îmbucătură, iar eu m-am pomenit, în modul cel mai penibil, promovat comandant de companie.

Două zile mai tîrziu, mi-a venit şi mie rîndul.

M-am năpustit spre biroul comandantului, cu sacul de efecte pe umăr, emoţionat şi excitat. Mă săturasem pînă peste cap de cursuri şi-mi ziceam că vreo cîteva săptămîni de lupte într-o bună tovărăşie era exact ce-mi trebuia!

Fredonînd un cîntecel, mi-am încrucişat drumul cu o fată-aspirant, care arbora expresia tragică a elevului care a comis tragica eroare ce-i va închide pe veci accesul la corpul ofiţeresc. Cînd mai aveam cîţiva paşi pînă la biroul comandantului am tăcut.

La uşă mai erau doi cadeţi, Hassan şi Byrd. Hassan, poreclit şi Hassan *Asasinul,* era cel mai în vîrstă din promoţia noastră. Semăna cu duhul ieşit din lampa lui Aladin, iar Birdie părea că-i peste tot, în acelaşi timp. Mai ales dacă făceai vreo boroboaţă.

Nu dădea niciodată buzna în sala de curs. Dealtfel, chiar interzisese să se urle *Drepţi!*. Însă apariţia lui îşi făcea întotdeauna efectul: Ubicuitatea colonelului Nielssen ne neliniştea pe toţi.

Adevăratul său grad era cel de amiral în flota spaţială. Nu era decît colonel, ca să poată comanda şcoala. Această informaţie îmi fusese confirmată de un subofiţer de intendenţă, care-mi spusese că *domnul colonel* ar putea deveni oricînd doreşte general. Ceea ce uimea era faptul că acceptase diminuarea soldei, proporţional cu gradul, numai şi numai ca să-i poată instrui pe viitorii ofiţeri. Dar, vorba jupînului Ace, dacă ăsta-i este gustul!

La intrarea noastră, îşi ridică privirea şi ne spuse:

— Bună ziua, domnilor! Luaţi loc şi decontractaţi-vă.

M-am aşezat, dar n-am reuşit să mă decontractez.

Comandantul îşi dirija scaunul-rulant pînă la automatul de cafea, prepară patru ceşti şi Hassan ni le distribui. N-aveam nici un chef de cafea, dar un cadet nu-şi poate permite să refuze ospitalitatea comandantului.

— Domnilor, repartizările dumneavoastră se află la mine, ca, dealtfel, şi gradele provizorii ce le veţi avea. Dar aş dori să fiţi pe deplin conştienţi de statutul vostru.

Mai avusesem parte de cîteva predici privind acest subiect. Nu eram ofiţeri decît pentru necesităţile instrucţiei şi pentru examen. Statutul nostru prevedea că sîntem cu titlu *supranumerar, probatoriu şi provizoriu.* La întoacere, vom redeveni cadeţi şi puteam fi exmatriculaţi oricînd, pe baza unui simplu aviz al unuia dintre ofiţerii comisiei de examinare.

La bord urma să îndeplinim funcţia de *locotenent rangul III,* grad fantezist părînd a fi la fel de important ca a cincea roată la căruţă, ceva între aspirant şi veritabil ofiţer de bord. Pentru a fi salutat ca *locotenent rangul III,* trebuia să fie întuneric bine pe coridoarele pe unde umbli.

— Desigur, solda voastră rămîne neschimbată şi veţi fi numiţi tot *domnule* de cei care vi se adresează. Singura schimbare va fi la uniformă, respectiv galoanele voastre vor fi ceva mai discrete, chiar şi faţă de cele de cadet. Nu uitaţi că sîntem în continuare în perioada de instrucţie, atîta vreme cît n-aţi fost încă declaraţi oficial ofiţeri. Ne surîse şi întrebă: Poate vreunul dintre voi să-mi spună de ce aţi fost desemnaţi fiecare drept *locotenent rangul III*?

Bună întrebare, pe care eu însumi mi-o pusesem. De ce primeam nişte grade, în fond,

inexistente? Ei, dacă era să mă iau după ce scrie în manual...

— Domnule Byrd? — întrebă comandantul.

— Hm... Ca să ni se ofere un post de comandă, domnule colonel.

— Exact.

Comandantul se apropie de organigrama care ocupa un perete întreg şi indică un dreptunghi aflat imediat apropierea celui care îi menţiona numele său; legenda menţiona: *ASISTENT AL COMANDANTULUI — DOMNIŞOARA KENDRICK.*

— Domnilor, mi-ar fi deosebit de greu să conduc această şcoală fără d-ra Kendrick. În mintea ei este o întreagă arhivă şi oricare dintre dosare îmi este imediat accesibil. (Apasă un mic buton de pe braţul scaunului rulant şi întrebă cu voce tare:) Domnişoară Kendrick, care este ultima notă a cadetului Byrd la jurisdicţia militară, vorbesc de ultima perioadă?

— 93 la sulă, domnule comandant — răsună vocea d-rei Kendrick.

— Mulţumesc. Vedeţi? Aş semna cu ochii închişi orice document vizat de d-ra Kendrick... dar nu mi-ar place deloc ca vreo nu-ştiu-care comisie de anchetă să descopere de cîte ori a semnat ea în locul meu... Ia spune-mi, domnule Byrd... dacă eu mor subit, acum, pe loc, d-ra Kendrick ar putea să comande în locul meu?

— Ei bine... bun... cu cred că în problemele curente, ar putea...

— N-ar putea *nimic!* — mîrîi colonelul. Absolut nimic, atîta vreme cît colonelul Chauncey nu i-ar fi ordonat! Ea este o fată inteligentă, plină de calităţi şi se pare la prima vedere, că pricepe mai bine decît dumneata, şi mai repede... *că nu ocupă un post de comandă şi deci n-are nici o autoritate!*

Postul de comandă nu-i o simplă vorbă goală. Este la fel de plin de semnificaţii şi de cert, ca şi un pumn în gură. Dacă le-aş trimite în luptă cu

gradul de cadet, domnule Byrd, singurul lucru pe care l-ai putea face ar fi să transmiţi ordinele. Dacă comandantul companiei dumitale ar fi ucis, iar dumneata i-ai da un ordin unui simplu soldat — chiar un ordin corect şi judicios exprimat — ai face o greşeală, iar soldatul ar greşi şi el, dacă l-ar executa. Cadetul nu poate deţine o funcţie de comandă. El nu există din punct de vedere militar. Cadetul n-are grad. Nu ocupă nici un post. Este un student care urmează să devină un militar... un om care speră să devină ofiţer... În caz contrar, urmînd să-şi recapete gradul anterior. El se supune disciplinei militare, dar încă nu aparţine Armatei. Acesta-i motivul!

Zero. Trei ori zero! Asta-i bună, cadetul nici nu mai face parte din Armată!...

— Domnule colonel!

— Da? Spune, tinere... domnule Rico.

Mă luase gura pe dinainte. Dar de vorbit, trebuia să vorbesc.

— Deci... deci dacă nu mai facem parte din Armată... nu mai facem parte nici din Infanteria Spaţială... domnule colonel?

Colonelul nu mă scăpa din ochi.

— Vă deranjează asta, domnule Rico?

— Păi... nu-mi prea place, domnule colonel.

Ca să fiu sincer, mă îngrozea. Mă simţeam gol şi fără apărare.

— Mda, înţeleg... (în orice caz, nu prea supărat:) Tinere, te rog să înţelegi că mie îmi revine sarcina de a mă ocupa de aspectele spaţial- juridice.

— Dar...

— E un ordin. Administrativ vorbind, dumneata nu mai faci parte din Infanteria Spaţială. Dar ea nu te-a uitat. Infanteria nu-şi uită niciodată oamenii, oriunde ar fi ei. Dacă mori acum, vei fi incinerat cu gradul de sublocotenent Juan Rico, din Infanteria Spaţială. (Se întrerupse pentru a întreba:) Domnişoară Kendrick, dl. Rico de pe ce navă provine?

— *Rodger Young,* domnule comandant.

— Mulţumesc... Deci Infanteria Spaţială de pe *Rodger Young* alcătuind Compania a II-a de luptă, indicativ *George,* din Regimentul 3, din cadrul Diviziei I-a Spaţială... altfel numită Compania *Căpoşilor* (Nu ezitase nici o clipă în enumerare; îi fusese de-ajuns să audă numele navei). Este o unitate excelentă, domnule Rico. Oameni îndrăzneţi şi de temut. Ultimele ordine ce le veţi primi vor fi comunicate şi unităţii, şi sub indicativul acesteia veţi figura în Sala Memorială. Cînd un cadet îşi pierde viaţa în luptă, este avansat post- mortem, privind acest grad. Iar unitatea dumitale o va şti.

M-am simţit uşurat şi, în acelaşi timp, compleşit de un val de nostalgie, astfel că una sau două secunde n-au mai urmărit firul discuţiei.

— ...şi dacă nu mă veţi mai întrerupe tot timpul, veţi avea o şansă să vă mai revedeţi unităţile voastre. La bordul navelor unde sînteţi repartizaţi, veţi fi ofiţeri pentru că, pur şi simplu, nu puteţi rămîne într-o postură pasivă. Trebuie să vă bateţi, să primiţi şi să daţi ordine. Ordine *legale*, pentru că veţi avea un grad şi veţi face parte dintr-o unitate. Ba, mai mult, din moment ce ocupaţi un post de comandă, puteţi fi în măsură să vă asumaţi pe loc, la nevoie o funcţie superioară. Dacă sînteţi ajutorul comandantului de companie şi dacă acesta este ucis... din acea clipă, deveniţi, automat, comandantul de companie! (Încuviinţă din cap). Da, aţi auzit bine. N-am zis că *sînteţi pe post* de comandant de companie, într-un asemenea caz nu mai sînteţi nişte cadeţi în curs de instruire. Nu mai sînteţi *un elev-ofiţer în probe.* Nu, deveniţi dintr-odată Şeful, Bătrînul, Patronul, Boss-ul şi veţi descoperi, cu o strîngere de inimă, că toţi ceilalţi, dar absolut toţi ceilalţi, depind exclusiv de voi, numai de voi singuri. Vouă vă revine greaua sarcină de a le spune cum să procedeze ca să înainteze, cum să lupte ca să-şi îndeplinească

misiunea, cum să supravieţuiască! Trupa ştie un singur lucru: să urmeze ordinele vocii comandantului. Ori, această voce este vocea voastră! Voi sînteţi cei care ordonaţi... Calm, cu sînge rece. Pentru că, domnilor, dacă unitatea este în pericol... Vreu să spun, dacă se află într-o situaţie critică.... chiar şi cea mai uşoară nuanţă de panică în vocea voastră poate metamorfoza, pînă şi cea mai bună unitate combatantă, într-o gloată de fugari înnebuniţi de frică.

Şi, reţineţi, vă rog, nimeni nu vă va preveni de sosirea unui asemenea moment de grea responsabilitate. Vă va cădea pe cap, uite aşa, din senin, şi din acea clipă numai Dumnezeu vă mai poate ajuta. Dar nu contaţi pe el să vă sufle indicaţiile tactice. Asta este treaba voastră. Făcînd însă ce trebuie, nelăsîndu-vă cuprinşi de frică, puteţi spera ca pronia divină să fie alături de voi.

Comandantul făcu o pauză. Acum mă calmasem; Birdie căpătase o mină teribil de serioasă, care contrasta cu faţa lui de puşti, iar Hassan privea încruntat. În acele clipe, ce n-ar fi dat să fie din nou în sala de lansare de pe *Rod,* fără prea multe galoane pe umăr, după o seară petrecută printre camarazi şi agrementată de o mică încăierare, aşa ca-ntre prieteni. Poţi zice o mulţime de lucruri despre rolul ajutorului de comandant de companie, însă, credeţi-mă, este mult mai uşor să mori decît să-ţi pui capul să gîndească.

— Domnilor — reluă comandantul — a sosit momentul adevărului. Este foarte regretabil că nu s-a pus încă la punct o metodă ştiinţifică şi militară, care să deosebească adevăratul ofiţer, de imitaţia fără valoare, alta decît proba de foc a luptei. Căci, pînă acum, numai ea singură permite veritabilului ofiţer să-şi dovedească talentul... sau să moară. Imitaţiile se dau în vileag... şi pot muri, la rîndul lor, făcîndu-se de rîs. Numai că într-o asemenea situaţie, doar moartea celorlalţi contează, moartea celor curajoşi, sergenţi,

adjutanţi, caporali, simpli soldaţi, al căror ghinion a fost să se afle sub ordinele unui incompetent.

Noi dorim să evităm, pe cît posibil, o eventualitate de acest gen. Regula absolută impune ca fiecare candidat la gradul de ofiţer să fie un soldat perfect antrenat, format în focul luptei, un veteran al lansărilor. În decursul istoriei, nu se cunosc armate care să fi respectat cu adevărat această regulă. Cîteodată s-a aplicat, pe ici, pe colo, cîteodată. De exemplu, cele mai celebre şcoli militare din trecut — Saint-Cyr, West Point, Sandhurst, Colorado Springs, — nici măcar n-au încercat să recurgă la ea. Aceste şcoli îşi deschideau larg porţile tinerilor civili, aceştia urmau o oarecare pregătire, erau făcuţi ofiţeri şi apoi erau aruncaţi în focul luptei fără pic de experienţă în ceea ce priveşte exercitarea comenzii. Foarte adesea se descoperea — însă mult prea tîrziu — că unul sau altul din tinerii şi sclipitorii ofiţeri din sala de clasă, pe cîmpul de bătălie nu erau decît un laş, un nebun sau un nepriceput.

Măcar noi nu mai acceptăm un asemenea risc. Sîntem siguri că sînteţi deja nişte soldaţi buni, că ştiţi să vă bateţi şi că v-aţi dovedit curajul. Altfel, n-aţi fi aici. Cunoştinţele pe care le aveţi, inteligenţa voastră, corespund standardelor minimale. Pornind de la aceste date de bază, noi dorim să eliminăm, pe cît posibil, toate elementele imperfecte. Şi încă repede. N-avem de gînd să ne pierdem soldaţi valoroşi, forţîndu-i să meargă dincolo de propriile posibilităţi. Încercarea la care veţi fi supuşi este dură, pentru că viitorul vă rezervă încercări şi mai dure.

Noi avem deci la îndemînă un grup restrîns, dar ale cărui şanse sînt foarte ridicate. Dar, totodată, unul dintre criterii, şi încă unul din cele mai importante, nu avem cum să-l verificăm; este ceva foarte greu de definit, acel ceva care diferenţiază pe adevăratul conducător în timp de război... de cel

care arc capacitatea, dar nu şi adevărata vocaţie. Şi acest lucru nu se poate verifica decît în condiţii concrete de luptă. Domnilor, dumneavoastră aţi atins acest stadiu! Sînteţi gata să depuneţi jurămîntul?

După o scurtă tăcere, *Hassan Asasinul* rosti răspicat:

— Da, domnule colonel.

Birdie şi cu mine răspunserăm ca un ecou.

Comandantul se încruntă.

— Vă mai fac un scurt rezumat al tuturor calităţilor voastre. Sînteţi într-o perfectă condiţie fizică, inteligenţa voastră funcţionează fără cusur, sînteţi bine instruiţi şi disciplinaţi. Aveţi clasă... modelul standard al tînărului ofiţer. (Apoi mîrîi:) Ce prostie! Veţi ajunge, poate, ofiţeri *cîndva!* Sper... Nu numai că mă îngrozesc de toţi banii şi toată strădania risipite în vînt, dar pur şi simplu tremur de fiecare dată cînd trebuie să trimit Flotei vreunul din semiofiţerii-ucenici, zicîndu-mi că arunc în mijlocul unei unităţi combatante, pe care cel mai adesea nici n-o cunosc, — un fel de monstru de-al lui Frankenstein lipsit de orice control... Dacă aţi bănui cu adevărat ce vă aşteaptă, sînt sigur că nu v-aţi grăbi cu depunerea Jurămîntului uite aşa, pe loc, la prima invitaţie. Ar trebui să-mi răspundeţi *nu* să mă lăsaţi să vă trimit înapoi la unităţile voastre, cu vechiul grad... Dar voi, ce, parcă ştiţi în ce vă băgaţi?! Deci, voi mai încerca o dată... Domnule Rico, v-aţi gîndit vreodată că aţi putea ajunge în faţa Curţii marţiale pentru pierderea unui regiment?

Am rămas pur şi simplu trăsnit:

— Sincer să fiu... Nu, domnule colonel, niciodată...

Singurul lucru pe care-l ştiam era că, pentru un ofiţer, a ajunge la Curtea marţială este de zeci de ori mai grav decît pentru un om de trupă. Cele cîteva lovituri de bici şi excludere, valabile pentru

soldat, echivalau cu condamnarea la moarte pentru ofiţer.

— Ei bine, ia gîndiţi-vă puţin — continuă colonelul pe un ton sinistru. Cînd vă vorbeam despre posibila moarte a comandantului de companie, nu evocam dezastrul militar absolut. Domnule, Hassan! Care este cel mai mare număr de posturi de comandă, susceptibil de a deveni vocaţie prin moartea titularilor în luptă?

— Nu sînt tocmai sigur, domnule colonel... dar ştiu că un maior a ajuns să comande o brigadă în timpul operaţiunii D.D.T., exact înaintea evacuării în catastrofă... Eu n-am fost încă acolo.

— Se numea Fredericks. Maiorul Fredericks. A fost avansat locotenent-colonel şi a fost decorat. Dacă veţi studia Al doilea Război Global, veţi găsi interesantul caz al unui tînăr cadet-ofiţer care a ajuns să comande o navă maritimă de război. Nu numai că a condus lupta, dar a şi înălţat pavilionul de amiral. Sub ordinele lui s-au găsit ofiţeri superiori în grad şi în vechime, care nu erau răniţi, dar el a ştiut să-şi impună competenţa. E drept însă că împrejurările erau într-adevăr excepţionale: comunicaţiile fuseseră întrerupte. Dar cu mă gîndeam la un cu totul alt caz, cînd patru eşaloane de comandă au fost nimicite în mai puţin de 6 minute. Astfel că, în doi timpi şi trei mişcări, un comandant de pluton s-a trezit în fruntea unei brigăzi. Aţi auzit vorbindu-se de asta?

Tăcere mormîntală.

— Foarte bine... Iată cum s-a întîmplat: era pe vremea războaielor napoleoniene, cînd, în paralel, proliferaseră o mulţime de alte mici conflicte gen gherilă. Tînărul ofiţer despre care vă vorbeam era cadetul navei pe care naviga.Cred că, vă este cunoscut că, pe vremea aceea navele erau din lemn şi propulsia o asigurau pînzele. Ca vîrstă, tînărul se încadra în media promoţiei voastre şi avea gradul de *al treilea locotenent, cu titlu temporar*. Băgaţi deci de seamă că pînă şi gradul era acelaşi cu al

vostru. N-avea nici o experienţă de luptă şi, pe nava respectivă, patru ofiţeri îl precedau în ordine ierarhică. Chiar de la începutul bătăliei navale, superiorul lui imediat a fost rănit. Tînărul nostru i-a sărit în ajutor şi a reuşit să-l pună la adăpost de tirul inamic. Atît şi nimic mai mult. A făcut exact ce-ar fi făcut pentru oricare alt camarad. Numai că, în timp ce el se ocupa cu asta, au fost ucişi şi ceilalţi trei ofiţeri. A fost trimis în faţa Curţii marţiale sub acuzaţia de *părăsire a postului de comandant al navei pe timp de luptă,* a fost condamnat şi înfundat puşcăria.

Nu m-am putut împiedica să nu exclam:

— *Pentru asta,* domnule colonel?

— De ce nu? Bineînţeles, este adevărat că noi trebuie să ne întrajutorăm în luptă. Dar noi o facem în cu totul alte condiţii decît pe vremea navigaţiei cu vele, şi conform unor ordine precise. Noi n-o luăm niciodată la fugă în plină bătălie. Timp de peste un secol şi jumătate, familia şi urmaşii tînărului marinar au încercat să obţină anularea acelui verdict. Desigur, n-au reuşit. Doar nu-şi părăsise postul, fără să primească ordin? În această privinţă nu exista nici un dubiu, chiar în acele circumstanţe extraordinare. S-a ţinut totuşi cont de faptul că era un începător lipsit de experienţă... şi a avut norocul să nu fie spînzurat. (Colonelul îşi întoarse privirea de gheaţă spre mine:) Domnule Rico... vi s-ar putea întîmpla aşa ceva?

— Eu..., eu sper că nu, domnule colonel.

— Totuşi, orice poate fi posibil în cursul acestei croaziere de instrucţie. Iată cum aş vedea eu o asemenea eventualitate. Să presupunem că veţi fi angrenaţi într-o operaţiune de mai mare anvergură. Mai multe nave lansează un regiment. Ofiţerii, creed că o ştiţi, sînt lansaţi primii. Aceasta prezintă pe cîte avantaje, tot atîtea riscuri, dar este o regulă pe care noi a respectăm în mod absolut, din stricte motive psihologice: soldaţii, în momentul ajungerii lor pe sol sînt de la bun început încadraţi de proprii

ofiţeri. Şi mai presupunem că Ploşniţele sînt la curent cu această tactică. Ceea ce nu este imposibil. Şi, în sfîrşit, să presupunem că pun la cale o capcană. Primul val de asalt este nimicit integral. Voi, nefăcînd parte propriuzis din efectiv, nu sînteţi lansaţi de la bun început. Vă ocupaţi locul în prima capsulă vacantă ce vi se prezintă. În ce situaţie veţi fi puşi deci, domnilor?

— Nu sînt sigur c-o ştiu, domnule colonel.

— De a vă trezi comandînd un regiment! Şi dumneata ce vei face, tinere domn? Hai, repede! Că doar Ploşniţele nu stau să te aştepte!

— Păi... (şi i-am turuit ce scria în manual, aproape cuvînt cu cuvînt:) Iau comanda şi acţionez în funcţie de împrejurări şi de situaţia tactică, aşa cum mi se prezintă aceasta, domnule colonel.

— Chiar aşa? Ei bine, eu cred că o să daţi de dracu'. De altfel, într-o astfel de situaţie nici nu s-ar putea altceva. Măi băieţi, ce aştept eu de la voi este să nu staţi o clipă locului şi să nu vă tacă gura, să vă zbieraţi ordinele cum aţi atins solul, chiar dacă vi se par inutile. Nimeni nu cere unui pisoi să se bată ca un tigru şi, pe deasupra, să-şi mai şi devoreze inamicul! Se poate spera însă ca măcar s-o încerce şi să-şi dea străduinţa. Bine. Drepţi! Ridicaţi mîna dreaptă!

Cu greu, reuşi să se ridice şi el în picioare.

Treizeci de secunde mai tîrziu, eram ofiţeri... cu titlu *supranumerar, probatoriu şi provizoriu.*

Credeam că vom primi tresele de pus pe umeri şi că vom fi liberi după aceea. Mă înşelam. Colonelul păru că se destinde şi ni se adresă pe un ton aproape părintesc.

— Vă rog să înţelegeţi un lucru, măi băieţi... V-am ţinut întreg acel discurs, ca să vă daţi seama cît de greu vă va fi în tot ce urmează. Trebuie să vă gîndiţi la asta, să vă imaginaţi cum veţi proceda dacă situaţia ia o turnură proastă. Şi trebuie să vă mai intre bine în cap că viaţa voastră aparţine celor pe care îi comandaţi şi că nu aveţi dreptul să vi-o

riscaţi în tot soiul de acte de bravură sinucigaşă, numai ca să vă acoperiţi de o glorie postumă... După cum n-aveţi nici dreptul de a vi-o pune la adăpost cu orice preţ, dacă împrejurările necesită un sacrificiu. Ţin foarte mult să meditaţi la toate acestea, pînă cînd veţi simţi că vă plesneşte capul, în orele premergătoare lansării. Pentru ca o eventuală nenorocire să vă găsească pregătiţi, calmi şi cu sînge rece... Deşi e greu, nu-i imposibil... A, da, era să uit... Există totuşi un *unic* element care vă poate salva! Cunoaşte vreunul din voi răspunsul?... Hai! Doar nu mai sînteţi recruţi, nu? Domnule Hassan?...

— Adjutantul, domnule colonel — răspunse fără grabă *Asasinul.*

— Sigur că da! În mod sigur are mai multă experienţă, a fost lansat de mult mai multe ori şi, în mod cert, îşi cunoaşte la perfecţie unitatea. Şi cum nu-i îngreunat de această sarcină suplimentară care este comanda, are mai mult timp de gîndire. La nevoie cereţi-i sfatul. Pentru asta aveţi un circuit radio special! Şi nici n-o să-i pierdeţi încrederea numai pentru asta. El este obişnuit să i se ceară sfatul. Dar dacă n-o faceţi, vă va considera nişte imbecili, nişte incapabili şi, pe deasupra, şi îngîmfaţi. Şi, în acest caz, n-ar greşi deloc.

Dar, atenţie! nu sînteţi absolut obligaţi să-i urmaţi sfatul. Puteţi însă să vă inspiraţi din ideile lui şi să concepeţi un plan propriu. În oricare din cazuri, decizia finală vă aparţine şi voi sînteţi cei care daţi ordinele. Repede fără zăbavă! Fiindcă un şef nehotărît, care nu ştie ce decizie să ia şi şovăie, este singurul care poate băga frica-n oase chiar şi celui mai bun dintre adjutanţi!

În unităţile Infanteriei Spaţiale, mai mult ca oriunde, trupa şi ofiţerii depind unii de alţii, iar adjutanţii sînt cimentul de legătură. N-o uitaţi asta niciodată.

Comandantul se apropie cu scaunul rulant de un mic fişet, aflat lîngă biroul său. Interiorul era împărţit în mici compartimente, fiecare din acestea conţinînd o cutioară. Luă una şi o deschise.

— Domnule Hassan!

— *Yes, sirl*

— Aceste barete au fost purtate de căpitanul Terence O'Kelly cu ocazia primei sale croaziere de instrucţie. Eşti de acord să le primeşti?

— Domnule colonel... *(Asasinul* părea că răguşise dintrodată şi lăsa impresia că va izbucni în lacrimi:) Da... domnule colonel.

— Apropie-te, domnule Hassan (Colonelul îi prinse tresele pe umeri):) Poartă-le cu acelaşi curaj ca şi el... şi... *adu-mi-le înapoi!* Ai înţeles!

— Voi face tot ce pot, domnule colonel.

— Sînt sigur. Nava dumitale decolează peste 20 de minute. O navetă aşteaptă pe acoperiş. Iată-ţi şi ordinul, domnule. Poţi pleca.

Hassan salută scurt şi ieşi. Colonelul luase deja o altă cutioară.

— Domnule Byrd, sînteţi superstiţios?

— Nu, domnule colonel.

— Ia te uită? Ei bine, eu sînt. În cazul dumitale deci nu cred că va exista vreo obiecţiune dacă îţi voi încredinţa spre purtare aceste trese, după alţi cinci ofiţeri care, toţi, au fost ucişi în luptă?

— Nu, domnule colonel. (Birdie abia dacă avusese o scurtă ezitare, abia perceptibilă).

— Atunci e bine. Pentru că aceşti cinci ofiţeri au fost citaţi de şaptesprezece ori şi au primit mai multe decoraţii militare, de la *Medalia Pămîntului* la *Leul rănit.* Apropie-te, domnule Byrd... Tresa aceasta cu o pată brună trebuie purtată pe umărul stîng. Niciodată altfel! Doar dacă nu va fi cazul, dar atunci o veţi şti. Iată lista celor cinci ofiţeri. Mai ai 30 de minute pînă la plecarea navetei. Dă o fugă pînă la Sala Memorială şi aruncă-ţi ochii pe biografiile lor.

— *Yes, sir!*

— Poftim ordinul.

În sfîrşit se întoarse şi spre mine, mă măsură din ochi şi mă întrebă fără menajamente:

— Te frămîntă ceva, băiete? Spune!

— Domnule colonel... acel locotenent care a fost comandant... cum aş putea afla ce s-a întîmplat atunci?

— Ei, tinere... nu mi-a fost în intenţie să vă îngrozesc, ci să vă deschid ochii asupra unor situaţii limită. Cele ce v-am povestit s-au petrecut în timpul bătăliei din iunie 1813, între nava americană *Chesapeake* şi velierul britanic *Shannon.* Mai multe poţi citi în *Enciclopedia Navală* pe care o poţi găsi în biblioteca oricărei nave. (Reveni la fişetul cu barete şi rămase o clipă încruntat:) Domnule Rico, am primit o scrisoare din partea unuia din foştii dumitale profesori, ofiţer în retragere, care îşi exprimase dorinţa să-ţi încredinţez tresele lui de locotenent III. Îmi pare rău, dar a trebuit să-l refuz.

— *Sir!*

Eram bucuros să aflu că locotenent-colonelul Dubois nu-mi pierduse urma... dar, în acelaşi timp, mă simţeam dezamăgit.

— Pentru că îmi este imposibil, domnule Rico! Aceste trese le-am dat unui elev, acum doi ani... şi nu mi le-a mai restituit. Dar... (luă o cutie şi mă privi:) ai putea încerca această pereche de trese. Important este că fostul tău profesor şi-a manifestat dorinţa de a-i călca pe urme, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, domnule colonel.

— Aceste trese au fost purtate de cinci ori. Ultimii patru candidaţi n-au reuşit să-l promoveze. A, nu... nimic dezonorant. Pur şi simplu, neşansă. Eşti dispus să înfrunţi ghinionul, domnule Rico? Să transformi aceste trese într-un talisman care aduce noroc?

— Voi încerca, domnule colonel — am răspuns eu, deşi mai bine mi-aş fi băgat un mygal în sacul cu efecte.

— O.K.

Îmi prinse tresele pe umeri.

— Îţi mulţumesc, domnule Rico. Să ştii că eu am fost primul care le-a purtat. Şi aş fi foarte fericit dacă mi le vei înapoia şi vei reuşi, purificîndu-le astfel de reputaţia de purtătoare de ghinion.

Am simţit un val de căldură în suflet.

— Voi face tot posibilul, domnule colonel.

— De asta, sînt sigur. Ordinul e aici. Vei călători în aceeaşi navetă cu Byrd... O clipă: ţi-ai luat cu tine cursurile de matematică?

— Hm... nu, domnule colonel.

— Ia-le. Intendentul navei dumitale a fost anunţat de acest excedent de bagaj.

L-am salutat şi am ieşit în pas alergător. Coborîsem cu picioarle pe pămînt cînd îl auzeam pomenind de matematică.

Cărţile erau pe biroul meu. Cineva deja le împachetase, adăugînd şi file cu exerciţiile pe ziua curentă. Acum eram sigur că hazardul şi întîmplarea erau noţiuni străine colonelului Nielssen.

Birdie mă aştepta pe acoperiş, lîngă navetă. Cînd îmi văzu pachetul cu cărţi, îl umflă rîsul.

— Jalnic! Dac-am fi fost pe aceeaşi navă, te mai ajutam şi eu.

— Păi, eu sînt pe *Tours.*

— Îmi pare răi. Eu mă îmbarc pe *Moskva.*

Ne-am urcat la bord. Am verificat pilotul automat, am închis portiera şi am decolat.

— Ai scăpat uşor — îmi zise Birdie. *Asasinul* a trebuit să care după el, în afară de matematici, şi catastifele altor două materii.

Birdie nu se lăudase cînd îmi propusese să mă ajute, dacă am fi fost pe aceeaşi navă. Era soldat, dar era, în acelaşi timp, şi profesor. Într-un fel, ca micul Shujumi care ne dădea lecţii de judo în Tabăra *Currie;* numai că Birdie preda matematica. În Infanteria Stelară nu era irosit nici un talent.

Birdie fusese foarte repede reperat, căci îşi luase licenţa în matematici superioare exact cînd împlinise 18 ani. Cursurile de matematică pe care le preda la Ş.E.O. nu erau decît o corvoadă suplimentară, pentru că nu-l scutea nimeni de frecuşul la alte materii. Dar pentru el, asta nu era o problemă. Căci Birdie era într-adevăr o *rara avis:* inteligenţă sclipitoare, bine educat, mult bun simţ şi un curaj extraordinar. Ce mai, materie primă de general.

Cu toţii eram de acord că va ajunge să comande o brigadă la 30 de ani.

În ce mă priveşte, ambiţiile mele nu ţinteau atît de sus.

— Mda... ar fi o chestie cam nasoală dacă *Asasinul* pică examenul — am zis şi eu, ca să mă aflu în treabă, gîndindu-mă, în acelaşi timp, că chestia cea mai nasoală ar fi dacă Johnnie Rico pică examenul.

— A, fii sigur, n-o să pice — îmi răspunse Birdie cu multă siguranţă. Dacă o să fie nevoie, o să-l bage într-o hipno-cabină, o să-l hrănească prin perfuzie intravenoasă şi-o să-l ţină acolo, pînă cînd va şti toate cursurile pe dinafară... Dar, oricum, Hassan, tot se alege cu o avansare, chiar dacă nu ia examenul.

— Ce face?

— Cum adică, nu ştiai? Păi, el este locotenent rangul I. Numai că gradul l-a obţinut pe cîmpul de luptă. Deci orice s-ar întîmpla, tot locotenent rămîne. Citeşte în regulament.

Nu era nevoie, că ştiam regulamentul. De exemplu, dacă o încurcam la matematică, redeveneam adjutant. Dar asta n-are nici o legătură cu situaţia despre care vorbeam!...

— Ia stai un pic... Vrei să spui că el a renunţat la gradul *permanent* de locotenent *rangul întîi,* că adineauri a fost numit *provizoriu* locotenent MI rangul doi... şi asta numai pentru a deveni *poate*

locotenent *rangul doi'!* Ori tu, ori el, unul din voi doi e nebun!

Bridie surîse.

— Cu toţii sîntem, exact cît trebuie ca să fim în Infanteria Stelară.

— Birdie... Să fiu al naibii, dacă pricep ceva...

— Ba pricepi foarte bine... *Asasinul* n-are decît bagajul de cunoştinţe pe care l-a ciupit pe ici, pe colo, de cînd este în Infanterie. Ai impresia că ar mai avea multe şanse de avansare, bazîndu-se numai pe atît? Bunăoară, eu sînt sigur că el ar putea comanda un regiment în luptă şi că s-ar descurca binişor... Însă cu condiţia ca altcineva să-i fi elaborat tactica. Dragă Johnnie, să dai comenzile care trebuie în timpul acţiunii nu-i decît una din atribuţiile care îi revin ofiţerului, mai ales dacă este ofiţer superior. Pentru că acestuia îi poate reveni sarcina de a conduce un război, o bătălie sau o simplă incursiune. Pentru asta el trebuie să fie pregătit, să cunoască strategia, teoria jocurilor, analiza operaţională, logica simbolică, sinteza pesimistă şi alte vreo zece discipline la fel de sofisticate! Toate trebuie parcurse şi asimilate dacă vrei să ajungi căpitan sau maior. Crede-mă, *Asasinul* ştie prea bine ce face.

— Te cred, Birdie, dar... colonelul Nielssen nu ştia că Hassan a fost ofiţer... în sfîrşit, că este ofiţer?

— Ba da, cum să nu.

— Eu n-am avut impresia asta. I-a ţinut şi lui, ca şi nouă, cam aceeaşi predică.

— Nu tocmai. N-ai remarcat că atunci cînd dorea anumite răspunsuri, aşa mai deosebite, i se adresa în special lui?

Avea dreptate, recunosc.

— Birdie, care-i gradul tău permanent? De unde ai pornit?

Naveta făcea manevrele de cuplare. Birdie se ridică, puse mîna pe clanţa portierei şi zîmbi.

— Eu? Soldat fruntaş. Eu n-am nici un interes să nu iau examenul.

— Fii serios! E imposibil să nu-l iei.

Eram sincer surprins că nu-i nici măcar caporal. Dar un băiat atît de inteligent şi de şcolit ca el, trebuie că fusese propulsat către Ş.E.O. de îndată ce-şi dovedise şi calităţile de luptător. Pe timp de război, probabil că ocaziile nu lipsiră...

— Să ne vedem cu bine — îmi zise el surîzător.

— O să reuşeşti, Birdie. Hassan şi cu mine avem de ce să fim neliniştiţi. Tu n-ai probleme.

— Asta s-o crezi tu! Dacă mă ia la ochi d-ra Kendrick.. Ei, am ajuns la nava mea! Salut, Johnnie!

— La revedere, Birdie!

Dar nu l-am mai revăzut vreodată. Două săptămîni mai tîrziu a fost citat prin ordinul de zi, şi tresele au revenit la Şcoala cu cea de-a optsprezecea decoraţie: *Leul Rănit.* Conferită post-mortem.

13

Aha, vă credeţi Ia grădiniţă? Ei bine, aici nu-i nici o grădiniţă! Şi-am să v-o dovedesc!
Cuvinte atribuite unui caporal din trupele ahee care asediau Troia (I194î.e.n.).

CU o companie la bord, *Rodger Young* avea efectivul complet. Nava *Tours* putea îmbarca şase. Şi, chiar atunci, părea destul de pustie. La nevoie, putea lua de două ori mai multă lume şi avea destule tuburi de lansare ca să ejecteze două valuri de asalt succesive. Este evident că avînd douăsprezece companii la bord era necesară raţionalizarea apei, servirea mesei în mai multe serii şi instalarea de hamacuri pe coridoare şi în camerele de lansare. Pe timp de noapte, trebuia să te fereşti de loviturile de bocanc în ochi şi, mai

ales, să inspiri cînd vecinul inspiră. Eu am avut norocul să n-am parte de croaziera dublă, categoria specială.

Viteza şi puterea motoarelor îi permit astronavei Tours să transporte trupele în perfectă condiţie de luptă în oricare punct al Federaţiei, ba chiar pînă la Spaţiul Ploşniţelor. Recurgînd la efectul Şerenkov, poate depăşi 400 Mike.

Deci, de la Soare şi pînă la Capella, respectiv 46 ani-lumină, face ceva mai puţin de 6 săptămîni.

Desigur, un transportor de trupe cu o capacitate de şase companii nu se poate compara cu un pachebot spaţial sau cu un crucişător de bătălie. Infanteria Stelară preferă corvetele uşoare, care permit operaţiuni rapide. În ce o priveşte, Marina ar fi mai favorabilă navelor gigantice, care pot îmbarca regimente întregi.

Şi, într-un fel, este de înţeles: chiar şi cea mai uşoară corvetă necesită acelaşi număr de membri ai echipajului ca şi cel mai monstruos transportor de trupe. Ca să nu mai vorbim de întreţinere. Ei, dar de asta se pot ocupa şi infanteriştii. La urma urmei, toată lumea ştie că leneşii ăştia nu fac decît să mănînce şi să doarmă, trîndăvind în aşteptarea vreunei lansări; ori, spălatul şi curăţitul coridoarelor le pot oferi o oarecare distracţie, că doar s-or fi plictisit şi ei tot lustruindu-şi nasturii şi ghetele. În rezumat, asta-i părerea tipilor din Flota Spaţială.

În realitate, ei consideră că Armata este total depăşită, demodată şi că ar trebui desfiinţată.

Bineînţeles că asta n-au zis-o niciodată oficial, dar e suficient să faci puţină conversaţie cu un ofiţer de Marină aflat în permisie, de preferinţă la un pahar de vorbă într-un bar, ca să-ţi împuie capul. După mintea lor, ei s-ar putea ocupa singuri de orice conflict, ar obţine victoria cît ai bate din palme, şi-ar debarca cîţiva din oamenii lor şi n-ar mai rămîne de făcut decît să se aştepte sosirea membrilor corpului diplomatic.

Eu sînt de acord că unele din noile jucării pot şterge o planetă de pe harta cerească. Dar nu cred că au dreptate... deşi poate sînt demodat, ca un tyrannosaur. Pentru că pîrlitul ăsta de infanterist este în măsură să facă o mulţime de lucruri, de care chiar şi cea mai modernă navă de luptă este incapabilă. Şi dacă guvernul este de altă părere, n-are decît să ne-o spună.

Dar poate-i mai bine că nici Armata, nici Marina să nu aibă ultimul cuvînt. Pentru că nimeni nu poate opera la gradul de Amiral al Cerului dacă n-a comandat, pe rînd, un regiment şi o navă militară, fără să fi urmat instrucţia de infanterist înainte de a deveni ofiţer de marină, cu excepţia cazului cînd a început-o ca astrogator înainte de a ajunge în Tabăra Currie... Fără îndoială, aşa se gîndise şi Birdie. Şi eu personal îmi voi înclina capul cu respect în faţa oricărui om care a reuşit o asemenea performanţă.

La fel ca majoritatea transportoarelor de trupe, *Tours* era o navă cu echipaj mixt. Cel mai ciudat mi s-a părut cînd am fost repartizat *la Nord de 30.* Uşa care constituie frontiera între sectorul femeilor şi teritoriul brutelor nu are în mod obligatoriu numărul 30, dar — tradiţional — i se dă numele de *Nr.30* pe oricare navă mixtă. Dincolo de ea se află careul şi apoi cabinele fetelor, care ocupă tot restul navei, pînă la provă. La bordul navei noastre, careul ofiţerilor servea şi drept cantină pentru proaspetele recrute, cărora li se servea masa înaintea noastră. În afara orelor de masă, careul îndeplinea rolul de sală de recreere şi salon ofiţeresc, ambele strict rezervate personalului de sex feminin. Ofiţerilor bărbaţi le fusese destinat un alt spaţiu, denumit *camera hărţilor,* amenajat chiar în spatele uşii nr.30.

Se ştie că femeile sînt cei mai buni piloţi ai Marinei. Ele sînt absolut indispensabile pentru fiecare operaţie de lansare şi recuperare. Dar eu bănuiesc că sînt mai ades utilizate pe

transportoarele de trupe şi din motive psihologice: simpla lor prezenţă la bord este benefică pentru moralul trupelor.

Dar, hai să uităm o clipă tradiţiile infanteriei.

Pe o navă mixtă, ultimul sunet pe care îl mai aude un soldat înainte de a atinge solul (şi, deseori, înainte de a muri) este o voce feminină care îi urează noroc. Dacă apreciaţi că asta nu e important, înseamnă că aţi demisionat din rasa umană.

Pe *Tours* erau cinsprezece ofiţeri: opt femei şi şapte bărbaţi. Mai erau de asemenea la bord ofiţeri de infanterie, între care, spre marea mea mîndrie, mă număram şi eu. N-aş merge pînă într-acolo încît să afirm că am vrut să devin ofiţer numai ca să pot trece de uşa nr. 30, dar, credeţi-mă, privilegiul de a lua masa în compania unor domnişoare, merită o mărire de soldă. Masa noastră, a ofiţerilor, avea un preşedinte: comandanta navei, Şefa, iar căpitanul Blackston, şeful meu, era vice-preşedinte. Nu datorită gradului (trei din ofiţerii de marină îi erau superiori), ci faptului că era comandantul forţei de invazie.

Fiecare masă se derula conform unui protocoul foarte strict. Noi aşteptam în *camera hărţilor* pînă la ora *H.* Apoi, urmîndu-l pe căpitanul Blackstone, intram în careu şi ne opream în dreptul scaunelor desemnate fiecăruia. În acel moment apărea şi Şefa, însoţită de domnişoarele ofiţeri; cînd ea ajungea în capul mesei, căpitanul se înclina şi rostea: *Doamnă Preşedinte... Doamnelor...,* la care ea îi răspundea: *Domnule Vicepreşedinte... Domnilor...* După care, bărbaţii le invitau pe domnişoarele aflate în dreapta lor să ia loc.

După acest ritual, o formalitate socială în fond, fiecare făcea uz de gradul sau de rangul său, cu excepţia mea şi a ofiţerilor de marină cadeţi. Nouă ni se adresau numai cu *domnule* sau *domnişoară.*

Cu ocazia primului prînz în comun, spre marea mea surprindere i-am auzit pe toţi numindu-l maior pe căpitanul Blackstone. Deşi numărul treselor îi indica foarte clar gradul. Mai tîrziu, mi s-a explicat că, la bordul unei nave a Marinei, nu pot exista doi căpitani. Astfel că, din motive de pură curtoazie, căpitanilor de Infanterie li se atribuia gradul de maior, din momentul îmbarcării şi pînă în clipa lansării. De asemenea, dacă în anumite împrejurări un alt căpitan de marină urca la bord, fără a exercita funcţia de comandant al navei, era promovat comandor pe durata sejurului. Această cutumă, cum ni se părea, era bineînţeles restrînsă exclusiv la sala unde luam masa.

Căpitanul navei se aşeza întotdeauna într-unul din capetele mesei, iar comandantul forţei de invazie — avînd la dreapta sa pe aspirantul-cadet de marină — la celălalt. Prin reciprocitate, locul meu era în dreapta Şefei. Personal, aş fi preferat de o mie de ori compania aspirantului-cadet, o domnişoară deosebit de drăgălaşă, însă această repartizare a locurilor la masă se pare că avea un rol de *protejare* a tinerelor cadre. Aşa se face că n-am aflat niciodată prenumele colegei de promoţie de la marină.

După cum v-am spus, fiind ofiţerul bărbat cel mai mic în grad, locul meu era în dreapta Şefei, căpitanul navei. Dar habar n-aveam că mie îmi revenea sarcina protocolară s-o invit să se aşeze. Astfel stînd lucrurile, la primul dejun, am tăcut mîlc şi nimeni nu s-a aşezat, pînă cînd asistentul — inginer III nu mi-a atras atenţia, bătîndu-mă pe umăr.

Căpitanul Jorgenson s-a purtat în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, însă cu m-am simţit atît de jenat, cum nu mai fusesem de cînd eram la grădiniţă.

Masa ia sfîrşit în secunda în care Şefa se ridică. Odată căpitanul Jorgenson n-a rămas pe scaun decît cîteva minute, după care s-a ridicat. Atunci,

căpitanul Balckstone i s-a adresat de-a dreptul contrariat:

— Doamnă căpitan...

— Da, domnule maior...

— Binevoiţi de a aproba servirea mesei, pentru mine şi ofiţerii mei, în camera hărţilor?

Ea îi răspunse cu o voce de gheaţă:

— Desigur, domnule maior.

Este de la sine înţeles că nici unul dintre ofiţerii de marină nu s-a alăturat.

În sîmbătă care a urmat, căpitanul Jorgenson şi-a exercitat dreptul de a trece în revistă infanteriştii aflaţi la bord, lucru pe care comandanţii de astronave nu-l fac decît rareori. Se mulţumi însă să treacă printre rîndurile de soldaţi, abţinîndu-se de al orice comentariu. Dînsa nu era o încuiată şi, uneori, i se întîmpla chiar să schiţeze un surîs amabil.

Căpitanul Balckstone îl desemnase pe locotenentul de rangul II *Rusty Graham* să mă tăbăcească la matematică şi acest lucru ajunsese şi la urechile Şefei. În consecinţă, îmi transmise, prin intermediul căpitanului Balckslone, ordinul de a mă prezenta în biroul său, în fiecare după-masă. Timp de o oră, dînsa se ocupa personal de perfecţionarea mea şi-mi freca ridichea de nu mă vedeam, ori de cîte ori nu-mi făceam în mod corespunzător lecţiile date.

Cele şase secţiuni de Infanterie Stelară aflate la bordul navei Tours continuau cele două companii ale unei jumătăţi de batalion. Căpitanul Blackstone comanda personal Compania *D* (din care cauză soldaţii acesteia erau porecliţii Blackies sau Tuciuriii) şi, totodată, întreaga jumătate de batalion. Comandantul oficial al batalionului era maiorul Xera, aflat la bordul altei nave — *Normandy Beach* — distanţată de noi cîteva ore lumină. Practic, căpitanul Blackie nu-i transmitea decît unele mesaje şi rapoarte. În rest, el nu comunica decît cu Flota şi cu Baza. Pentru restul

chestiunilor curente şi mărunţişurile legate de comanda şi gospodărirea companiei şi a jumătăţii de batalion, Blackie era secondat de un adjutant, adevărat factotum.

Pentru o formaţie militară divizată pe sute de nave dispersate pe o rază de ani-lumină, problemele de ordin administrativ nu-s deloc simple. Gîndiţi-vă numai la faptul că eu, trecînd de pe *Valley Forge,* pe *Rodger Young* şi apoi pe *Tours,* nu-mi schimbasem şi regimentul. Fusesem şi eram în continuare în acelaşi Regiment nr. 3 (al celor porecliţi *Frumuşeii),* care ţinea de Divizia a II-a de Infanterie Spaţială, numită şi *Divizia Polaris).* Cele două batalioane reunite în vederea Operaţiunii D.D.T. alcătuiseră Regimentul 3, dar eu, unul, n-apucasem să-mi cunosc regimentul meu. Cu acea ocazie nu-l cunoşteam decît pe fruntaşul Bamburger şi pe nişte Ploşniţe, chiar prea multe.

Puteam foarte bine să ajung ofiţer la *Frumuşei* şi să-mi desfăşor întreaga activitate, pînă să fiu trecut în retragere, fără să am ocazia să-l întîlnesc pe comandantul regimentului meu. De exemplu, *Căpoşii* aveau şi ei un căpitan, care comanda o altă jumătate de batalion (cei de-acolo fiind porecliţi *Viespile)* cu care era îmbarcat pe o altă corvetă. Habar n-avusesem cum îl cheamă pînă nu-i văzusem numele pe ordinul meu de detaşare la Şcoala de Ofiţeri. Se povesteşte — deşi eu nu cred aşa ceva — c-ar fi existat un pluton care s-ar fi *pierdut,* în condiţiile în care comandantul de companie fusese avansat şi celelalte plutoane fuseseră afectate altor operaţiuni. Conform acestei istorioare, după plecarea ofiţerului, respectivul pluton *pierdut* ar fi bîntuit, vreme de un an întreg, prin toate speluncile şi alte locuri rău famate care fac celebritatea Bulevardului Churchill din Sanctuar, înainte de a i se fi observat lipsa la apel.

Dar, cine ştie, poate chiar aşa o fi fost.

Penuria cronică de ofiţeri îmi influenţa în mod hotărîtor responsabilităţile ce-mi reveneau în cadrul unităţii. Doar în Infanteria Spaţială mai poate fi întîlnit un atît de scăzut procentaj de ofiţeri, şi asta în întreaga istorie a unităţii militare. Asta explică în mare măsură faimoasa diviziune a muncii în colectiv. Ideea este simplă: dacă dispuneţi de 10.000 de soldaţi, cîţi vor lupta efectiv? Cîţi vor fi de corvoadă la curăţatul cartofilor? Cîţi vor conduce mijloacele de transport, vor săpa morminte ori vor duce documente de Ia un punct de comandă la altul?

Răspunsul este simplu: de luptat efectiv, vor lupta toţi cei 10.000!

În timpul marilor războaie ale secolului al XX-lea, vă daţi dumneavoastră seama că deseori aveaţi nevoie de pînă la 70.000 de oameni, pentru 10.000 de luptători efectivi!

E drept că şi noi avem nevoie de Marină, ca să ne transporte în zonele de lupte. O forţă de invazie, chiar transportată la bordul unei corvete, numără în general de trei ori mai mulţi oameni decît echipajul navei. Mai sînt şi ceva civili în cadrul intendenţei şi al serviciilor. Dintre noi, cam 10 la sută reprezintă cei aflaţi în permisie sau, mai rar, cei selecţionaţi să urmeze diferite cursuri sau cicluri de instruire.

În serviciile administrative sînt foarte puţini infanterişti, exclusiv dintre mutilaţi. Cei care nu acceptă să fie puşi în retragere. Cum erau sergentul Ho, sau colonelul Nielssen. Numai că pe ei ar trebui să-i contăm dublu, căci, deşi sînt handicapaţi fizic, îşi păstrează pe deplin spiritul de combatant. Unde mai pui că ei fac treburi pe care civilii nu le-ar putea îndeplini. Dacă ei n-ar exista, am fi nevoiţi să angajăm civili. Ori, civilii sînt ca hreanul. Îl cumperi numai cînd ai nevoie. Numai că spiritul de combatant, nu-l poţi cumpăra.

Infanteria Stelară este cea mai puţin numeroasă armată din Istorie, dacă se ţine seama de populaţia

pe care trebuie s-o protejeze. Infanteristul, nici nu se cumpără, nici nu se recrutează aşa, la poarta cazărmii. Nici nu poţi să-l reţii, dacă el vrea să plece. Poate s-o ceară şi cu 30 de secunde înaintea lansării în luptă. Se întîmplă şi aşa ceva. În asemenea cazuri, i se dă solda şi el îşi pierde dreptul de vot. Atîta tot.

La şcoală am studiat unele armate din trecut, unde soldaţii erau trataţi ca nişte sclavi. Infanteristul este însă un om liber. El nu se supune decît respectului ce şi-l datorează singur, mîndriei, solidarităţii de armă şi dorinţei de a fi apreciat şi respectat de camarazii săi.

Toţi la muncă, toţi la luptă — aceasta este deviza care se află la temelia moralei noastre. Infanteristul nu dă din coate să-şi găsească un colţişor călduţ. Asemenea cotloane nu există pentru el. Ei, bineînţeles, un soldat, care are ceva minte, poate să-şi încropească, acolo o afacere, ca oricine altul.

Dar trebuşoara liniştită, la adăpost, asta-i numai de nasul civililor. Fiecare soldat, în ce îl priveşte, în clipa zăvorîrii capsulei cu cîteva secunde înaintea lansării, este sigur că toată lumea, de la general la ultimul pifan, va face acelaşi lucru ca şi el. Cu toţii intră în luptă. Şi asta îl face să intre în capsulă, deşi poate că nu-şi dă seama.

Dacă vreodată ne vom îndepărta de la această regulă, asta va fi începutul sfîrşitului Infanteriei Stelare. O idee, o simplă idee constituie liantul nostru, un liant mai puternic decît cel mai rezistent oţel, un liant magic, a cărui puritate trebuie păstrată.

Acest *Toţi la muncă, toţi la luptă* ne permite nouă, Infanteriei Stelare, să ne descurcăm cu atît de puţini ofiţeri.

În privinţa asta s-ar părea că ştiu chiar mai mult decît ar fi necesar. Mi s-a întîmplat odată să pun o întrebare cu adevărat prostească la Istoria militară şi atunci instructorul m-a pus să citesc un vraf de

lucrări, mergînd de la *De Bello Gallico,* la tratatul clasic al lui Tsing, *Prăbuşirea Hegemoniei de Aur.*

Luaţi o divizie de Infanterie Stelară... pe hîrtie, bineînţeles. De cîţi ofiţeri are nevoie? Nu, nu ţineţi seama de unităţile care pot fi detaşate din alte corpuri de armată. Acestea nu participă la luptă şi nici n-au prea multe lucruri în comun cu Infanteria Stelară. Toţi cei afectaţi Comunicaţiilor şi Logisticii sînt ofiţeri, respectiv: memorizatorii, telepaţii, extrasenzorialii... În sfîrşit, pe toţi aceştia nu i-aş putea înlocui, chiar de-aş trăi nu ştiu cîte veacuri. Oricare din ei, de cîte ori este mai valoros ca mine? Şi unităţile C.R.O.C.? Ele numără 50 la sută ofiţeri, adică oameni; restul îl reprezintă neocîinii.

Dar ei, în nici un caz, nu comandă. Atunci să vorbim numai despre noi, infanteriştii, şi despre cei care trebuie să ne fie şefi.

Această divizie imaginară, acolo, pe hîrtie, este formată din 10.800 oameni, repartizaţi în 216 plutoane fiecare sub comanda unui locotenent. Pentru trei plutoane, alcătuind o companie, ar fi necesari 72 de căpitani. Pentru patru companii formînd un batalion ar trebui 18 maiori sau locotenent-colonei. Şi şase regimente cu şase colonei pot compune două sau trei brigăzi, ceea ce ne dă... să zicem un general de divizie, plus un general de corp de armată, deasupra tuturor.

Avem deci în total: 317 ofiţeri la 11.117 oameni de trupă.

Nu există locuri libere. Fiecare ofiţer comandă o formaţie. Deci 3 la sută per total. Cam ăsta este procentajul mediu în Infanterie. Doar dispunerea cadrelor pe posturi poate diferi. De exemplu, un mare număr de plutoane sînt comandate de adjutanţi. Şi cea mai mare parte a ofiţerilor cumulează mai multe funcţii, ca să mai degreveze anumite posturi mai importante.

Un comandant de pluton are şi el statul său major, reprezentat de... adjutantul său.

Se poate lipsi însă de el, după cum şi adjutantul se poate descurca şi singur.

Dar generalul nu poate, el *trebuie* să aibă un stat major, pentru că sarcinile care îi revin sînt mult prea grele. El are nevoie de un stat major — strategic şi de un mic stat major — pentru conducerea practică a luptei. Vă daţi seama, deci, că numărul de ofiţeri nu este niciodată suficient. Pentru statul major strategic, la bordul navei-amiral se adună înaintea lansării cei mai buni matematicieni şi logicieni, fiecare însoţit de experţii săi.

La lansare, generalul însuşi este însoţit de unicul stat major, la grupul său adăugîndu-se o echipă formată din cei mai curajoşi şi căliţi soldaţi. Acestora le revine misiunea de a-l apăra pe general pe întreaga durată de timp cît conduce operaţiunile. Cîteodată reuşesc. În plus de statele majore, fiecare unitate combatantă, din cele superioare plutonului, trebuie să aibă un locţiitor al comandantului. Dar noi trebuie să ne descurcăm cu ce avem la dispoziţie. Ori, ca să acoperim cu personal toate aceste posturi, procentul ofiţerilor ar trebui să crească la 5 la sută. Faţă de cele 3 la sulă pe care ni le putem permite.

Oricum, mult peste această cifră optimă (dar inaccesibilă Infanteriei Stelare), în trecutul îndepărtat vom întîlni armate care numărau 10, 15 sau chiar 20 la sută ofiţeri! Poate vi se pare un basm frumos, dar în secolul al XX-lea era o realitate! Ia gîndiţi-vă puţin: o armată cu mai mulţi ofiţeri decît caporali? Şi mai mulţi subofiţeri decît soldaţi?

O armată organizată numai bine ca să piardă războaiele, dacă dăm crezare lecţiilor istorice. O armată formată din cadre, numai trese şi galoane, ai cărei *soldaţi* nici nu se luptă cu adevărat.

Dar atunci ce soi de ofiţeri mai erau şi aceia, dacă nu conduceau soldaţii în lupte?

Păi, după toate aparenţele, se îndeletniceau cu tot felul de slujbe auxiliare, de birou. Cum ar fi ofiţer de informaţii, sau contrainformaţii, de transporturi, de comunicaţii, cu aprovizionarea... Sau chiar ofiţer preot, ofiţer diacon, asistent-infirmier, etc. De ce n-or fi existat şi ofiţeri-doică.

În Infanteria Stelară asemenea posturi sînt ocupate de ofiţeri numai în mod excepţional, şi numai atunci cînd sînt cu adevărat de o reală importanţă. De regulă însă, asemenea munci sînt făcute mai bine, cu costuri mai reduse şi fără a se afecta moralul trupei, *de către civili.*

Ca să vă faceţi o idee mai clară asupra stării de decadenţă a armatei în secolul al XX-lea, gîndiţi-vă că unele din marile puteri terestre ale vremii îşi obligau ofiţerii, care participau direct la lupte şi comandau trupa, să poarte nişte însemne speciale care îl făceau să sară în ochi de la o poştă, diferenţiindu-i de masa amorfă a husarilor.

Revenind în prezent, cu cît războiul se prelungeşte, cu atît penuria de ofiţeri se accentuează, nivelul pierderilor fiind în creştere. Şi la noi, în Infanteria Spaţială, nu se aduce niciodată un ofiţer numai aşa, ca să se completeze un post vacant. Fiecare regiment este obligat să-şi acopere din resurse proprii necesarul de ofiţeri şi deficitul presează în jos baremurile de selecţie.

Pentru forţa de invazie erau necesari 13 ofiţeri: 6 comandanţi de plutoane, 2 comandanţi de companie şi un comandant şef, asistat de doi ofiţeri de stat-major.

Cu toţi şase... plus subsemnatul. Priviţi, vă rog:

JUMĂTATEA DE BATALION TOURS
ORGANIGRAMĂ
Compania *C*
(Mîncăcioşii lui Warren)
Locotenent rangul I Warren
— Plutonul 1 — Locotenent rangul I Bayonne
— Plutonul 2 — Locotenent rangul II Sukarno

— Plutonul 3 — Locotenent rangul III N'Gam
(ss) Căpitan Blackstone
(ss) Adjutant — şef al comandantului
Compania *D*
(Tuciuriii)
Căpitan Blackstone
— Plutonul 1 — Locotenent rangul I Silva
— Plutonul 2 — Locotenent rangul II Khqroshen
— Plutonul 3 — Locotenent rangul III Graham

Eu ar fi trebuit să mă aflu sub ordinele locotenentului Silva, dar el trebuise să fie spitalizat chiar în ziua sosirii mele, datorită unor convulsii îngrozitoare. Dar asta nu însemna deloc că mie îmi va reveni comanda plutonului său. Eu nu eram decît locotenent rangul III provizoriu. Căpitanul Blackstone putea foarte bine să mă plaseze sub ordinele locotenentului Bayonne şi să încredinţeze comanda plutonului nr. 1 unui adjutant, sau să-l ia sub propria sa aripă, asumîndu-şi astfel o a treia funcţie de comandament.

Pînă la urmă, el optă pentru toate aceste soluţii, după cum urmează: mie îmi încredinţă comanda plutonului nr. 1 de *Tuciurii;* totodată, preluă de la *Mîncăcioşi* un sergent şi-l numi pe post de adjutant-şef, iar pe titularul acestei funcţii îl trecu la plutonul nr. 1 (ceea ce echivala aproape cu degradare). Şi apoi, după ce îmi explică în detaliu toate aceste modificări, îmi atrase atenţia să-mi intre bine în cap că, chiar dacă în organigramă voi apărea eu drept comandant al plutonului nr. 1, comanda efectivă a acestuia o va exercita el şi fostul său adjutant-şef.

Îmi va permite deci să fiu lansat la atac în calitate de comandant de pluton, dar la cea mai mică reclamaţie a adjutantului său, îmi va strînge şurubul, de-o să-mi iasă ochii.

Am fost de acord. Plutonul era al meu, atîta vreme cît o scoteam la capăt. În caz contrar, era mai bine pentru toată lumea să fiu pus pe tuşă, cît

mai repede posibil. În sinea mea îmi ziceam că, totuşi, e mai bine să capeţi aşa comanda unui pluton, decît în plină luptă.

Mi-am luat funcţia cît se poate de serios. Era doar plutonul *meu.* Aşa scria şi în organigramă. Dar nu învăţasem încă să-mi deleg autoritatea, astfel că o săptămînă întreagă mi-am pierdut-o stînd numai printre soldaţii plutonului. Blackie mă chemă la el.

— Ia zi-mi, fiule, ce naiba îţi trece prin minte?

I-am răspuns foarte băţos că încerc să-mi pregătesc plutonul de luptă.

— Ia te uită? Nu s-ar zice. Mai degrabă s-ar părea că vrei să-i faci să semene cu un roi de viespi turbate! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce crezi că ţi l-am dat pe cel mai bun adjutant-şef? Te rog, fă-mi plăcerea şi du-te în cabina ta, atîrnă-te într-un cuier *şi stai locului.* Pînă cînd se dă alarma de luptă, de pluton o să se ocupe adjutantul-şef şi-ţi garantez c-o să ţi-l acordeze ca pe-un pian.

— Cum o doreşte domnule căpitan.

— Şi mai e o chestie... Eu nu suport ca un ofiţer să reacţioneze ca un cadet începător, prins cu ocaua mică. Nu-mi face pe prostu' şi nu-mi mai vorbi la persoana a II-a! Păstrează asta pentru generali şi comandanţii de astronave! Şi termină odată şi cu statul drepţi şi pocnitul din călcîie! Ascultă-mă, fiule: ofiţerii trebuie să aibă o alură decontractată.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Încă ceva; timp de o săptămînă vreau să nu te mai aud că-mi spui *domnule căpitan.* Acelaşi lucru şi în privinţa salutului. Hai termină cu mutra asta îmbufnată de cadet vexat! Surîde şi tu o dată!

— Păi... Bine...

— Vezi că poţi? Aşa, acum reazămă-te cu un umăr de perete. Scarpină-ţi nasul. Cască... Hai, comportă-te şi tu ca un ofiţer între egalii lui.

Am încercat... dar cred că zîmbetul meu a fost cam schimonosit, pentru că e greu să te dezbari de

obişnuinţe. Să mă sprijin de perete mi s-a părut mai greu decît să iau poziţia de drepţi. Căpitanul mă urmărea din ochi.

— Hai, dă-ţi drumul — îmi zise el. Un ofiţer nu trebuie să pară niciodată încordat sau speriat. Astea-s contagioase. Şi acum, Johnnie, spune-mi ce-ţi lipseşte la pluton. Să nu te aud însă că umbli cu mărunţişuri. Mi se rupe de numărul perechilor de ciorapi pe cap de pifan. Te ascult!

M-am gîndit în mare viteză.

— Hm... Cred că ştiţi că locotenentul Silva avea de gînd să-l propună pe Brumby pentru avansare la gradul de adjutant?

— Da, ştiu. Dar tu, ce părere ai?

— Păi... în ultimele două luni a comandat plutonul şi notaţiile îi sînt bune.

— Eu îţi cer ţie o părere.

— Îmi pare rău... Cum să vă spun, nu l-am văzut niciodată cum luptă. N-am de unde s-o ştiu. Dar îndeplineşte funcţia de adjutant de prea multă vreme ca să fie numit un altul în locul lui. Trebuie să-şi primească galoanele înainte de a fi lansat... altminteri, îşi va cere transferul de cum ne vom întoarce. Ba poate chiar înainte, dacă se iveşte vreo legătură spaţială.

Blackie mormăi:

— Pentru un locotenent de rangul III te găsesc cam darnic.

Am simţit că devin stacojiu.

— Asta-i o chestie care nu-i în regulă. Brumby trebuie ori avansat, ori transferat. N-aş vrea ca altcineva să fie avansat şi el să rămînă pe loc, sub ordinele nu ştiu cui. I-ar face sînge rău şi situaţia ar fi şi mai penibilă. Într-o altă unitate poate i s-ar oferi o altă şansă. Trimiteţi-l la Centrul de Redistribuire.

— Aşa, va să zică? După această magistrală analiză, ia pune-ţi tu în mişcare simţul deductiv şi spune-mi pentru ce nu l-a transferat locotenentul

Silva acum trei săptămîni, cînd ne găseam pe orbită în jurul Sanctuarului?

Eu îmi pusesem deja această întrebare. Un om trebuie întotdeauna transferat, din clipa în care te-ai hotărît să-l laşi să plece. Fără să-l avertizezi. E mai bine şi pentru el, şi pentru unitate. Cel puţin aşa scrie la carte.

— Locotenentul Silva era bolnav şi pe atunci?

— Nu.

— Atunci, domnule căpitan, îl recomand pe Brumby pentru avansare imediată.

Blackie se arătă foarte mirat.

— Păi, acum un minut, erai gata să te debarasezi de el!

— Ei, nu chiar aşa. Am zis că sînt două soluţii. Nu ştiam pentru care să optez. Acum ştiu.

— Zi-i înainte.

— Presupunînd că locotenentul Silva este un ofiţer capabil...

— Ohohoho! Ascultă, drăguţă, pentru informarea matale, reţine că locotenentul Silva a primit în Buletinul său nr. 31 notaţia *Excelent — Recomandat pentru avansare.*

— Dar ştiu că-i un bun ofiţer. Altfel cum de-aş fi moştenit un pluton atît de bun. Însă, chiar şi celui mai competent ofiţer, i se poate întîmpla să nu poată avansa un subordonat... în sfîrşit, din o mie şi una de motive... pe care nimeni nu-l poate obliga să le justifice oficial. Dar, în cazul de faţă, dacă nu-l putea avansa pe Brumby, n-ar fi trebuit să-l menţină în unitate. Ar fi fost necesar să-l transfere la prima ocazie. Însă n-a făcut-o. Deci avea intenţia să-l propună la avansare. Numai că aici nu înţeleg eu ceva: de ce a întîrziat atîta. Brumby ar fi putut să-şi plimbe galoanele, încă de cînd era în permisie...

Căpitanul surîse înveselit.

— Asta pentru că dumneata nu mă consideri *pe mine* un ofiţer capabil.

— Domnule capi... N-am înţeles.

— Nu-i nimic. Tu vii şi-mi demonstrezi prin A plus B, cine a mîncat coada pisicii. Dar eu n-am să-i pretind unui cadet, ce are încă caş la gură, să cunoască toate sforăriile. Dar ascultă-mă pe mine fiule, că-ţi vreau binele. Atîta vreme cît o mai dura războiul ăsta, să nu-i dai *niciodată* cuiva o avansare, pînă cînd nu te-ai întors la Bază.

— Şi de ce?

— Tu ai propus să fie trimis la Centrul de Redistribuire. Păi, acolo s-ar fi găsit deja, dacă ar fi fost avansat acum trei săptămîni! Tu încă nu-ţi dai seama cît de japiţe sînt şmecherii ăştia. Dacă îţi arunci numai o clipă ochii pe corespondenţa pe care o primesc, vei constata că peste jumătate din adresele oficiale sînt numai şi numai solicitări de adjutanţi. Ori eu, avînd un adjutant detaşat la Ş.E.O. şi un post de sergent vacant, nu-s cu nimic obligat să le dau curs. (Surîsul lui deveni feroce). Războiul ăsta, fiule, e al dracului de greu şi, dacă n-o să fii cu ochii-n patru, tocmai prietenii tăi o să-ţi şterpelească cei mai buni soldaţi. (Scoase dintr-un sertar două foi:) Ia priveşte...

Prima era o notă semnată de Silva, adresată căpitanului Blackstone, prin care se recomanda avansarea lui Brumby la gradul de adjutant. Era de-acum o lună.

Cea de-a doua, era ordinul de avansare al lui Brumby şi purta data plecării noastre de la Sanctuar.

— Eşti satisfăcut?

— Păi... Da, sigur că da.

— Eu doream să constat dacă tu ai intuit cam ce-ar scîrţîi în plutonul tău şi cam ce mi-ai propune drept soluţii de rezolvare. Sînt bucuros că ai reuşit... În sfîrşit, bucuros numai pe jumătate. Un ofiţer experimentat ar fi tras concluziile care se impuneau, chiar de la prima citire a statelor de serviciu ale lui Brumby şi din consultarea organigramei. Ei, dar experienţa uite aşa se cîştigă. Acum, uite cum vei proceda. Adresează-mi o notă

similară la conţinut cu cea a lui Silva. Pune-i data de ieri. După aia, spune-i adjutantului tău că mi l-ai recomandat spre avansare pe Brumby... dar nu-i vorbi de demersul anterior al lui Silva. Oricum, tu nu ştiai de el cînd mi-ai pus problema avansării lui Brumby. Atunci, hai să zicem că-i chiar aşa. Cînd Brumby îşi va depune jurămîntul, îl voi informa eu că are recomandarea ambilor ofiţeri. O să-i facă plăcere. O.K.? Bine. Altceva?

— Hm. hm... Nimic altceva în domeniul organizatoric... Doar dacă locotenentul Silva nu s-o fi gîndit să-l promoveze pe Naidi în locul lui Brumby. În care caz, un fruntaş ar fi avansat caporal... ceea ce ne-ar permite să numim patru noi fruntaşi şi astfel să completăm toate locurile vacante. Asta depinde însă de dumneavoastră, cum vedeţi organigrama.

— N-ar fi o idee rea — îmi răspunde plin de amabilitate, Blackie. Doar ne dăm seama amîndoi că unii dintre băieţii noştri n-o să aibă deloc ocazia să se făleascâ cu noile lor galoane. Şi, nu uita, poate fi promovat fruntaş numai după ce a trecut cu bine botezul focului. Cel puţin aşa-i pe la noi, la *Tuciurii.* Discută eventualele promovări cu adjutantul şi ţine-mă la curent. Dar nu te grăbi, că n-au intrat zilele în sac... treci pe la mine în seara asta, înainte de stingere... mai ai ceva?

— Sînt cam neliniştit în privinţa scafandrelor.

— Şi eu la fel. Toate plutoanele sînt neliniştite.

— Eu nu mă pot pronunţa asupra situaţiei altora, dar la mine am cinci recruţi, plus patru scafandre avariate şi alte două scoase din depozit săptămîna trecută... Eu unul nu văd cum o s-o scoată la capăt Cunha şi Navarre pînă la data prevăzută. Fără a pune la socoteală cele neprevăzute.

— Întotdeauna apar neprevăzute.

— Aveţi dreptate, căpitane. Numai că mai ne sînt necesare 286 de ore pentru pregătirea scafandrelor pentru luptă, plus alte 123 de ore

pentru verificările de rutină. Şi ştiţi doar că astea iau întotdeauna mai mult timp.

— Şi ce-ar fi de făcut după tine, Johnnie? Celelalte plutoane ţi-ar putea da o mînă de ajutor dacă termină la timp. Ceea ce eu mă îndoiesc. Şi pe *Mîncăcioşi* să nu contezi. Mai degrabă, ei au nevoie de ajutorul nostru.

— Căpitane, nu ştiu ce părere veţi avea despre propunerea mea, avînd în vedere că m-aţi sfătuit să nu mă mai bag peste oameni, dar... pe vremea cînd eram caporal, eram şi ajutorul adjutantului pentru materiale şi armament.

— Da?

— Ei, şi uite aşa, pînă la urmă, cum s-ar zice, eu ajunsesem să răspund de toate problemele astea... Desigur, n-am fost niciodată adjutant pentru Materiale şi Armament, dar, tot ajutîndu-i, am ajuns să mă descurc binişor... Dacă sînteţi de acord, aş putea să mă ocup de pregătirea pentru luptă a noilor scafandre şi cu verificarea lor. Asta i-ar mai descongestiona pe Cunha şi Navarre.

Cu chipul destins de un zîmbet larg, Blackie se lăsă cu scaunul pe spate.

— Fiule, cunosc pe dinafară regulamentul şi nu-mi aduc aminte să existe vreun singur articol care să-i interzică unui ofiţer să-şi murdărească mîinile muncind. Ţi-o spun asta pentru că am întîlnit cîţiva tineri care mi-au pretins că ei ar fi auzit de un asemenea articol. De acord! Numai că i-aţi o salopetă... N-are nici un rost să-ţi murdăreşti uniforma. Deci, găseşte-ţi adjutantul de la pluton, pune-l la curent în problema lui Brumby şi ordonă-i să-ţi redacteze toate propunerile de avansare, astfel încît să putem acoperi toate golurile din organigramă... În cazul în care voi fi de acord cu avansarea lui Brumby. A! Şi mai spune-i că tu te vei ocupa exclusiv de pregătirea materialului de luptă şi că tu vrei ca el să se ocupe de toate celelalte... Nu-i spune că mi-ai cerut sfatul — ordonă-i, pur şi simplu. Te-ai prins?

— Ddda... da, da...

— O.K.! Dă-i drumu'! A, da!... Dacă tot treci prin camera hărţilor, transmite-i omagiile mele lui Rusty şi zi-i să-şi mişte ciolanele pîn' la mine.

În viaţa mea n-am avut atîta de muncă, ca în cele două săptămîni care au urmat. Nici chiar în vremurile bune ale instrucţiei de altădată. Noua mea funcţie de tehnician în materiale şi armament îmi mînca 10 ore pe zi, dar asta nu era totul. Mai era şi cursul de matematică, pe care n-aveam cum să-l neglijez de cînd pusese cangea pe mine Şefa, căpitanul Jorgenssen. Mesele, să zicem o oră şi jumătate pe zi. Alte treburi de ordin personal şi gospodăresc, duşurile, bărbieritul, cusutul. Başca tot soiul de alte diversiuni, cum ar fi de exemplu răscolirea întregii nave pentru găsirea lăcătuşului-şef, în vederea descuierii uşii de la uscătoria unde se mai aflau captive uniformele plutonului, zece minute înainte de inspecţie. (Iată una din Legile nescrise ale Armatei: uscătoriile, duşurile, toaletele şi alte dependinţe sînt întotdeauna *ferecate* atunci cînd ai cea mai mare nevoie de ele).

Altă oră pierdută în fiecare zi: cu serviciul de gardă, cu inspecţiile, cu trecerile în revistă şi cu tot felul de activităţi de rutină.

Unde mai pui că eram şi *George.* Toate unităţile au cîte un *George.* Acesta este ofiţerul cel mai tînăr şi pe capul lui cad toate muncile suplimentare: atletismul, poşta, alergătura de colo-colo, gestionarea trezoreriei comune, evidenţa stocurilor. Tot *George* convoacă Curtea marţială (la nevoie), se ocupă cu cenzura, face pe bibliotecarul, ce mai, ofiţerul *fată în casă, bună la toate.*

Rusty Graham fusese *George* pînă la sosirea mea. Vă închipuiţi, cred, cu cîtă plăcere m-a anunţat că-mi pasează toate posturile astea. L-am cam răscolit însă, cînd l-am anunţat că nu semnez

de primire nimic, pînă nu facem împreună o verificare a întregului inventar al bunurilor aflate în gestiune. Pentru început a încercat să mă facă să înţeleg că, dacă refuz să iau de bun un inventar semnat de un ofiţer, un ordin imperativ în acest sens îmi va schimba în mod sigur poziţia. În faţa acestei insinuări mi-a cam sărit muştarul şi i-am cerut să-mi aducă acest ordin în scris, cu o copie autentificată, astfel încît originalul să rămînă în arhiva noastră, iar copia să poată fi transmisă la comandamentul unităţii.

Furios, *Rusty* s-a lăsat păgubaş. Chiar şi cel mai nerod locotenent rangul II n-ar fi dat în scris şi sub semnătură un asemenea ordin. *Rusty* şi cu mine ocupam amîndoi aceeaşi cabină, el fiindu-mi — în acelaşi timp — şi meditator la matematică, situaţie care nu era de natură să mă umple de fericire. Dar, pînă la urmă, am făcut împreună inventarul. Cu această ocazie, locotenentul Warren s-a cam luat de mine, făcîndu-mă birocrat îngust la minte şi chiţibuşar, dar pînă la urmă tot şi-a deschis fiecare fişetul ca să-i înregistrez diferitele publicaţii care ţineau de biblioteca de la bord. În ce-l priveşte, căpitanul Blackstone n-a făcut nazuri.

Din păcate pentru *Rusty,* evidenţele stocurilor nu erau la fel de corecte ca ale bibliotecii... El semnase cu ochii închişi bilanţul pe care îl băgase pe sub nas cel de la care îl preluase, numai că datele respective erau false. Iar acum, tipul respectiv nu numai că se transferase în altă unitate, ba mai şi murise! *Rusty* făcu o noapte albă (şi eu la fel!), după care se duse să-l caute pe Blackie şi să-i spună adevărul.

Blackie îl făcu mai întîi cu ou şi cu oţet, dar, după ce îl tîrnosi bine, se apucă să studieze evidenţele şi găsi unele soluţii pentru cea mai mare parte a lipsurilor din gestiune, prin trecerea acestora în contul unor aşa-numite *pierderi în luptă.*

Dar nu chiar toate sarcinile lui *George* erau la fel de afurisite. De exemplu, Curtea marţială nu fusese convocată niciodată. Aşa ceva este de neconceput într-o unitate combatantă. Nici de cenzură nu poate fi vorba, întrucît călătoream în efect Şerenkov. Pentru trezoreria comună — nici o problemă. De atletism, îl pusesem pe Brumby să se ocupe şi în calitatea mea de *fată în casă,* apreciam calitatea mîncării servile la popotă drept excelentă. Verificam zilnic meniurile şi periodic — magazia de alimente.

Una peste alta, *George* îmi lua două ore pe zi.

Acum, faceţi socoteală. Zece ore pentru materiale şi armament, trei ore de matematică, o oră şi jumătate servitul meselor, o oră diverse atribuţii militare, o oră probleme personale, două ore *George* şi opt ore de somn. Total: douăzeci şi şase de ore şi jumătate. Şi nava noastră nu era nici măcar trecută pe ziua de 25 de ore a Sanctuarului, ci respecta calendarul universal şi ora Greenwich.

De unde puteam să mai recuperez ceva? Numai din timpul de somn.

Trebuie să fi fost ora 1 noaptea şi eu mă aflam în camera hărţilor canonindu-mă cu matematica, cînd dădu peste mine căpitanul Blackstone.

— Bună seara, căpitane.

— Poate vrei să zici bună dimineaţa... Ce-i cu tine aici, fiule? N-ai somn?

— Nu tocmai.

Îmi frunzări printre hîrtii, privindu-le în treacăt.

— De ce nu-l pui pe adjutant să se ocupe de toată hîrţogăria asta în locul tău..., pardon... E altceva. Du-te la culcare.

— Dar, căpitane...

— Stai jos, Johnnie... Aş vrea să-ţi vorbesc. Uite, eu nu ştiam că tu îţi pierzi nopţile aici. Cînd te caut în cabină — eşti la cancelarie. Cînd colegul tău de cameră se culcă — tu eşti aici. Ce-i cu tine?

— Păi... nu ştiu cum s-o scot la capăt.

— Ei, nimeni nu ştie cum s-o scoală la capăt. La armurărie cum merge?

— Destul de bine. Cred că acolo n-o să fie probleme.

— Asta-i şi părerea mea. Ascultă-mă, fiule, trebuie să-ţi păstrezi în toate simţul proporţiilor. Tu ai două sarcini cu adevărat importante. Mai întîi, să te îngrijeşti de echipamentul plutonului tău. Asta o faci. De oameni, ţi-am mai zis-o, are cine să se ocupe, nu e treaba ta. Însă a doua îndatorire, la fel de importantă — este pregătirea ta de luptă. Ori, tu de asta nu te ocupi deloc.

— Sînt oricînd gata de luptă, căpitane.

— Spui prostii! Nu te exersezi deloc şi nu dormi cît trebuie. Aşa te pregăteşti tu de lansare? Ca să comanzi un pluton trebuie să fii în perfectă formă. Începînd chiar din după-amiaza asta, fiule, te vei antrena între orele 16,30 şi 18. La ora 23 vei fi în pat. Şi dacă te mai prind că-ţi mai pierzi chiar şi un singur sfert de oră din timpul de somn, te scot la raportul medicului. E un ordin!

— Am înţeles, căpitane. (Am avut impresia că-mi cade tavanul în cap). Dar cum le voi putea face pe toate dacă mă culc la ora 23?

— Ei, n-o să le faci pe toate. Exact cum ţi-am explicat, fiule, trebuie să păstrezi simţul proporţiilor. Ia spune-mi cum ţi-ai împărţit timpul.

I-am spus. Şi-a clătinat capul.

— Tocmai cum bănuiam. (Luă cartea de matematică şi mi-o trînti pe masă, în faţa mea). Ia-o de aici. Sigur că trebuie să toceşti. Dar de ce-o faci înainte de luptă?

— Păi, îmi ziceam...

— Ia nu-ţi mai zice nimic... Există patru posibilităţi. Şi numai una singură implică efortul ăsta. Prima din ele: s-o mierleşti în luptă. A doua: să fii repatriat cu o pensie mai mult decît onorabilă. A treia: să scapi cu viaţă, dar să capeţi o apreciere negativă din partea celui îndreptăţit s-o facă, respectiv, subsemnatul în cazul de faţă. Şi tu

spre asta te îndrepţi, fiule... Pentru că n-am să te autorizez să iei parte la luptă cu ochii roşii de nesomn şi cu muşchii fără pic de vlagă... Şi, în fine, cea de-a patra posibilitate: îţi bagi minţile în cap... şi eu îţi las comanda plutonului. Să admitem c-o să scapi şi că, în luptă, o să te descurci mai bine ca Achille cînd l-a dat gata pe Hector. Eu îţi dau atestatul. Şi abia după aceea, şi numai în acest caz merită să te pui cu burta pe matematică. În timpul drumului de întoarcere. Am să-i spun spun şi Şefei să te lase-n pace. În ceea ce priveşte restul, nu mai avem ce discuta. O să ai tot timpul de matematică... dacă scapi. Dar de un lucru poţi fi însă sigur: n-o să reuşeşti niciodată nimic în viaţă, dacă nu intuieşti care sînt lucrurile esenţiale sau prioritare. Şi acum gata, la culcare.

Peste o săptămînă, am ieşit din efectul Şerenkov. Venise momentul să ne plasăm pe orbita de întîlnire. Navele fostei spaţiale începuseră să se regrupeze, schimbînd semnale între ele, viteza lor fiind acum inferioară celei a luminii. Ne fură transmise Planul general, Planul de luptă, Ordinul de misiune şi celelalte dispoziţii. Toate la un loc, erau mai lungi decît un roman, pe a cărui ultimă pagină figura interzicerea lansării.

Asta nu însemna că nu vom participa la lupte, nici vorbă, numai că urma să debarcăm ca boierii, în navete foarte confortabile. Lucrul era posibil pentru că Federaţia ocupase deja un cap de pod, plătind din greu cu jertfele de sînge ale diviziilor a II-a, a III-a şi a V-a de Infanterie Spaţială.

Situaţia din teren nu părea să justifice efortul depus.

Planeta *P* este mult mai mică decît Pămîntul, gravitaţia la sol este de 0,7, este acoperită aproape în întregime de un ocean de tip arctic, stînci, licheni şi o faună absolut lipsită de orice interes. Atmosfera nu este respirabilă, fiind prea bogată în

ozon şi îmbîcsită de oxid nitric. Unicul continent este pe jumătate cît Australia. Pe scurt, un mediu care ar necesita, fără îndoială, o teraformare mult mai importantă decît Venus, de exemplu.

Numai că noi ne aflam acolo, nu ca să cucerim o nouă colonie, ci pentru că Ploşniţele se găseau deja aici. Şi, după spusele celor de la Statul major, planeta *P* putea constitui o bază avansată împotriva Federaţiei.

Această lume fiind fără valoare, Marina ar fi putut să se însărcineze cu lichidarea de la distanţă a unicei baze a Ploşniţelor, transformînd planeta într-un glob vitrificat, de neabordat, atît de oameni, cît şi de Ploşniţe. Dar, după toate aparenţele, comandantul Şef avea alte proiecte în minte.

Noi urma să participăm la incursiune. Termenul pare cu totul nepotrivit pentru o bătălie în care erau angajate trupe de pe sute de astronave. Fără a mai pune la socoteală faptul că Marina şi unele unităţi de Infanterie Stelară desfăşurau, la cîţiva ani-lumină de noi, operaţiuni de diversiune menite să interzică trimiterea de întăriri inamice pe planeta *P*.

Dar Comandantul-Şef nu dorea cu tot dinadinsul să-şi decimeze propriile trupe. Această gigantică incursiune avea, într-un fel, rolul unui sondaj, prin care să fie determinat cine va fi învingătorul, c-o fi anul viilor, c-o fi peste treizeci de ani. Trebuia să ne permită să aflăm mai multe despre psihologia Ploşniţelor. Era oare necesar să le eliminăm total din întreaga galaxie, pînă nu va mai rămîne absolut nici una, chiar şi pe cel mai pîrlit planetoid? Ori era posibil să negociem cu ele şi să le impunem pacea? Pînă acum n-o ştiam. Şi despre ele nu deţineam mai multe informaţii decît despre termitele de pe Pămînt.

Pentru a le înţelege psihologia, trebuia să intrăm în contact cu ele, să le cunoaştem scopurile, să ştim pentru ce se luptă şi care ar fi condiţiile în care ar fi de acord cu oprirea războiului.

Specialiştii din Departamentul Război Psihologic aveau nevoie de prizonieri.

Pe *muncitoare* le poţi captura foarte uşor. Dar de la ele n-ai ce afla. Iar *soldaţii* Ploşniţelor se comportă ca un mecanism. Nu-i poţi captura decît arzîndu-le toate membrele, pînă cînd nu mai pot mişca.

Pornind de la aceşti prizonieri, cercetătorii noştri au depăşit cîteva etape importante. Spre exemplu, biochimiştii au putut pune la punct acel gaz inofensiv pentru oameni, însă mortal pentru *soldaţi* şi *muncitoare.*

Dar ca să aflăm mobilurile care le împingeau pe Ploşniţe la război, trebuia să punem mîna pe cîţiva reprezentanţi ai castei gînditoare. Aveam nevoie de *creiere,* de *regine.* Şi, în plus, speram astfel să determinăm un eventual schimb de prizonieri.

Pentru că, pînă atunci, nu reuşisem să capturăm vreodată o Ploşniţă vie.

Pe Sheol reuşisem să le distrugem toate coloniile, însă toţi cei care intraseră în galeriile lor, nu s-au mai întors vreodată. Astfel au dispărut mii de soldaţi valoroşi.

Pierderile noastre fuseseră însă şi mai importante cu ocazia recuperărilor de la sol. Cînd una sau mai multe nave erau distruse înainte de a-şi reîmbarca oamenii, ce se întîmpla cu supravieţuitorii? Este neîndoios că luptau pînă la epuizarea muniţiilor şi apoi erau capturaţi.

Aflasem de la Schelete că Ploşniţele deţin un număr foarte mare de prizonieri umani. Cîţi erau, asta n-o ştiam. Mii? Speram să fie aşa. Sute? Era o certitudine. Serviciile noastre de informaţii bănuiau că prizonierii erau concentraţi pe Klendathu. Nu încape îndoială că Ploşniţele manifestau aceeaşi curiozitate la adresa noastră, pe cît eram noi de fascinaţi de această rasă care era organizată după principiile stupului, dar fondase oraşe, construise astronave şi pusese la punct arme sofisticate.

Dar, înainte de toate, noi doream să ni se restituie prizonierii.

Dacă se ia în consideraţie implacabila logică a universului, asta ar părea o slăbiciune.

O rasă căreia nu i-ar păsa de salvarea unuia sau mai multor reprezentanţi de-ai săi, ar putea profita ca să se şteargă de pe harta cosmosului. Scheletele nu manifestă decît parţial o asemenea slăbiciune, iar Ploşniţele — deloc. Nimeni n-a văzut vreodată pe vreunul din soldaţii lor sărind în ajutorul unui camarad rănit. Ploşniţele par să coopereze numai atîta vreme cît pot lupta. Individul ale cărui capacităţi de luptă sînt diminuate, este abandonat.

Pe cînd la noi, la oameni ... De cîte ori n-aţi văzut un asemenea titlu? Doi bărbaţi şi-au aflat moartea încercînd să salveze un copil de la înec! Dacă vreun alpinist se rătăceşte în munţi, zeci sau sute de salvatori pleacă în căutarea lui şi, foarte adesea, doi sau trei nu se mai întorc.

Tristă aritmetică... Aritmetica omenească... Veşnic prezentă în folclorul nostru, în religiile noastre, în literatura noastră... Dacă un om este în pericol, nu contează preţul care trebuie plătit ca să fie salvat.

Slăbiciune? Poate, dimpotrivă, este singura noastră forţă. Cea care ne-a permis să cucerim galaxia!

Slăbiciune sau forţă, orice ar fi, Ploşniţelor le lipseşte cu totul. Deci slabe nădejdi să reuşim să ne recuperăm prizonierii prin schimb.

Dar poate că în poliarhia stupului, unele caste sînt considerate mai valoroase. Cel puţin aşa speră băieţii de la Războiul Psihologic. Dacă am reuşi să-i capturăm vii pe unii din gînditorii lor, poate le-am determina să negocieze.

Dar dacă punem mîna pe o regină?

Care ar putea fi valoarea negociabilă a unei regine? Un regiment complet?

Nimeni nu cunoştea răspunsul, dar — conform Planului de bătălie ce ne fusese transmis — aveam

ordin să capturăm cu orice preţ *gînditori* de-ai Ploşniţelor — *regi* sau *regine,* ce-ar fi — în speranţa de a-i schimba contra vieţi omeneşti.

Aceasta era Operaţiunea Regină, al cărei al treilea obiectiv consta în punerea la punct a unor noi metode de luptă. Respectiv, cum să se efectueze debarcarea, dizlocarea inamicului şi nimicirea acestuia, fără a se recurge la armele totale. Soldat contra soldat, eram în măsură să-i invingem. Navă contra navă, ale noastre erau mai bune. Dar, pînă în prezent, nu reuşisem încă să aducem războiul în profunzimea propriilor galerii.

Dacă, chiar plătind orice preţ nu ajungeam la schimbul de prizonieri, eram obligaţi: a) să cîştigăm bătălia, b) recuperîndu-ne totodată prizonierii, sau c) să murim şi să fim învinşi.

Planeta *P* era terenul de încercare, experimentul urmînd a ne arăta dacă sîntem în măsură să le venim de hac Ploşniţelor.

Întreaga trupă ascultă consideraţiile expuse cu ocazia briefing-ului, şi ulterior acestea le fură repetate şi sub hipnoză.

Dacă acum ştiam că Operaţiunea Regină este poate primul pas către eliberarea prizonierilor noştri, de un lucru eram siguri: pe planeta *P* nu se găsea nici picior de prizonier. Deci nu era nici o şansă de cîştigare a vreunei medalii distribuite de obicei cu ocazia unor asemenea acţiuni. O dată mai mult, o porneam la vînătoare de Ploşniţe, dispunînd însă de colosale forţe de sprijin şi de tehnici noi. Pe această planetă *P* trebuia s-o descojim ca pe o ceapă, pînă cînd nu mai rămînea nici o Ploşniţă.

Marina bombardase insulele şi partea neocupată a continentului, pînă cînd le transformase suprafaţa într-o crustă radioactivă. Deci nu trebuia să ne mai facem griji în privinţa acoperirii spatelui. Astronave patrulau în permanenţă pe orbite de joasă altitudine, escortînd transportoarele de trupe şi protejîndu-ne.

Conform Planului de luptă, *Tuciuriii* aveau următoarele misiuni: să sprijine prima unitate care va intra în luptă, cînd i se va da ordin sau cînd va fi necesar; să înlocuiască orice altă companie din zona ocupată; să asigure operaţiunile de protecţie, menţinînd în permanenţă contactul cu celelalte unităţi de Infanterie Stelară, fără a uita să lichideze Ploşniţele care s-ar încumeta să-şi scoată botul lor împuţit.

Deci, beneficiind de cel mai desăvîrşit confort, am ajuns la sol. Fără pic de rezistenţă. Mi-am debarcat oamenii în perfectă ordine. Blackie a luat-o înainte să ia ordinele de la comandantul pe care trebuia să-l înlocuim şi să se pună la curent cu situaţia operativă.

I-am ordonat lui Cunha să trimită cîţiva cercetaşi din grupa lui ca să facă o recunoaştere pînă la limita terenului a cărui acoperire ne revenea, iar pe adjutantul meu l-am pus să stabilească un contact cu patrula Regimentului nr. 5, care acţiona în flancul nostru stîng. Regimentului nostru îi revenea o zonă de 130 kilometri pe 500. Eu personal aveam de acoperit un teren dreptunghiular de 7 kilometri pe 30, situat pe harta operaţională în colţul de nord-vest. *Mîncăcioşii* se găseau în spatele nostru, Koroshen în dreapta şi Rusty în stînga.

În faţa noastră, Regimentul nr. 1 tocmai înlocuise un regiment din Divizia a V-a.

Înainte, În spate, Flancul stîng, Flancul drept, toate aceste indicaţii n-au sens decît prin raportare la liniile trasoare care echipează scafandrele de comandant şi care corespund grilei Planului de bătălie. Nu există un *front* real, ci numai o zonă. Singura luptă se derula în acest moment la vreo cîteva sute de kilometri, undeva, să zicem, în dreapta noastră şi ceva mai în spate.

Încă şi mai departe în această direcţie, poate la vreo 300 kilometri, ar trebui să se afle compania *G* din Batalionul 2 al Regimentului 3, mai cunoscută

sub numele de *Căpoşii.* Numai că, pentru mine, era totuna dacă erau acolo sau la 40 de ani-lumină. Organizarea tactică în teren nu corespundea niciodată cu organigrama. Tot ce ştiam din Plan se rezuma la faptul că o unitate, numită *Batalionul 2,* se afla în acest moment în flancul drept, dincolo de băieţii de pe *Normandy Beach.* Dar era posibil, la fel de bine, ca acest batalion să aparţină unei alte divizii. Că doar n-o să credeţi că Amiralul Cerului îşi consultă vreodată pionii cînd îşi joacă partida.

În orice caz, acum nu era momentul să mă gîndesc la *Căpoşi.* Aveam destul de furcă cu *Tuciuriii* mei. Pînă acum totul era în regulă la plutonul meu; în sfîrşit, pe cît era de posibil în condiţiile unei planete ostile. Dar mai aveam încă multe de făcut, pînă cînd Cunha să-şi fi atins obiectivul.

Deci mai trebuia:

1. Să-l găsesc pe comandantul plutonului pe care îl înlocuiam.

2. Să fixez unghiurile şi să le semnalez comandanţilor celorlalte grupe şi plutoane.

3. Să intru în legătură cu cei opt comandanţi de plutoane care se găseau pe flancurile şi în unghiurile zonei care-mi revenea. Cinci dintre ei ar fi trebuit să se afle deja pe poziţii (cei din Regimentele 1 şi 5), iar restul erau încă în mişcare (Khoroshen de la *Tuciurii* şi Bayonne şi Sukarno de la *Mîncăcioşi).*

4. Să-mi plasez băieţii în punctele prevăzute, cît mai repede posibil.

Dealtfel, aceasta era prima urgenţă. Grupa lui Brumby, care era ultima, trebuia să se desfăşoare pe flancul stîng.

Grupa din frunte, cea a lui Cunha, trebuia să se disperseze pe o linie oblică, mergînd din faţă, iar restul celorlalte patru plutoane ocupau celelalte poziţii.

Era o desfăşurare clasică în careu, pe care noi o repetasem de nenumărate ori în sala de lansare,

astfel încît totul să se deruleze cît mai repede posibil.

I-am chemat.

— Cunha, unu! Brumby, doi! Fiţi gata pentru desfăşurare.

— 'Nţeles, unu!

— 'Nţeles, doi!

— Comandanţii de grupă, comunicare generală! Atenţionaţi recruţii! Vom trece pe lîngă *Heruvimi!* Să n-aud că se trezeşte vreunul să tragă în ei din greşeală!

Am acţionat circuitul de comunicare pe *scurt.*

— Adjutant! Ai stabilit contactul pe stînga?

— Da, domnule locotenent. Ei mă văd şi vă văd şi pe dumneavoastră.

— Bine. Unde-i baliza, n-o văd pe punctul nostru fix?

— Nu mai există.

— ... Atunci îndrumă-l pe Cunha în direct. Fă acelaşi lucru şi cu cercetaşul din frunte... Hugues... să instaleze o nouă baliză.

Nu înţelegeam de ce Regimentele 3 şi 5 nu înlocuiseră baliza asta fixă. Doar se afla în colţul din faţă, unde intră în contact trei regimente.

— Reperaj estimativ. Te găseşti în 2-7-5, la 20 kilometri.

— Eu vă am în 9-6, la circa 20 kilometri.

— Destul de aproape. N-am reuşit încă să intru în legătură cu omologul meu. O iau deci înainte. Ai grijă tu de pluton.

— O.K., domnule Rico.

Am pornit-o în salturi, chemînd pe circuitul *ofiţer.*

— Careul unu negru. Negru unu, răspunde! Alo, *Heruvimii lui Chang,* mă auziţi! Răspundeţi!

Voiam să vorbesc cu comandantul plutonului pe care îl înlocuiam. Nu din pur formalism. Nici vorbă! Dar nu-mi plăcea ce văzusem pînă acum.

Deştepţii de la Statul major fuseseră poate cam prea optimişti cînd apreciaseră că noi vom

desfăşura forţe colosale în raport cu cele pe care le presupuneau că ar încadra o bază unică şi recent înfiinţat de Ploşniţe. Ori *Tuciuriii* nimeriseră în cel mai nenorocit sector. Pînă acum nu ştiam prea multe, dar, în cele cîteva secunde care precedaseră debarcarea, reperasem vreo jumătate de duzină de scafandre zăcînd pe sol. Ori erau goale, ori ocupanţii erau morţi, dar, în orice caz, erau prea multe.

Protecţia tactică pe care o aveam pe miniecranul căştii nu-mi arăta decît un singur pluton în mişcare — al meu. În rest nu se puteau discerne decît ici, colo cîteva elemente în mişcare, restul fiind imobile. Ori asta nu corespundea nici unui plan.

În supravegherea mea aveam 1.000 de kilometri pătraţi de teritoriu ostil şi trebuia absolut obligatoriu să ştiu ce se întîmplase pînă acum, înainte ca oamenii mei să fi avansat prea mult. Planul de bătălie se baza pe o nouă tactică, năucitoare, ca să nu spun înfiorătoare: să nu le blocăm Ploşniţelor galeriile. Blackie ne-o expusese pe larg şi în detaliu, de parcă acum descoperise apa caldă, dar nu cred că în sinea lui era prea entuziasmat.

Era o strategie simplă şi presupun, logică ... cu singura condiţie să nu-ţi pese de pierderi. Lăsaţi Ploşniţele să iasă şi nimiciţi-le la suprafaţă. Nu le bombardaţi galeriile, şi nici nu le gazaţi. Lăsaţi-le să iasă. Şi după o zi, două, o săptămînă, considerînd că forţele noastre sînt cu adevărat superioare, Ploşniţele nu se vor mai arăta.

Strategii noştri estimau (nu mă întrebaţi sau au ajuns la un asemenea rezultat!) că Ploşniţele îşi vor sacrifica între 70 şi 90 la sută din *soldaţi,* pînă să renunţe la alungarea noastră de pe planeta *P.*

Şi după aceea, urma curăţirea. Ceea ce implica coborîrea în hrubele lor, lichidarea *soldaţilor* supravieţuitori şi capturarea de *regine* vii.

Noi avem o oarecare idee despre cum arată indivizii din casta *gînditorilor.* Din fotografiile

făcute unor exemplare (desigur, moarte): mase gelatinoase, enorme sisteme nervoase, posedînd rudimente atrofiate de labe sau picioare. Dar nimeni nu văzuse vreodată o *regină.* Departamentul Război Biologic difuzase o imagine probabilă: nişte creaturi monstruoase şi obscene, mai înalte decît un cal, incapabile de orice mişcare.

În afară de *gînditori* şi *regine* era posibil să existe şi alte forme de *conducători.*

Deci, cu alte cuvinte, trebuia să-i stîrnim pe *soldaţi* să iasă la masacru şi pe urmă să capturăm tot ce mai este în viaţă, cu excepţia *muncitoarelor* şi *soldaţilor.*

Logic şi foarte ispititor... pe hîrtie. Pentru mine, asta însemna că zona mea de 30 kilometri pe 7 era împănată de găuri de Ploşniţe neutralizate. Şi pe care trebuia să le depistez, una cîte una.

Iar dacă erau prea multe ... pe cuvîntul meu că din greşeală, se putea întîmpla ca unele să se trezească închise cu vreo grenadă. În felul ăsta, băieţii mei se puteau concentra mei bine asupra celorlalte. Un infanterist în scafandru poate acoperi un teritoriu al dracului de mare, e adevărat. Dar nu poate fi peste tot în acelaşi timp.

Mă găseam acum la cîţiva kilometri buni înaintea primei grupe. Nici o clipă nu încetasem să-l chem pe comandantul de pluton (sau pe oricare alt ofiţer de la *Heruvimi* transmiţînd totodată codul balizei mele: tah-ti-tah-tah!

Nu mi-a răspuns nimeni.

Pînă la urmă în cască mi-a răsunat vocea şefului meu:

— Johnnie! Termină cu tărăboiul! Treci pe circuitul scurt!

Cu o voce uscată mi-a ordonat să nu-l mai caut pe comandantul de la *Heruvimi* responsabil pentru Careul Negru Unu. Tipul era mort. Poate mai există încă vreun subofiţer în viaţă, undeva prin

zonă, dar legătura operativă cu comandantul fusese ruptă.

În regulament se prevede, desigur, decolarea automată. Dar, uneori, chiar şi asta este imposibilă. De exemplu, cînd mai multe noduri ale legăturii sînt distruse simultan. Colonelul Nielssen parcă mă avertizase asupra unei asemenea eventualităţi, încă de demult... acum nici o lună...

Căpitanul Chang avusese trei ofiţeri, la începutul luptei. Acum nu mai rămăsese decît unul singur în viaţă (fostul meu coleg de clasă, Abe Moise), de la care Blackie încerca să scoată informaţii privind situaţia din teren. Pînă acum Abe nu-i spusese mare lucru. Dar cînd mă alăturai şi eu teleconferinţei, prezentîndu-mă, Abe mă luă drept propriul său comandant de batalion şi se lansă într-un raport de o precizie şi de o absurditate, pur şi simplu impresionante.

Blackie îl întrerupse şi-mi zise să-mi văd de misiune, adăugînd:

— Nu aştepta să-ţi mai spun ceva de încurajare, că n-am ce. Situaţia e precum o vezi... aşa că, fii pe fază şi beleşte ochii!

— 'Nţeles, şefu'!

M-am îndreptat cu toată viteza spre locul unde ar fi trebuit să fie baliza şi nu era.

— Adjutant! Ce-i cu baliza?

— Nu pot s-o plasez, domnule locotenent. Aici e un crater proaspăt. Diametrul 6, aproximativ!

Am şuierat mintal. Diametrul 6! Nava *Tours* ar fi încăput în el cu uşurinţă! Era produs de una din drăcoveniile pe care le foloseau Ploşniţele împotriva noastră, cînd eram dispersaţi în teren. Un fel de mine terestre. Ele nu utilizau niciodată rachetele la sol. Dacă te aflai în apropierea punctului de explozie, erai terminat. Chiar în plin salt, unda de şoc îţi deregla giroscoapele.

Dar, pînă acum, nu văzusem vreodată cratere mai mari de diametrul 4. Noi credeam că Ploşniţele nu vor folosi încărcături mai puternice,

acestea riscînd să le afecteze şi oraşele lor de troglodiţi, oricît ar fi fost de bine construite.

— Adjutant... Montează o baliză aeriană! Avertizează-i de asta pe ceilalţi comandanţi de grupe şi plutoane!

— Exact aşa am făcut; domnule locotenent. Azimut 1-1-0, la 2 kilometri. *Ta-ti-tit!.* De unde sînteţi, cred c-o vedeţi la 3-4.

Părea la fel de calm ca orice adjutant la un exerciţiu; eu unul nu eram sigur că nu-mi tremură vocea.

Am ghicit baliza cu ochiul liber, chiar deasupra sprîncenei stîngi. O linie lungă, două linii scurte.

— O.K.! Am văzut-o! Constat că grupa întîi, a lui Cunha, este aproape pe poziţie. Ia de la el cîţiva oameni, şi patrulează în jurul craterului. Şi egalizează repartiţia... Lui Brumby îi vor reveni şase kilometri în plus!

Fiecărui om îi reveneau deja 22 kilometri pătraţi de acoperit! Cu această nouă redistribuire, cota fiecăruia creştea la 27 kilometri pătraţi! Şi o hrubă cu un diametru de numai l,50 m. îi este arhisuficientă unei Ploşniţe ca să iasă la suprafaţă!

— Adjutant... Craterul acela: ce intensitate are?

— Roşu pe margini, domnule locotenent. Dar n-am intrat înăuntru.

— Nu te băga! Voi veni să-l văd eu mai tîrziu.

Hm, roşu... Mortal pentru omul neprotejat, dar suportabil, o vreme, pentru infanteristul în scafandru. Dar dacă buza craterului este *roşie,* asta înseamnă că pînă ajungi la fund ai arsuri mortale.

— Adjutant! Spune-i lui Naidi să-i trimită pe Malan şi pe Bjork să monteze nişte sondatoare.

În grupa întîi aveam doi din cei cinci recruţi ai plutonului. Şi recruţii sînt ca nişte căţeluşi fără minte.

— Spune-i lui Naidi că două lucruri mă interesează: mişcările din interiorul craterului... şi zgomotele din jurul acestuia.

În ce ne priveşte pe noi, nici nu se putea pune problema să trimitem pe cineva într-un crater atît de radioactiv. Dar Ploşniţele ne puteau ataca, cu cea mai mare uşurinţă, tocmai pe acolo.

— Naidi să raporteze cît mai repede. Vreau să precizez; atît mie, cît şi dumitale.

— Prea bine, domnule locotenent. Îmi permiteţi să dau o sugestie?

— Desigur. Şi data viitoare nu-mi mai cere permisiunea.

— Navarre se poate însărcina cu sondarea grupei întîi, Cunha poate conduce plutonul pînă la crater şi să-l lase acolo pe Naidi cu cei însărcinaţi cu sondatoarele.

Da, ştiam la ce se gîndise. Naidi de abia fusese avansat caporal. Pînă atunci nu mai comandase vreo unitate pe timp de luptă. Deci, în mod sigur nu era omul care ne trebuia ca să acopere ceea ce părea zona cea mai periculoasă din întregul Careu Negru Unu. Adjutantul vroia să facă pentru Naidi, exact ce făcusem cu pentru cei doi recruţi.

Pe moment, m-am întrebat dacă bănuia la ce mă gîndeam eu în chiar acea clipă. Urma sau nu să mi se *strîngă şurubul!*.

El purta scafandrul de adjutant al lui Backie şi, în mod sigur, avea acel circuit suplimentar, prin care era în legătură directă cu căpitanul Blackstone.

Şi, fără îndoială, căpitanul ne asculta dialogul purtat în acest moment. Era mai mult decît evident că adjutantul meu nu era de acord cu modul în care organizasem plutonul. Dacă nu-i acceptam sfaturile, nu voi întîrzia să aud vocea lui Blackie zicîndu-mi:

— Adjutant, preia comanda. Domnule Rico, sînteţi destituit din funcţie.

Dar un caporal care nu are dreptul nici măcar să-şi conducă propria grupă, acela nu-i caporal! Iar un comandant, care se comportă ca marioneta unui

adjutant ventrilog, acela nu-i decît un scafandru gol!

N-am stat pe gînduri.

— Nu mă pot lipsi de un caporal, numai ca să aibă cine schimba scutecele la doi recruţi. Şi rolul unui adjutant nu se rezumă la comanda a cinci oameni de trupă!

— Dar...

— Gata! vreau ca oamenii puşi de gardă la crater să fie schimbaţi în fiecare oră! Mai vreau să-mi organizezi o primă patrulă rapidă! Comandanţii de grupe vor inspecta fiecare gaură reperată şi vor instala balize de marcare, pentru ca trupa, adjutantul de companie să le poată identifica... Cum vom proceda în continuare, voi decide mai tîrziu.

— *Yes, sir.*

— Într-o a doua etapă, vei trimite o nouă patrulă, de astă dată în formaţie strînsă, să-mi pieptăne toată zona şi să identifice găurile scăpate la prima mînă. Locţiitorii de comandanţi de grupe vor purta vizorul cu infraroşii. Comandanţii de grupe vor trebui să localizeze toate scafaridrele sau corpurile din teren. Poale mai există ceva *Heruvimi* răniţi în zonă. Dar nimeni nu se va opri ca să identifice eventualii supravieţuitori, pînă nu dau eu ordin. Mai întîi de toate, trebuie să cunoaştem poziţiie Ploşniţelor.

— *Yes, sir.*

— Alte sugestii?

— Doar una, domnule locotenent. Eu cred că toţi oamenii primei patrule ar trebui să poarte vizorul cu infraroşii.

— Foarte bine. Aşa să faci.

Era o idee bună. Temperatura aerului de la suprafaţa terenului era net inferioară celei din galerie. În infraroşu, gaura camuflată a unei galerii apărea ca un gheizer alb. Am aruncat o privire pe ecran.

— Băieţii lui Cunha au ajuns aproape la limita zonei noastre. Să înceapă cercetarea terenului.

— Prea bine, domnule locotenent.

— Terminat!

În, timp ce înaintam spre crater, am trecut pe circuitul general. Îi puteam astfel asculta pe toţi, în timp ce adjutantul le expunea planul misiunii: detaşarea unei grupe la crater; trimiterea grupei întîia în contramarş; în paralel, grupa a doua va efectua o pieptănare circulară a zonei, după cum fusese prevăzut, însă avansînd şase kilometri mai departe. În final, joncţiunea cu grupa întîi amplasată în jurul craterului, pentru a-i comunica informaţiile culese. Ulterior, vor fi comunicate tuturor comandanţilor de grupe noile coordonate ale balizelor.

Pe ecranul meu, puncte luminoase avansau încetişor, conform unor traiectorii precise.

În timpul acesta, continuam să-i ascult pe circuitul general. Aş fi vrut să le ascult vorbăria. Dar toată lumea tăcea. Caporalii erau în deplasare. Cei din patrule comunicau sporadic corectări de intervale sau de aliniamente. Trupa păstra o linişte încordată.

Le auzeam numai respiraţiile, care, confundîndu-se şi contopindu-se, dădeau iluzia unor valuri care se sparg de un ţărm îndepărtat. Blackie avusese dreptate. Plutonul meu era *un pian perfect acordat.*

Pur şi simplu, n-aveau nevoie de mine! Puteam să plec acasă. Toţi îşi vor face datoria şi fără comandant.

Ba, poate chiar mai bine...

Nu eram prea sigur că am avut dreptate cînd n-am fost de acord cu detaşarea lui Cunha la crater. Dacă lucrurile luau o turnură nasoală acolo, argumentele mele bazate pe *regulamente* nu mai aveau nici un pic de valoare. Dacă eşti ucis, sau dacă cineva este ucis din cauza ta, ce mai contează *respectarea regulamentelor!*

Şi, deodată, m-am trezit întrebîndu-mă dacă nu cumva *Căpoşii* au vreun post liber de sergent.

În cea mai mare parte, Careul Negru Unu era o cîmpie la fel de plană ca şi preeria care înconjura Tabăra Currie, ba chiar şi mai aridă. Ceea ce nu era un lucru rău. Şansele noastre de a depista Ploşniţele erau mai mari. Noi eram foarte dispersaţi. Şase kilometri distanţă între oameni şi şase minute între fiecare trecere a echipei de măturare, mai mult de atîta nu puteam face. Numai că nu era suficient. Pentru că, în aceste condiţii, un punct din teren scăpa de sub orice observaţie 3 sau 4 minute... ori, Ploşniţele sînt în stare să-şi croiască drum la suprafaţă într-un timp mult mai scurt.

Radarul poate vedea mai departe decît ochiul, dar cu infinit mai puţină precizie.

Unde mai pui că nu puteam utiliza armele cu bătaie lungă. Oamenii noştri erau dispersaţi peste tot. Dacă te trezeai faţă în faţă cu o Ploşniţă, puteai fi sigur că în spatele ei, pe undeva, trebuie să fie şi un infanterist. În consecinţă, armele noastre erau cu bătaie şi putere limitată. Doar ofiţerii şi adjutanţii de pluton aveau rachete. Dar eram hotărîţi să nu recurgem la ele. Rachetele astea, cînd ratează primul obiectiv, au prostul obicei de a-şi continua drumul, aşa, de nebune... şi cum nu ştiu să facă deosebirea între prieteni şi duşmani... Căpăţîna lor de metal nu prea conţine creier.

Ce n-aş fi dat să pot curăţi toată zona cu un singur lanţ de infanterişti, avînd însă siguranţa că în faţa mea n-am decît duşmani.

Am renunţat să-mi mai pierd vremea cu lamentări. Am luat-o drept către craterul din colţul zonei, observînd solul şi supraveghindu-mi radarul. N-am întîlnit nici urmă de Ploşniţă, dar, la un moment dat, am survolat un fel de canion, care ar fi putut să ascundă ceva. Nu m-am oprit să-l cercetez. I-am dat coordonatele adjutantului, cerîndu-i să trimită pe cineva.

Craterul era chiar mai mare decît îmi apăruse pe ecran. Mi-am pus în funcţiune detectorul de radiaţii, reglîndu-l pe lectură direcţională, şi am cercetat fundul şi pereţii craterului: *roşu,* mult peste normal. Nesănătos chiar pentru omul protejat de scafandru. I-am măsurat diametrul şi adîncimea cu ajutorul telemetruliii căştii si, după aceea, am început să caut eventuale orificii.

N-am găsit, dar am dat peste santinelele trimise din zonele învecinate de către Regimentele 1 şi 5. I-am distribuit pe sectoare, astfel încît, în caz de alarmă, toate unităţile dimprejur să poată interveni imediat, coordonarea revenind locotenentului Do Campo, de la *Vînătorii de capete,* care se aflau în stînga noastră. Pe caporalul Naidi şi jumătate din grupa lui (inclusiv recruţii) i-am trimis să se alăture plutonului. După aceea, mi-am prezentat raportul Şefului, informîndu-mi şi adjutantul.

— Căpitane — i-am zis lui Blackie. Nu se înregistrează nici o vibraţie. Am de gînd să cobor înăuntru, ca să văd dacă nu există ceva găuri de galerii. După măsurătorile mele, n-am să încasez atîtea radiaţii încît...

— Fiule, să nu intri cumva în crater!

— Dar, căpitane, nu vreau decît să...

— Gura! N-ai ce căuta acolo!

— Bine, căpitane.

Următoarele nouă ore au fost groaznice. Fusesem pregătit pentru o operaţiune de 40 de ore (două revoluţii ale planetei *P).* Somn suprimat, nivel sporit de glucoză, îndoctrinare hipnotică. Pentru necesităţile naturale, este evident, scafandrele aveau dotările necesare. Deoarece acestea nu erau pregătite pentru nişte operaţiuni atît de îndelungate, fiecare om primise baterii energetice suplimentare şi butelii de aer comprimat.

Altul era baiul: inacţiunea duce la apariţia plictiselii şi, aceasta la rîndul ei, la comiterea de greşeli.

Cunha şi Brumby o făceau pe adjutantul pe rînd, ceea ce îmi permitea mie şi adjutantului meu să inspectăm în permanenţă împrejurimile.

Am făcut tot posibilul pentru a le menţine moralul şi vigilenţa trează. Le-am ordonat să varieze în permanenţă itinerariul patrulelor, astfel încît acelaşi om să nu inspecteze mereu acelaşi sector. După ce m-am sfătuit cu adjutantul, am instituit un punctaj de recompense pentru prima hrubă identificată, pentru prima Ploşniţă lichidată etc. Nişte şmecherii copilăreşti, de recrut, dar care le menţineau totuşi atenţia trează.

După o vreme am primit vizita unei unităţi speciale. Trei ingineri militari aflaţi la bordul unui vehicul terestru special îl însoţeau pe un *senzor spaţial,* adjcă unul din reprezentanţii aşa-numiţilor tipi *cu însuşiri speciale.* Blackie mă prevenise de sosirea lor.

— Le vei asigura protecţia şi le vei da tot ce-ţi vor cere.

— O.K., căpitane. Şi cam ce-ar putea vrea?

— De unde vrei să ştiu? Dar dacă maiorul Landry îţi cere pielea, i-o dai. 'Nţeles?

— 'Nţeles, căpitane. Maiorul Landry.

Comunicasem mai departe şi instalasem santinele suplimentare.

Eram foarte curios. Pînă atunci nu văzusem la lucru în teren pe vreunul din cei *cu însuşiri speciale.* Vehiculul ateriză în flancul nostru stînga spate. Maiorul Landry şi cei doi ofiţeri purtau scafandre şi erau înarmaţi cu aruncătoare de flăcări. Cel cu *însuşiri speciale* era neînarmat şi nu purta decît o simplă mască respiratorie cu oxigen. N-avea nici cel mai mic semn distinctiv pe ţinuta de luptă, iar chipul lui reflecta o imensă plictiseală. Nu-i furăm prezentaţi. La prima vedere lăsa impresia unui adolescent de vreo 16 ani... mai bine zis, pînă nu-i observai ridurile din jurul ochilor obosiţi.

Îşi scoase masca de oxigen, iar eu îngrozit, îmi lipii casca de cea a maiorului Landry.

— Domnule maior! Aerul de aici este extrem de radioactiv... Şi ni s-a atras atenţia să...

— Taci din gură! îmi replică maiorul. Ştie el ce face.

M-am executat. Omul cu *însuşiri* înaintă cîţiva paşi. Apoi se întoarse. Îşi ţinea ochii închişi şi părea cufundat în propriile gînduri. Deodată şi-i redeschise şi se răsti nervos:

— Nu se poate lucra în asemenea condiţii, cu toţi nătărăii ăştia care ţopăie în toate părţile!

Cu o voce crispată, maiorul Landry îmi ordonă:

— Imobilizează-ţi oamenii.

M-am stăpînit cu greu să nu protestez. Dar am trecut pe circuitul general:

— Plutonul 1... La sol!

L-am admirat sincer pe locotenent Silva: la primirea unui asemenea ordin, nici măcar n-au murmurat. Am întrebat:

— Domnule maior, dar la sol se pot deplasa?

— Nu. Taci odată!

Senzorul se căţără la bordul unui vehicul şi puse din nou masca de oxigen. Pentru mine nu mai era loc, dar fui totuşi invitat — mai bine zis, mi se ordonă — să mă agăţ şi eu cum pot, ca să pot participa la plimbare. După vreo 3 kilometri, tipul îşi scoase din nou masca şi făcu cîţiva paşi încolo şi-ncoace. Apoi le spuse ceva inginerilor militari. Aceştia dădură din cap şi-şi notară ceva.

Unitatea specială mai reveni de vreo zece ori în sectorul meu. Şi de fiecare dată, activităţile sale se derulară conform aceleiaşi rutine care friza absurdul. Ulterior, trecu în zona Regimentului 5. La plecare, unul dintre ingineri îmi întinse o hîrtie, zicîndu-mi:

— Locotenente, ai aici harta subterană a zonei dumitale. Banda asta groasă de culoare roşie marchează singura galerie-bulevard a Ploşniţelor din acest sector. Porneşte de la o adîncime de 300

de metri şi urcă regulat către această porţiune spate-stînga a zonei dumitale, ajungînd pînă la 135 metri de suprafaţă. Această reţea de culoare albastră marchează un important cuibar de Ploşniţe. Am indicat numai punctele între care există o distanţă sub 30 de metri. Eventual ai putea amplasa cîteva sondatoare, pînă la intervenţia noastră.

L-am privii lung şi am întrebat:

— Harta asta e corectă?

Inginerul i-a aruncat *Senzorului* o privire fugară şi mi-a răspuns foarte calm:

— Sigur că da, tîmpitule! Vrei să-i sară ţandăra?

Au plecat şi eu am rămas cu harta în mînă. Inginerul era un adevărat artist.

Harta asta reprezenta o adevărată proiecţie în relief a unei secţiuni în profunzime pe 300 de metri. Mă fascinase în aşa hal, încît a trebuit să mi se reamintească să dau ordin plutonului să iasă din imobilizarea de la sol, unde rămăsese în poziţia *arici.*

Am retras sondatoarele din crater şi, luînd cîte doi oameni din fiecare grupă, le-am dat coordonatele indicate pe această hartă a infernului, cerîndu-le să sondeze atît faimosul bulevard, cît şi marele sălaş al Ploşniţelor.

După aceea i-am raportat lui Blackie. M-a întrerupt, tocmai cînd mă pregăteam să-i dau coordonatele galeriilor.

— Maiorul Landry mi-a dat şi mie o copie. Tu, Johnnie, zi-mi numai coordonatele punctelor tale de ascultare.

M-am executat.

— Nu-i rău, Johnnie. Numai că nu-i tocmai ceea ce doream. Uite... Ai dispus prea multe sondatoare deasupra tunelurilor astea. Ia patru şi amplasează-le pe traiectul bulevardului, şi încă patru, în jurul oraşului lor. Îţi mai rămîn patru. Unul din ele îl pui în centrul triunghiului format de laturile unghiului spate-dreapta al sectorului tău şi tunelul principal.

Restul de trei îl păstrezi pentru zona cea mai importantă, cea de dincolo de tunel.

— Am priceput, căpitane... Dar... pot avea încredere în harta asta?

— Dar ce nu-ţi place la ea?

— Păi... parcă a fost concepută prin magie... prin magie neagră, vreau să spun.

— Aha... ascultă, fiule, tocmai am primit un mesaj special pentru tine de la Amiralul Cerului. Îţi transmite că harta pe care o ai este absolut oficială şi că el, personal, se va ocupa de absolut toate celelalte nimicuri, astfel încît să-ţi permită ţie să te consacrezi în întregime plutonului tău. Mă urmăreşti?

— Da, căpitane.

— Dar tu ştii, la fel de bine ca mine, că Ploşniţele astea scapă al naibii de repede. De aceea, tu trebuie să fii deosebit de atent la posturile de ascultare care sînt *departe* de tunele. Trebuie să semnalezi imediat tot ce face mai mult zgomot decît un fluture în zbor.

— Da, căpitane.

— Ploşniţele, cînd sapă, fac un zgomot asemănător aceluia de slănină prăjită la tigaie... în caz că n-ai mai auzit aşa ceva. Opreşte patrularea. Lasă un singur om pentru supravegherea vizuală a craterului. Dă două ore de somn unei jumătăţi de pluton. Iar restul oamenilor din cealaltă jumătate de pluton să stea, prin rotaţie, la ascultare.

— Bine, căpitane.

— S-ar putea să-ţi mai vină pe cap şi alţi ingineri. Uite, îţi dau programul, aşa cum se prezintă el la ora actuală. O companie de geniu va închide tunelul principal, în porţiunea unde-i cel mai aproape de suprafaţă, probabil în flancul stîng sau ceva mai departe, în sectorul *Vînătorilor de capete.* În acelaşi timp o altă companie va face acelaşi lucru, în locul unde tunelul se bifurcă, la 50 de metri în dreapta, în zona acoperită de Regimentul 1. Cînd treaba va fi terminată, o bună

porţiune din bulevardul lor va fi izolată, precum şi o importantă aşezare. Aceeaşi tactică va fi aplicată cam peste tot. După aia... om vedea. Sau Ploşniţele vor încerca o străpungere spre suprafaţă şi vom avea parte de un caft de zile mari, sau vor prefera să stea ascunse, şi atunci va trebui să intrăm noi după ele, în fiecare sector.

— Mda, am înţeles...

Nu eram deloc sigur că am înţeles corect, dar măcar ştiam ce trebuie să fac: să regîndesc dispunerea posturilor de ascultare şi să las jumătate din pluton să se odihnească dormind. Şi, după aia... şo pe Ploşniţe. La suprafaţă dacă avem noroc; dacă nu, în hrubele lor.

— Johnnie... Trimite-ţi oamenii din flanc să-i întîmpine pe genişti, cînd vor veni. Şi să-i ajute, la nevoie.

— O.K., căpitane.

Asta nu-mi displace deloc, ba din contră. Geniştii sînt excelenţi luptători, aproape la fel de buni ca şi infanteriştii. Să-i ai alături de line, este o plăcere. Cînd situaţia o cere, ştiu să se bată. Poate n-au tehnica noastră, dar o compensează printr-un curaj deosebit. Iar atunci cînd e vorba să-şi facă meseria, apăi muncesc fără să-şi ridice privirea, oricît ar fi de încinsă lupta din jurul lor. Deviza lor este: *Noi putem s-o facem,* pe care au completat-o cu o mai veche zicală de-a lor: *săpînd groapa altora, de multe ori cădem în ea.*

— Dă-i bătaie, fiule.

Avînd douăsprezece posturi de ascultare, asta înseamnă că pot plasa la fiecare cîte o jumătate de grupă, respectiv cîte un caporal şi trei soldaţi. Deci două grupe din patru se puteau odihni, cît timp ceilalţi se aflau de planton. Navarre şi Cercetaşii urmau să se ocupe de crater, iar adjutanţii se vor schimba unul pe altul, la comanda companiei. Nu mi-au trebuit mai mult de 10 minute ca să redistribui oamenii conform noilor dispoziţii. Le-am anunţat tuturor apropiata sosire a geniştilor şi,

de îndată ce toate grupele mi-au confirmat că posturile de ascultare au fost instalate, am trecut pe circuitul general:

— Numerele impare... Destindeţi-vă... Pregătiţi-vă pentru somn... Număr! Unu- doi-trei-patru-cinci... Dormiţi!

Bineînţeles, un scafandru nu-i un pat, dar se poate dormi în el. Restul ţine de o bună preparare hipnotică. Cum se iveşte un moment de răgaz, oamenii pot fi trecuţi pe somn printr-o simplă comandă hipnotică... şi pot fi treziţi la fel de rapid, gata de luptă. Somnul este unul dintre factorii de supravieţuire cei mai importanţi. Omul epuizat de nesomn sfîrşeşte prin a trage asupra unor ţinte care nu există.

În ce mă priveşte, n-avem de gînd să dorm. Nu mi se spusese... şi nici n-o cerusem. Chiar şi simpla idee de a dormi, cînd ştiam că în jurul meu sînt sute sau chiar mii de Ploşniţe, îmi făcea greaţă. Dar mai ştii, poate că *senzorul spaţial* era într-adevăr infailibil. Sau poate că Ploşniţele nu ne puteau ataca pe nesimţite, fără să declanşeze alarma...

Am trecut pe circuitul scurt:

— Adjutant...

— *Yes, sir.*

— Poţi să tragi un pui de somn. Stau eu de gardă. Pregăteşte-te pentru somn... Unu-doi-...

— Scuzaţi-mă, domnule locotenent.

— Ce-i?

— Dacă am înţeles eu bine noul plan, în următoarele patru ore nu se are în vedere nici o acţiune. Aţi putea să vă odihniţi şi dumneavoastră...

— Nici vorbă, adjutant! N-am de gînd să dorm! vreau să inspectez posturile de ascultare şi să aflu cîte ceva despre compania de genişti care urmează să ne vină.

— Prea bine, domnule locotenent.

— Rămîi dumneata aici cu Brumby şi încearcă să te odihneşti un pic, cît fac eu...

— *Johnnie!*

— Da, căpitane?

Să mă fi ascultat oare din întîmplare *bătrînul!*

— Toţi oamenii tăi sînt la post?

— Da, căpitane. Numerele impare dorm. Mă duc să inspectez posturile şi, după aceea...

— Lasă-l pe adjutant să se ocupe de asta, Johnnie. Vreau să te odihneşti.

— Dar căpitane...

— Destindere... îţi ordon. Pregăteşte-te să dormi... unu-doi-trei-... *Johnnie!*

— Căpitane, vă rog să-mi permiteţi să raportez, doresc mai întîi să inspectez posturile de ascultare. După acea, am să dorm, dacă-mi ordonaţi. Pentru moment aş vrea însă să rămîn treaz, pentru că...

Blackie izbucni în rîs.

— Fiule!... Ai dormit pînă în clipa asta... O oră şi zece minute!

— *Ce face?*

— Citeşte ora... (Am făcut-o şi m-am simţit cu adevărat prost). Te-ai trezit bine, Johnnie?

— Da, căpitane. Aşa cred.

— O.K. Lucrurile au mai evoluat. Trezeşte-ţi numerele impare şi adoarme-i pe cei cu numere pare. Dacă au puţin noroc, vor apuca o oră de somn... Inspectează-ţi posturile şi raportează-mi.

Mi-am început rondul, fără să-i mai spun ceva adjutantului. Mi-o făcuseră, el şi Blackie.

După ce am controlat posturile 3 şi 1 (nici un zgomot, şi doar amîndouă se aflau la limita zonei presupusă a fi ocupată de Ploşniţe), mi-a mai venit inima la loc.

Am chemat prin circuit:

— Adjutant?

— Da, domnule Rico?

— Vrei să te odihneşti puţin, odată cu numerele pare? Te scol eu cu un minut sau două înaintea lor.

După o clipă, în care l-am simţit că şovăie, îmi răspunse:

— Domnule locotenent, aş vrea să controlez personal posturile de ascultare.

— N-ai făcut-o pînă acum?

— Nu, domnule locotenent. Am dormit o oră.

— *Ai dormit?*

Pe un ton în care i se ghicea stînjeneala, îmi răspunse:

— La ordinul domnului căpitan. M-a înlocuit cu Brumby şi m-a adormit după ce v-am înlocuit.

Am fost cît pe-aci să-i zic vreo două, dar nu m-am putut stăpîni să nu rîd.

— Vrei să-ţi spun ceva, adjutantule? Tu şi cu mine, am face mai bine să ne culcăm la loc. Căpitanul Blackie comandă şi plutonul ăsta. Noi sîntem în plus.

— Domnule locotenent... Din cîte ştiu eu, căpitanul a avut întotdeauna nişte motive întemeiate.

Am dat aprobator din cap, uitînd că de interlocutorul meu mă despărţeau peste 20 kilometri.

— Mda. Aşa o fi. O fi avînd el motivele lui... Şi dacă ne-a trimis pe amîndoi la culcare, înseamnă că vrea să ne aibă odihniţi şi în plină formă.

— Şi eu cred că asta a urmărit dînsul.

— Da?... Şi în ce scop, după părerea ta?

— Domnule Rico — îmi zise el încet — eu cred că dacă îl ştia, domnul căpitan ni l-ar fi spus. Niciodată n-a ţinut o informaţie numai pentru dînsul. Dar i se întîmplă, cîteodată, să facă anumite lucruri, pe care să nu şi le poată explica nici singur. Are un fel de presimţiri... pe care m-am învăţat să le respect.

— Adevărat?... Adjutant... Comandanţii de grupă sînt toţi numere pare. Dorm, nu-i aşa?

— Da, domnule locotenent.

— Pune-i în stare de alarmă pe toţi caporalii din fiecare zonă. Pentru moment, nu trezim pe nimeni,

dar cînd va trebui s-o facem, fiecare secundă va conta.

— 'Nţeles, domnule locotenent.

Am inspectat şi ultimul post avansat, apoi pe cele amplasate deasupra oraşului Ploşniţelor. A trebuit să-mi dau toată silinţa ca să mă stăpînesc, cînd m-am branşat la ecutoare, pentru că, mă-nţelegeţi dumneavoastră, se auzeau foarte clar. Zgomotul care ne parvenea de acolo, din profunzime, semăna cu vacarmul unei mulţimi de voci care vorbesc necontenit, toate deodată. Şi asta îţi stîrnea o dorinţă nebună să fugi, ca să-l nu mai auzi. Numai că, aşa ceva, era ultimul lucru pe care l-ai fi putut face.

M-am întrebat atunci dacă *senzorul spaţial* nu era cumva, în fond, doar un simplu om ca toţi oamenii, dotat numai cu un auz mai fin...

În orice caz, Ploşniţele se aflau acolo, unde el o spusese. La Ş.E.O. ascultam nişte înregistrări şi cele patru posturi de ascultare ne transmiteau zgomotele corespunzînd unei aşezări importante. Printre altele, se puteau distinge nişte piuituri, probabil limbajul lor. Dar mai aveau ele nevoie de vreun limbaj, din moment ce erau în permanenţă coordonate şi controlate de *gînditori?* Se mai auzea, de asemenea, un fîşîit, asemănător celui produs de frunzele uscate şi vreascurile călcate. Şi, după aceea, un sunet ascuţit, un fel de fluierat, captat întotdeauna în preajma marilor sălaşuri, produs probabil de vreo instalaţie. Să fi fost sistemul lor de ventilaţie?...

Dar nu auzeam zgomotul acela specific, pe care-l fac Ploşniţele cînd sfredelesc solul.

Deasupra *bulevardului,* sunetele erau şi ele altele. Se percepea mai ales un zbîrnîit, care, din cînd în cînd, se transforma într-un huruit înfundat. S-ar fi zis că sute de vehicule circulau, acolo, în adîncimi.

Ajuns la postul nr. 5 mi-a venit o idee... şi am verificat-o, ordonînd cîte unui soldat din fiecare

post de ascultare să strige *Hei!,* ori de cîte ori se intensifică huruitul.

— Căpitane!

— Da, Johnnie?

— Circulaţia pe bulevard se desfăşoară doar într-un singur sens. De la mine, către dumneavoastră. Viteza este de circa 180 kilometri pe oră. Cîte un vehicul pe minut.

— Cam aşa e, Johnnie... După calculele mele, mi-au ieşit 170 kilometri pe oră şi respectiv, un interval de 58 secunde.

— Aha — am răspuns, destul de dezumflat. (După care am schimbat subiectul:) Nici o veste de la genişti, domnule căpitan.

— Nu mai vin. Au nimerit într-un punct fierbinte, undeva prin spatele sectorului *Vînătorilor de capete.* Îmi pare rău, Johnnie, ar fi trebuit să te anunţ. Altceva?

— Nimic, căpitane.

Mă simţeam ceva mai bine. Chiar şi lui Blackie i se întîmpla să mai uite cîte ceva din cînd în cînd, vreun lucru important. Şi ideea mea nu fusese deloc rea.

Am părăsit zona bulevardului ca să inspectez postul nr. 12, amplasat la dreapta zonei Ploşniţelor.

Acolo, ca peste tot, erau tot patru oameni. Doi dormeau, unul era pe ascultare, iar celălalt făcea de santinelă.

— Nimic? — l-am întrebat pe cel de pază.

— Nu, nimic, domnule locotenent.

Soldatul care asculta, unul dintre recruţi, se întoarse către mine:

— Domnule Rico... cred că se-ntîmplă ceva...

— Ia să vedem...

M-am apropiat şi m-am branşat la ecutoare. Sfîrîit de slănină pe foc! Zgomot asurzitor!

— Compania întîia, alarmă generală! Deşteptarea! Deşteptarea! Toată lumea la raport!

Am trecut de pe circuitul general, pe circuitul ofiţerilor.

— Căpitane! Căpitane Blackstone! *Alarma!*

— Fii calm, Johnnie! Raportează!

— Slănină friptă! (Mă străduiam din răsputeri să-mi păstrez un ton normal:) Postul 12. Coordonatele: Easter 9 în Careul Negru Unu!

— Easter 9... Cîţi decibeli?

Mi-am aruncat în grabă ochii pe indicatorul aparatului.

— N-am idee, căpitane. Trece cu mult de limita maximă a scalei! S-ar zice că-mi sînt sub tălpi.

— Minunat! — exclamă Blackie. Cea mai bună veste a zilei! Ascultă-mă bine, fiule: trezeşte-ţi oamenii...

— Am făcut-o deja, căpitane!

— Foarte bine. Concentrează-ţi oamenii în jurul postului 12. Să încerce să stabilească punctul de ieşire la suprafaţă al Ploşniţelor. *Şi o întinzi urgent din locul respectiv!* Mă auzi, tu?

— Vă aud, căpitane... dar nu înţeleg.

Căpitanul oftă din greu.

— Johnnie, tu o să-mi scoţi peri albi... Ascultă-mă bine: noi vrem ca afuriseniile astea să se arate odată, să iasă afară. Cu cît vor fi mai multe, cu atît mai bine. Tu n-ai cum să li te opui altfel decît aruncînd tunelul în aer... ori tocmai asta *nu trebuie s-o faci în nici un caz!* Pentru că dacă ele ies în forţă, nici măcar un regiment întreg n-ar reuşi să le respingă. Iar generalul asta şi vrea: ca ele să iasă afară, înţelegi? Armamentul greu se află pe orbită şi n-aşteaptă decît o asemenea ocazie... Deci, tu te mărgineşti numai să reperezi punctul lor de ieşire, te repliezi şi rămîi în observare. Dacă ele vor ieşi în sectorul tău, vei avea drept la toate onorurile armatei. Aşa că fă bine şi rămîi în viaţă. Te-ai prins?

— Da, căpitane. Le reperez, mă repliez şi evit contactul. Observ şi raportez.

— Perfect!

I-am adus pe cei din posturile 9 şi 10 la Easter 9. Le-am ordonat ca din 800 în 800 de metri să se

oprească şi să măsoare intensitatea zgomotului de *slănină friptă.* În acelaşi timp, cei din poslul 12 urmau să se deplaseze în direcţia opusă, către spatele sectorului, ca să măsoare descreşterea intensităţii sonore.

I-am chemat pe Bayonne, de la *Mîncăcioşi,* şi pe Do Campo şi le-am explicat motivul rechemării patrulelor. Apoi i-am raportat căpitanului realizarea regrupării.

Mi-a mormăit:

— Acum, fii gata. Ai vreo idee cam unde ar fi punctul de emergenţă?

— S-ar părea că se îndreaptă spre Easter 9, căpitane, dar n-am cum să verific. Pe o rază de 5 kilometri, zgomotul e deosebit de intens... dar, se pare că zona se extinde. Acum încerc s-o delimitez. Ştiţi cumva dacă le stă în obicei să sape galerii paralele cu suprafaţa?

— E posibil. Dar sper să nu fie cazul acum. Trebuie să iasă odată afară. (După o scurtă pauză, adaugă:) Anunţă-mă dacă centrul se deplasează.

— Da, căpitane. Numai că...

— Ce? Ce mai e?

— Mi-aţi spus să nu le atac, dacă se arată. Atunci, noi ce facem? Sîntem simpli spectatori?

După o tăcere de vreo 15, poate chiar 20 de secunde (timp în care probabil îşi consultase superiorii) Blackie îmi răspunse, în fine:

— Domnule Rico... Nu trebuie să ataci nici în punctul Easter 9, nici în zona înconjurătoare. Prin alte părţi... ţi-o spun, vînătoarea de Ploşniţe e în toi.

— 'Nţeles, căpitane!

— Johnnie! (Dintr-odată tonul lui devenise sever:) Dacă cumva te apuci să vînezi medalii, în loc de Ploşniţe — şi asta am s-o aflu, ţi-o garantez — poţi conta pe mine că ai încurcat-o cu *cele 31 de pisici belite!*

— Căpitane, în viaţa mea n-am visat medalii. Pentru mine, numai Ploşniţele contează!

— Atunci, nu mă mai bate la cap!

L-am contactat pe adjutant şi i-am comunicat noile limitări ale posibilităţilor noastre de intervenţie. I-am spus să transmită toate acestea mai departe şi să ia toate măsurile necesare pentru respectarea ordinului.

— Am făcut şi inspecţia, domnule locotenent — îmi răspunse, după ce eu terminai ce aveam de spus. Propun ca oamenii care sînt cu dumneavoastră să fie înlocuiţi.

Era o propunere binevenită. Oamenii care fuseseră pe ascultare n-avuseseră cînd să-şi reîncarce bateriile şi rezervoarele de aer. Oamenii pe care mi-i propuse adjutantul pentru schimb, erau cu toţii cercetaşi.

Mi-am blestemat în gînd propria-mi prostie. Un scafandru de cercetare este la fel de rapid ca un scafandru de comandă şi are o viteză de două ori mai mare decît un scafandru de infanterist. Simţeam eu c-am uitat ceva! Acum ştiam ce. Mă aflam la 15 kilometri de plutonul meu, împreună cu trei soldaţi în scafandre de infanterist. Dacă apăreau Ploşniţele, m-aş fi aflat într-o situaţie imposibilă... Cei trei n-ar fi avut cum să mă urmeze.

— O.K. Dar n-am nevoie de trei oameni. Adică, acum nu mai am nevoie. Trimite-mi-l pe Hugues. O să-l înlocuiesc pe Nyberg.

— Hugues? Singur — singurel? — se miră adjutantul meu.

— Un singur om mi-e de ajuns. De ascultare mă voi ocupa personal. Şi, în doi, putem asigura funcţionarea postului. Acum ştim pe unde sînt Ploşniţele. Spune-i lui Hugues să mişte mai repede.

Timp de 37 de minute, nu s-a mai întîmplat nimic. Hugues şi cu mine patrulam în jurul lui Easter 9, efectuînd, din loc în loc, ascultări pe o durată de 5 secunde. Nu mai era nevoie nici măcar să mai înfigem priza de sunet în sol. Era de ajuns

numai s-o pui pe pământ ca să auzi slănina frigîndu-se în draci. Zona se extindea treptat, dar centrul acesteia nu se deplasa. La un moment dat, sunetul se întrerupse brusc (şi eu mă grăbii să-i raportez căpitanului) însă, după vreo 3 minute, reîncepu cu aceeaşi intensitate.

Apoi, fulgerător, lucrurile se precipitară, toate deodată.

O voce zbieră pe circuitul Cercetaşilor;

— Albert 2! Albert 2! Slănină friptă!

Am transmis mai departe:

— Căpitane! Slănină friptă în Albert 2! Negru Unu!

Apoi intrai în legătură cu plutoanele învecinate:

— Urgent! Urgent! Slănină friptă în Albert 2!

Aproape simultan răsună şi vocea lui Do Campo:

— Adolf 3! Adolf 3 în Verde 12! Slănină friptă! Slănină friptă!

I-am comunicat ştirea lui Blackie şi am revenit pe circuitul Cercetaşilor mei. În urechi îmi răsună:

— Ploşniţele! PLOŞNIŢELE ! ALARMĂ !

— Unde? Unde? În care sector?

N-am mai primit nici un răspuns.

— Adjutant! Adjutant! Cine a văzul Ploşniţele?

— Ies din oraşul lor. Către Bangkok 6!

— *Atacaţi!*

L-am chemat pe Blackie.

— Ploşniţe la Blagkok 6, Negru Unu! Le-am atacat!

Vocea căpitanului răsuna extraordinar de calmă:

— Am înţeles, Johnnie... Care-i situaţia în Easter 10?

— Easter 10 este...

Solul se prăbuşi sub mine şi mă trezii în mijlocul Ploşniţelor.

Nu-mi dau seama cum s-a întîmplat. Cert este că n-am fost rănit. Parcă aş fi căzut dintr-un copac,

din crcangă-n creangă. Numai că respectivele crengi erau vii şi mă aruncau de colo, colo, în timp ce giroscoapele zbîrnîiau frenetic căutînd să mă readucă în poziţie verticală. Cred că am căzut 3 sau 4 metri, nu-mi dau seama. În orice caz, destul de adînc ca să nu mai văd lumina zilei.

Dar apoi, o nouă maree de dihănii mă aduse la suprafaţă. Antrenamentul a fost cel care m-a salvat: într-o clipă am fost din nou în picioare, gata de luptă. Mă băteam şi vorbeam, în acelaşi timp:

— Ieşire în Easter 10! Nu, Easter 11! Aici mă aflu acum! O gaură enormă! Ies cu sutele! Nu, sînt mult mai numeroase...

Aveam cîte un aruncător de flăcări în fiecare mînă şi, în timp ce le nimiceam mi-am terminat raportul.

— Johnnie, întinde-o de acolo!

— O.K.!

Tocmai mă pregăteam să sar. Dar m-am oprit. Şi mi-am stins aruncătoarele de flăcări. Înţelesesem.

— Rectific! Ieşirea din Easter 11 nu-i decît o diversiune. Nu-s *soldaţi!*

— Repetă!

— Easter 11, Negru Unu. Aici nu-s decît *muncitoare.* Nu-i nici un *soldat.* Ploşniţele care mă înconjoară sînt neînarmate. Nici nu m-au atacat. Căpitane... să fie într-adevăr numai o diversiune?

— Foarte posibil, Johnnie... Ţi-am transmis raportul la Divizie. Lasă-i să-şi vadă de treaba lor. Pînă atunci, verifică-ţi încă o dată raportul. Dacă nu-s numai *muncitoare,* îţi dai seama c-o să te coste scump.

— 'Nţeles, căpitane.

Am executat un salt înalt şi foarte lung, ca să mă degajez de scîrboasă atingere a mulţimii de dihănii în mişcare.

Întreaga cîmpie era acoperită de o viermuială de trupuri negre palpitînd. Mi-am pornit din nou motoarele reactoarelor.

— Hugues!

— Ploşniţele, domnule Rico! Miliarde! Le pîrlesc pe toate!

— Hugues, uită-te mai bine la ele! Ţi-au ripostat cumva? Vezi *soldaţi* printre ele?

— Păi...

Am atins solul şi am sărit imediat din nou.

— Domnule locotenent... aveţi dreptate... Nu-i nici un *soldat!* — Cum de-aţi ştiut?

— Întoarce-te, Hugues, la pluton! Căpitane... Reconfirm ieşirea la suprafaţă, în acest sector, a mii de Ploşniţe! Număr de galerii nedeterminat! N-am fost atacat. Repet. N-am fost atacat. Dacă sînt şi *soldaţi,* atunci sînt neînarmaţi şi stau ascunşi printre *muncitoare.*

Căpitanul nu-mi răspunse.

Departe, în stînga mea, ţîşni un fulger orbitor, urmat aproape imediat de un altul, de astă dată mult mai departe, undeva în dreapta. În mod automat, mi-am notat ora şi coordonatele.

— Căpitane Blackstone... răspunde-mi!

Am încercat să-i reperez baliza, dar orizontul îmi era limitat de nişte dealuri din Careul Negru 2.

— Adjutant! Fă-mi legătura prin circuitul tău cu căpitanul!

Chiar în acea clipă, baliza adjutantului meu de pluton dispăru.

M-am repezit în direcţia lui. Nu-mi supravegheasem ecranul cu destulă atenţie. Cît mă hîrjonisem eu cu Ploşniţele, adjutantul preluase comanda plutonului.

I-am reperat pe Brumby şi pe Cunha, pe comandanţii de grupe şi pe cercetaşi.

— Cunha! Unde-i adjutantul de pluton?

— În recunoaştere într-o galerie, domnule locotenent.

— Spune-i că vin şi eu acolo. (Am schimbat circuitul, fără să-i mai aştept confirmarea.) Plutonul 1 cheamă plutonul 2! Răspundeţi!

— Ce vrei? mîrîi locotenentul Koroshen.

— Nu reuşesc să iau legătura cu căpitanul.

— Nici n-ai cum.

— E mort?

— Nu. A rămas fără energie.

— Aha... Deci dumneata comanzi compania!

— Da, da, da... Ei şi? Ai nevoie de ajutoare?

— Nu... Nu, domnule locotenent.

— Atunci, taci odată. Avem destulă treabă şi aşa.

— O.K.

Băgasem de seamă că, în fond, şi eu aveam treabă. Pe ecranul căştii vedeam cum dispar, unul cîte unul oamenii din grupa întîi a plutonului meu. Baliza lui Brumby se stinsese prima.

— Cunha! Cunha! Ce se întîmplă cu grupa întîia?

— Îl urmează pe adjutantul de pluton, domnule locotenent.

Dacă există vreo prevedere în regulament, care să justifice aşa ceva, aş vrea să-mi fie arătată. Acţionase Brumby de capul lui, fără să-i fi dat cineva ordin? Ori nu auzisem eu aşa ceva?

Un singur lucru era clar: în acest moment el se afla într-una din hrubele Ploşniţelor, invizibil şi în afara razei de acţiune a circuitului radio.

Acum nu mai era vreme de pierdut cu despicatul firului de păr în patru, dacă a greşit sau nu, asta o voi lămuri mîine — dacă mai apucă vreunul din noi ziua de mîine.

— Clar, Cunha. Acum sînt lîngă voi. Raportaţi-mi!

Ultimul meu salt mă adusese în mijlocul oamenilor mei. Chiar în dreapta mea se ivi o Ploşniţă, pe care am lichidat-o încă înainte de a atinge solul. De data asta, nu mai era o *muncitoare.* Apucase să tragă în direcţia mea, pînă a se chirci carbonizată.

— Am pierdut trei oameni — raportează gîfîind Cunha. Nu cunosc pierderile lui Brumby. Ploşniţele au ieşit prin trei găuri, dar sîntem pe cale să le respingem.

Chiar în secunda în care voiam să sar din nou, o teribilă undă de şoc mă zdruncină. Trei minute şi 37 secunde... Asta înseamnă că explozia pe care o văzusem se situa la o depărtare de vreo 50 de kilometri... Să fi intrat oare în acţiune geniştii noştri?

— Atenţie grupa întîi! Pregătiţi-vă pentru un al doilea şoc!

Am sărit şi am aterizat, de bine de rău, în mijlocul unui pîlc de 3-4 ploşniţe. Nu erau moarte, dar nici nu mai luptau. Se mişcau dezorientate, atît. Le-am lăsat amintire o grenadă şi am sărit.

— Şo pe ele, băieţi! Sînt groggy! Dar fiţi atenţi la al doi...

Tocmai cînd rosteam aceste cuvinte, am resimţit a doua undă de şoc. Dar nu mai era la fel de violentă ca prima.

— Cunha! Adună-ţi grupa! Zi-le să se grăbească! Ne apucăm de curăţenie!

Regruparea a fost anevoioasă şi lentă. Privindu-i, îmi puteam da seama de pierderi, dar curăţirea zonei am făcut-o rapid şi precis, înaintînd pe flancuri, am doborît peste o duzină de Ploşniţe. Abia dacă apucau să se mişte, pînă le carbonizam. Undele de şoc se pare că le afectaseră în modul cel mai serios, infinit mai mult decît pe noi. De ce oare? Pentru că nu erau protejate de scafandru? Ori pentru că creierele *gînditorilor,* aflaţi pe undeva prin străfundurile solului, fuseseră zdruncinate şi nu mai funcţionau cum trebuie?

Mi-am numărat electivele. Nouăsprezece soldaţi valizi, doi morţi, doi răniţi, plus alţi trei ale căror scafandre nu mai răspundeau. Pe doi dintre ei i-a rezolvat Navarre, recuperînd bateriile energetice de la scafandrele celor morţi. Al treilea avea radarul şi postul de radio distruse, scafandrul nemaifiind reparabil. Navarre îl lăsă de pază lîngă răniţi. Mai mult nu puteam face pentru el.

Împreună cu Cunha m-am apucat să inspectez găurile pe unde ieşiseră Ploşniţele. După hartă, ele

corespundeau cu locurile unde galeria subterană era cel mai aproape de suprafaţă. Era la mintea cocoşului!

Una dintre hrube fusese obturată de o movilă de bolovani şi pămînt. În a doua nu se observa nici un semn de activităţi inamice.

I-am ordonat lui Cunha să lase de pază un caporal şi un soldat. La nevoie, dacă Ploşniţele apăreau într-un număr prea mare, le-am zis să închidă hruba cu o bombă.

Sînt de acord, Amiralul Cerului, de-acolo de sus, unde se afla el, hotărîse că găurile nu trebuiau astupate, numai că eu aveam de furcă cu o situaţie concretă, nu cu una teoretică.

Ei, şi apoi am ajuns la cea de-a treia galerie, cea care-mi înghiţise adjutantul şi jumătate din pluton.

Pe o porţiune de 15 metri, cu o diferenţă de nivel de 6 metri, culoarul se prăbuşise. Tavanul de rocă dispăruse, iar marginile gropii rezultate erau înclinate şi fisurate. Harta mă lămuri ce se întîmplase. Celelalte două hrube se aflau la capătul unor tunele înguste, pe cînd aceasta pornea probabil din labirintul principal. Fără îndoială, cele două galerii minore serviseră drept diversiune, în timp ce atacul propriu-zis se desfăşurase prin acest punct.

Ale dracului Ploşniţe, puteau oare vedea prin stîncă?

De unde mă găseam, nu vedeam nici un semn de viaţă. Nici oameni, nici Ploşniţe. Cunha îmi arătă pe unde o luase grupa a doua. Adjutantul meu dispăruse de 7 minute şi 40 de secunde. Privirea mea scruta bezna. O ghiară de foc şi gheaţă îmi strîngea inima.

— Adjutant Cunha — m-am auzit rostind — adună oamenii. (Mă străduiam ca glasul să-mi răsune încrezător). Dacă ai nevoie de ajutor, contactează-l pe locotenentul Koroshen.

— Alte ordine, domnule locotenent?

— Nimic altceva. Doar dacă nu se comunică altceva de sus. Eu am să cobor înăuntru şi am să încerc să găsesc grupa a doua. O vreme deci nu vom mai avea contact radio.

Am sărit în hrubă, fără să mai aştept vreun răspuns. Trebuia să acţionez, înainte de a-mi ceda nervii.

În spatele meu am auzit:

— Adunarea! Grupa întîia! Grupa treia! Grupa patra! După mine!

Şi Cunha sări pe urmele mele.

Am simţit că nu mai sînt chiar atît de singur.

I-am spus lui Cunha să lase doi oameni afară. Unul chiar la gura de intrare în hrubă, iar celălalt la suprafaţă. Apoi, în fruntea celor rămaşi, am pornit cît de repede puteam în urmărirea grupei dispărute. Viteza de deplasare ne era limitată de tavanul galeriei, aflat la cîteva palme de creştetul căştilor noastre. În scafandrul propulsat, deplasarea pe orizontală seamănă cu un fel de alunecare, pentru că abia dacă îţi ridici picioarele. Sînt sigur că fără costumele astea ne-am fi deplasat mai repede.

Chiar de la bun început a trebuit să folosim vizoarele cu infraroşii. Ceea ce îmi confirma bănuiala că Ploşniţele văd în spectrul infraroşu. Prin vizor, tunelul îmi apărea perfect iluminat. Solul era nivelat, pereţii netezi şi lucioşi.

Cînd am ajuns la o intersecţie, m-am oprit. Există o groază de teorii despre lupta subterană, dar nici unul dintre autorii lor n-a avut ocazia să le pună în aplicare. Pînă la Operaţiunea *Regina,* nimeni nu se mai întorsese din adîncuri, ca să poată prezenta un raport comparativ asupra diferitelor tactici propuse. Spre exemplu, una dintre aceste tactici preconiza să laşi cîte o santinelă la fiecare intersecţie. Cum era cazul de faţă. Dar noi ne lipsisem deja de doi oameni, postaţi de pază la intrarea tunelului. Lăsînd cîte 10

la sută din efectiv la fiecare intersecţie, ajungem la cel mai mic divizor comun — moartea...

În acel moment am decis să nu ne despărţim şi nici să nu ne lăsăm capturaţi. În nici un caz.

Am cercetat cele două tunele. Nici urmă de Ploşniţe. Am chemat pe circuitul subofiţerilor:

— Brumby!

Rezultatul a fost stupefiant. La suprafaţă, abia dacă îţi auzi vocea, dar aici, în această reţea de hrube cu pereţi netezi, propria-mi voce, îmi tună în urechi, de parcă întregul labirint funcţiona ca un amplificator: BRRRUMMMBBYY!!!

O clipă, am rămas asurzit. Apoi am auzit:

— DOOOMMNNUUL RIIICCOOO!!!

— Mai încet, Brumby. (Încercam să vorbesc cît mai încet posibil). Unde sînteţi?

— Nu ştiu, domnule locotenent. Ne-am rătăcit.

— Nu-i nimic. Venim după voi. Nu sînteţi prea departe. Adjutantul e cu voi?

— Nu, domnule locotenent. Nu l-am...

— O.K. (Am trecut pe circuitul scurt). Adjutant?

— Vă ascult, domnule locotenent. (Vocea lui era perfect calmă şi vorbea cu un ton scăzut). Sînt cu Brumby în contact radio, dar n-am reuşit să ne întîlnim.

— Unde eşti, adjutantule?

Avu o scurtă ezitare:

— Domnule locotenent, vă rog să căutaţi grupa lui Brumby şi să ieşiţi cu toţii afară.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Domnule Rico... vă puteţi pierde şi-o săptămînă şi tot n-o să mă găsiţi... Şi nici nu mă pot mişca. Trebuie...

— Destul adjutant. Eşti rănit?

— Nu domnule locotenent, însă...

— Atunci de ce nu te poţi mişca? Din cauza Ploşniţelor?

— Sînt o grămadă pe-aici. E drept că nu mă pot atinge... dar nici eu nu pot ieşi. Eu cred că...

— Adjutant, îţi baţi gura de pomană! Sînt sigur că ştii pe unde ai luat-o. Am harta. Dă-mi punctele de relevment. Îţi ordon! Executarea!

S-a executat. Cu precizie. Concis. Mi-am aprins reflectorul căştii şi am studiat harta.

— O.K. Eşti chiar sub noi, cam la două nivele. Ştiu pe unde trebuie s-o iau. Ţin-te bine!

— Brumby?

— Da, domnule locotenent.

— La prima intersecţie, cum aţi luat-o: înainte, la stînga sau la dreapta?

— Drept înainte, domnule locotenent.

— Bine. Cunha, hai. Brumby aţi avut ceva necazuri cu Ploşniţele?

— Păi, din cauza lor ne-am rătăcit, domnule locotenent. Am dat peste o haită întreagă... Şi după aia nici că mai ştiam unde sîntem.

Nu l-am mai întrebat de pierderi; pentru veştile proaste nu e niciodată prea tîrziu. Doream ca mai întîi de toate să-mi reîntregesc plutonul şi s-o şterg de aici. Oraşul acesta al Ploşniţelor, fără Ploşniţe era încă şi mai oribil. Brumby ne ghidă şi la următoarele intersecţii, iar eu aruncai cîte o grenadă-obstacol în fiecare din culoarele pe unde n-o luam. Grenadele-obstacol reprezentau un progres faţă de bombele cu gaze pe care le utilizasem mai înainte. Ele nu ucideau. Aveau doar un efect paralizant.

Străbătînd o porţiune mai lungă de tunel, am pierdut contactul radio cu Brumby. Era probabil un efect de reflectare a undelor radio, pentru că la următoarea intersecţie legătura s-a reluat.

Numai că, de astă dată, n-a mai fost în stare să ne spună pe unde o luase. Tocmai în zona asta fuseseră atacaţi de Ploşniţe.

Şi tot aici ne atacară şi pe noi.

Nici nu ştiu de unde au apărut. Cu o clipă mai înainte, totul era liniştit şi pace. Ca dintrodată să răsune un urlet:

— Ploşniţele! PLOŞNIŢELE!

Venea din spatele meu, din coloană. M-am întors fulgerător. Veneau din toate părţile. Probabil că pereţii aceia netezi nu erau chiar atît de groşi, pe cît îi credeam noi, şi că Ploşniţele îi sfredeliseră. Altă explicaţie plauzibilă pentru atacul lor fulger nu pot găsi.

N-aveam cum să utilizăm aruncătoarele de flăcări sau bombele. Ne-am fi omorît între noi. Dar pe Ploşniţe nu le încercau astfel de scupule. Ne mai rămîneau mîinile şi picioarele...

Totul n-a durat mai mult de un minut... Şi după aceea... Ei, şi după aceea, pe jos nu mai vedeai decît trupuri de Ploşniţe sfîrtecate... şi patru dintre oamenii mei.

Unul era adjutantul Brumby. Mort. Probabil în cursul încăierării, grupa a doua făcuse joncţiunea cu noi. Fără îndoială că nu erau departe şi zgomotul îl călăuzise.

Cu ajutorul lui Cunha am făcut o verificare, în urma căreia am constatat că şi ceilalţi trei sînt morţi. Mi-am regrupat oamenii într-o singură grupă şi am continuat coborîrea.

Nu după multă vreme, am dat peste Ploşniţele care-l încolţiseră pe adjutantul meu de pluton.

De data asta, lupta a fost şi mai rapidă. El ne spusese că ne aşteaptă: capturase un *gînditor* şi-i folosea enormul cap umflat ca un cimpoi drept scut. Adjutantul nu putea face nici o mişcare, dar nici Ploşniţele nu aveau curajul să-l atace, căci ar fi trebuit să tragă în *creierul* care le comanda.

Cum noi n-aveam de ce să ne mai sfiim, le-am nimicit pe la spate.

Cînd, după aceea, am putut admira hidoasa creatură pe care o ţinea adjutantul-major, în ciuda tuturor pierderilor noastre, m-am simţit cuprins de o bucurie sălbatică.

Apoi, deodată, a început să sfîrîie slănina.

Plafonul hrubei s-a prăbuşit şi, odată cu asta, pentru mine Operaţiunea *Regina* a luat sfîrşit.

M-am trezit într-un pat, fără îndoială la Şcoala de Elevi Ofiţeri. Avusesem un lung, foarte lung coşmar populat numai cu Ploşniţe. Dar nu. Nu eram la Ş.E.O., ci în secţia sanitară a transportorului *Argonne.* Luptasem, împreună cu băieţii din pluton, nu mai puţin de 12 ore.

Nu eram decît un rănit printre mulţi alţii. Suferisem o intoxicaţie cu protoxid de azot şi o expunere de o oră la radiaţii; plus cîteva coaste rupte şi o contuzie craniană.

A trebuit să aştept destul de mult, pînă să aflu toate detaliile asupra Operaţiunii *Regina,* dar unele aspecte mi-au rămas şi acum neclare. De exemplu, ce-l făcuse pe Brumby să-şi ducă grupa în tunel? El e mort, ca şi Naidi, şi n-o vom şti niciodată. Mi-a părut bine pentru ei că au apucat să-şi vadă pe umeri noile galoane.

În schimb, am aflat de ce adjutantul meu se hotărîse să exploreze pe cont propriu oraşul Ploşniţelor.

Auzise raportul meu către căpitanul Blackstone cum că Ploşniţele care ieşeau în Easter 11 nu erau decît *muncitoare.* Ploşniţele care ţîşneau din pămînt în sectorul lui erau *numai soldaţi* şi trăsese concluzia (corect şi cu cîteva minute înaintea Statului Major) că dihăniile tentau o ultimă ieşire disperată, căci altfel nu şi-ar fi sacrificat *muncitoarele* numai ca să ne deregleze tirul.

Totuşi, contraatacul Ploşniţelor din oraş nu fusese atît de important, pe cît s-ar fi putut crede.

A doua concluzie: inamicul nu dispunea de rezerve importante. Era deci momentul cel mai potrivit ca să încerce să dea o *lovitură* în adîncuri şi să încerce să captureze o *regină.* Nu trebuie uitat că în asta consta obiectivul nr. 1 al Operaţiunii *Regina.*

Şi uite că adjutantul reuşise.

Plutonul 1 de *Tuciurii* putea raporta: misiunea a fost îndeplinită.

Sute de plutoane fuseseră angajate în acţiune, dar foarte puţine se puteau mîndri cu un asemenea raport. Pusesem mîna pe *şase gînditori,* dar nici o *regină* nu fusese capturată vie.

Gînditorii n-au mai apucat să fie schimbaţi, pentru că n-au trăit prea mult. Dar băieţii din Departamentul Război Psihologic, care au lucrat pe specimenele vii, au tras multe învăţăminte.

Astfel eu cred că, din acest punct de vedere, Operaţiunea *Regina* a fost un succes.

Adjutantul meu, pentru această faptă, a fost avansat ofiţer. Asta nu m-a mirat deloc. Nu-mi spusese căpitanul că mi-l dă pe *cel mai bun adjutant-major,* afirmaţie de care eu nu m-am îndoit niciodată? Pentru că, vedeţi dumneavoastră, eu îl mai întîlnisem pe acest adjutant. Dar nu cred c-o mai ştia vreunul din *Tuciurii.* Eu nu mă lăudasem, şi el nici atît, sînt sigur. De asemeni, nici Blackie n-avea de unde s-o ştie.

Da, da, eu îl cunoşteam pe adjutant, încă din prima zi de militărie.

Numele lui era Zim.

Acţiunile desfăşurate de mine personal în cadrul Operaţiunii *Regina* nu mi se păreau a fi cine ştie ce mare succes. Am rămas la bordul *navei Argonne* mai mult de o lună, mai întîi ca pacient, apoi ca element detaşat, după care am fost debarcat, împreună cu încă alţi cîţiva. Şi abia ajuns la bază, am avut şi eu mai mult timp să mă gîndesc.

Mai întîi de toate, m-am gîndit la pierderile plutonului meu. Nu s-ar fi putut zice că scurta mea perioadă de comandă a fost dintre cele mai fericite. Îmi dădeam seama că locotenentul Silva s-ar fi descurcat mult mai bine.

Şi nici măcar nu fusesem rănit cum trebuie, în luptă. Auzi!

Să-ţi cadă tavanul în cap!

Nu cunoşteam nici pierderile exacte. Doar că pornisem lupta cu şase grupe, şi o terminasem cu patru.

Nu ştiam nici dacă Blackstone, căpitanul nostru, se număra printre supravieţuitori. Aflasem doar că-şi reluase comanda, puţină vreme după intrarea mea în subterana care ducea la oraşul Ploşniţelor.

Care o fi procedura atunci cînd candidatul a rămas în viaţă şi ofiţerul-examinator a murit?

Un singur lucru mi se părea sigur: buletinul nr. 31 îmi va reda gradul de adjutant.

Şi, în aceste condiţii, puţin îmi păsa de vraful de cărţi de matematică rămase pe cealaltă navă.

Trebuie să spun totuşi că, după prima săptămîna de stat la pat pe *Argonne,* neavînd ce face şi plictisindu-mă împrumutasem de la un ofiţer cîteva cărţi de mate şi mai tocisem un pic. Vorba ceea, îmi mai ocupam şi eu mintea cu ceva. Şi, în fond, e bună şi matematica, cînd n-ai ce face.

În sfîrşit, cînd m-am prezentat la Ş.E.O., unde credeam că-mi vor restitui tresele de adjutant, am aflat că sînt, totuşi, în continuare cadet. După toate aparenţele, Blackie fusese îngăduitor şi nu mă *trîntise.*

În cameră l-am găsit pe Angel. Stătea răsturnat pe un scaun, cu picioarele pe masă. În faţa lui trona un pachet cu cărţi. Cărţile mele de matematică. Cînd mă văzu, exclamă:

— Ohoho, Juan! Credeam să te-ai curăţat!

— Eu? Fii serios, că n-am gust bun şi Ploşniţelor li se apleacă. Dar tu, tu cînd pleci?

— Să fii sănătos! Am plecat şi m-am şi întors! — protestă el. La o zi după tine. Am participat la trei lansări şi m-am întors după numai o săptămînă. Dar tu, pe unde dracu ai fost de-ai lipsit atîta?

— Am făcut o croazieră de o lună.

— Băftosule! Şi cîte lansări aţi făcut?

— Nici una.

— Ptiu! Să mai zică cineva că nu există oameni norocoşi!

Şi, în fond, poate că Angel avea dreptate, pentru că tresele de ofiţer tot le-am obţinut. Într-un fel şi

datorită ajutorului ce mi l-a dat el. Că multă răbdare a avut cu mine, cînd mă medita la matematică.

Norocul meu a venit de la toţi cei care şi-au pierdut timpul lor, ca să mă ajute pe mine: Angel şi Jelly, Locotenentul, Carl, locotenent-colonelul Dubois şi da... tata, Blackie... Brumby... Ace. Şi n-am să-l uit pe adjutantul Zim. Scuzaţi, căpitanul Zim. E mai bine că-i aşa. M-aş fi simţit nu ştiu cum, să-i fiu superior.

A doua zi după avansare, mă aflam în sala de îmbarcare cu un coleg de clasă, Bennie Montez. Amîndoi eram proaspeţi locotenenţi rangul II şi faptul că eram salutaţi ne făcea oarecum nervoşi. Eu găsisem o soluţie: mă prefăceam că sînt absorbit de lectura listei astronavelor aflate pe orbită în jurul Sanctuarului. De altfel, aceasta era atît de lungă, încît era evident că se pregătea ceva deosebit, chiar dacă oficial nu se spunea nimic. Mă simţeam plin de energie. Unde mai pui că mi se realizaseră două din cele mai arzătoare dorinţe: să fiu repartizat la fosta mea unitate şi, a doua, ca tata să mai fie încă acolo. Ori lista afişată îmi arăta că-mi voi inaugura tresele de locotenent cu ocazia unei operaţiuni de mare anvergură, sub ordinele locotenentului Jelal.

Pe listă erau atîtea nave, încît fusese necesar să fie clasificate pe tipuri. Am consultat mai întîi grupa transportoarelor de trupe, singurele care interesează pe infanterist.

L-am găsit pe *Mannerheim!* Aveam vreo şansă s-o văd pe Carmen? Fără îndoială că nu. Dar puteam să-i trimit un mesaj.

Toate erau numai nave de mare capacitate!... *New Valley Forge, New Ypres, Marathon, El Alamein, Iwo, Gallipoli, Leyte, Marna, Tours, Gettysburgh, Hastines, Waterloo...* Tot atîtea nume de bătălii în care pifanii infanlrişti s-au acoperit de glorie.

Astronavele mai mici purtau numele unor infanterişti celebri: *Horatius, Alvin York, Swamp Fox, Rodger Young* (el însuşi, — binecuvîntat fie-i numele!) *Colonel Bowie, Devereux, Vercinge-Torix, Sandino, Aubrey Consens, Kamenhametha, Audie Murphy, Xenophon, Aguinaldo...*

— Ar trebui să existe şi o navă *Magsaysay* — am şoptit eu.

— Cum? — întrebă Bennie.

— Ramon Magsaysay. Un om mare şi un mare soldat. Dacă ar mai trăi în zilele noastre, fără îndoială că el ar conduce războiul psihologic. Ce naiba, tu n-ai tocit la istorie?

— Cum să nu. Ştiu că Simon Bolivar, a construit Piramidele, a învins Armada, şi a fost primul om care a debarcat pe Lună.

— N-ai uitat cumva că s-a căsătorit cu Cleopatra?

— Ah... Cum să-ţi spun, fiecare naţiune are propria sa versiune.

— Nici nu mă-ndoiesc.

Şi-am mai mormăit ceva, ca pentru mine.

— Ai zis ceva? — mă întrebă Bennie.

— Scuză-mă, Bernardo. E o veche zicală pe la noi: *Amiaza e aceeaşi, dar fiecare o vede altfel din pragul propriei porţi.*

— Auzi tu, Johnnie, care e limba ta maternă?

— Tagal. Un dialect filipinez.

— Dar ce, pe acolo de unde eşti tu, nu se vorbeşte engleza standard?

— Ba da. O utilizăm la şcoală, la locul de muncă... Numai acasă vorbim în vechea noastră limbă. Tradiţia, mă-nţelegi...

— Sigur că te-nţeleg. Şi pe la noi e la fel cu spaniola. Dar unde...

Difuzoarele intrară în funcţiune şi începură să cînte *Meadowland.* Bennie surîse fericit:

— Am o întîlnire cu o navă mişto. Ai grijă de tine, bătrîne! Pe curînd!

— Salutări Ploşniţelor!

Abia am mai apucat să citesc cîteva nume: *Pal Maleter, Montgomery, Chaka, Geronimo.*

Şi apoi în urechi îmi răsună cea mai splendidă melodie din lume:... *şi-n veci străluci-va numele tău, Rodger Young!*

Mi-am luat raniţa. Amiaza era în pragul porţii mele. Mă întorceam acasă.

14

Au doară cu sînt păzitorul fratelui meu

Facerea; 4-9

Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi şi una

din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munţi pe cele

nouăzeci şi nouă şi ducîndu-se va căuta pe cea rătăcită?

Matei; 18-12
Cu cît se deosebeşte omul de oaie!

Matei; 12-12

În numele lui Allah, Binefăcătorul, Preamilostivul...

cel ce salvează întreaga omenire

ÎN fiecare an învăţam cîte ceva. Păstrînd însă simţul proporţiilor.

— Domnule locotenent, e timpul.

Ofiţerul cadet, candidatul, locotenentul de rangul III cu titlu provizoriu Bear Paw, se afla în prag.

Părea nemaipomenit de tînăr. La fel de naiv ca şi strămoşii săi vînători de scalpuri.

— Mergem, Jimmie.

Eu eram deja în scafandru. Împreună ne-am îndreptat spre sala de lansare.

— Fii atent, Jimmie. Stai de fundul meu, dar nu mă încurca. Distrează-te cît poţi şi nu-ţi economisi muniţiile. Dacă mă doboară, tu eşti şeful... dar fii şmecher şi lasă-l pe adjutantul de pluton să lanseze semnalele. Ne-am înţeles?

— 'Nţeles, domnule locotenent.

Am intrat în sala de lansare şi adjutantul a strigat: *drepţi!* salutîndu-mă. I-am răspuns la salut şi le-am comandant: *repaus!*.

Am început inspecţia grupei întîia, în timp ce Jimmie se ocupa de a doua..

Adjutantul meu fiind chiar mai meticulos decît mine, n-am avut nimic de spus. Dealtfel, niciodată n-am avut ocazia să fac vreo observaţie. Dar băieţilor le place ca însuşi *şeful* să-i inspecteze. Şi, în fond, nu-i asta una din obligaţiile ce-mi revin?

M-am oprit în faţa lor.

— Băieţi, plecăm din nou la vînătoare de Ploşniţe. Numai că, de data asta, condiţiile sînt ceva mai diferite. Scîrbele deţin prizonieri şi deci nu vom putea utiliza pe Klendathu proiectile *novae.* Astfel că sîntem nevoiţi să mergem peste ele. Şi vom rade totul. Nu vom avea navă de recuperare. Veţi primi muniţii şi raţii suplimentare. Dacă sînteţi făcuţi prizonieri, păstraţi-vă moralul şi supuneţi-vă regulilor. Nu uitaţi nici o clipă că în

spatele vostru aveţi unitatea, infanteria, întreaga Federaţie. Şi veţi fi eliberaţi. Speranţa băieţilor de pe *Swamp Fox* şi de pe *Montgomery* este în voi. Cei care mai sînt în viaţă vă aşteaptă. Ei ştiu că vom veni după ei. Şi trebuie s-o facem.

De asemenea, nu uitaţi fantasticele forţe care sînt în jurul nostru, deasupra noastră. Noi nu trebuie să ne îngrijim decît să ne îndeplinim părticica noastră de misiune. Aşa cum trebuie.

Încă ceva, înainte de a termina. Am primit, acum cîteva ore, o scrisoare de la căpitanul Jelal. Ne scrie că noile lui picioare funcţionează de minune. Mai scrie că se gîndeşte mult la voi şi că speră să le faceţi praf pe dihănii! Şi eu sper la fel! *Padre,* ai cinci minute.

Deja începusem să tremur. Repede, ca să-mi găsesc o preocupare, am ordonat:

— Drepţi! Pe grupe... Babord şi tribord! Pregătiţi-vă de lansare!

I-am inspectat pe fiecare din băieţi în capsula lor, ajutat fiind de Jimmie şi de adjutantul meu de pluton.

După aceea, l-am ajutat pe Jimmie să intre în capsula nr. 3 şi i-am blocat capota.

Şi din nou m-au apucat frisoanele. Adjutantul mi-a pus mîna pe umărul scafandrului şi mi-a zis:

— Nu-i decît un exerciţiu, băieţaş!

— Ştiu, tată. (Şi imediat m-am calmat). Aşteptarea mă omoară.

— Ştiu, ştiu. Mai avem 4 minute. Mergem, domnule locotenent?

— Mergem, tăticule.

Un ultim semn cu mîna şi marinarii ne-au zăvorît pe fiecare în capsula lui. Nu mai tremuram.

— *Căpoşii lui* Rico... gata pentru lansare!

— Treizeci de secunde, locotenente — a rostit dulce vocea comandantei. Baftă, băieţi! De data asta, le daţi gata!

— Aşa să fie, căpitane!

— Fiţi gata! Puţină muzică?

Pentru gloria eternă a infanteriei...
SFÎRŞIT

NOTĂ ISTORICĂ

Young, Rodger W.: caporal în Regimentul 148 din Divizia 37 de Infanterie (Ohio Buckeyes); născut la 28.04.1918 în Tiffin (statul Ohio); mort la 31.07.1943 pe insula Noua Georgie, arhipelagul Salomon Pacificul de Sud, atacînd de unul singur şi reuşind să nimicească un cuib de mitraliere inamic. Plutonul său fusese imobilizat la pămînt de un foc intens de mitraliere. Caporalul Young, deşi rănit de o primă rafală, a continuat să înainteze tîrîndu-se spre obiectiv. A fost atins şi a doua oară, dar nu s-a oprit, deschizînd foc la rîndul său. Ajuns în apropiere, a nimicit cuibul de mitraliere cu o grenadă ofensivă. Atins pentru a treia oară, a fost ucis.

Acţiunea sa plină de curaj în acele împrejurări deosebit de critice, a permis camarazilor săi să se retragă fără alte pierderi. Caporalului Rodger W. Young i s-a decernat postum *Medalia de onoare.*

Robert A. Heinlein

Table of Contents

Title page
Biblia — judecătorii, cap. VII, 2-4
Facerea; 4-9
Matei; 18-12
Matei; 12-12
Coranul; Sura V-32

Table of Contents

Title page	1
Biblia — judecătorii, cap. VII, 2-4	60
Facerea; 4-9	295
Matei; 18-12	296
Matei; 12-12	297
Coranul; Sura V-32	298